Spurgeon

Preek 21-30

Alle preken zijn met toestemming overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C. H. Spurgeon Collection.
Er zijn alleen noodzakelijke veranderingen aangebracht, zoals het corrigeren van spelfouten, wat interpunctiegebruik, hoofdlettergebruik van voornaamwoorden voor godheid en het minimaal bijwerken van een paar archaïsche woorden. De inhoud is onverkort. Aanvullende op de Bijbel gebaseerde bronnen zijn beschikbaar op www.spurgeongems.org.

DE MENSEN VAN CHRISTUS - NAVOLGERS VAN HEM

NO. 21

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
29 APRIL 1855
DOOR DE REV. C.H. SPURGEON
IN EXETER HALL, STRAND

'Toen zij nu de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes zagen, en bemerkten, dat zij ongeleerden en onwetenden waren, verwonderden zij zich; en zij namen kennis van hen, dat zij met Jezus geweest waren.'
Handelingen 4:13

Geloof! Wat een verandering bewerkt goddelijke genade in een mens en in hoe korte tijd! Diezelfde Petrus, die zo kort geleden zijn Meester *van verre* volgde en met eden en vloeken ontkende dat hij Zijn naam kende, staat nu zij aan zij met de liefhebbende Johannes, vrijmoedig verkondigend dat er redding is in geen andere naam dan die van Jezus Christus, en de opstanding van de doden predikend door het offer van zijn stervende Heeree.

De Schriftgeleerden en Farizeeën ontdekken al snel de reden van zijn vrijmoedigheid. Terecht raadden ze dat het niet lag aan zijn geleerdheid of zijn talenten, want Petrus noch Johannes hadden een opleiding gehad. Zij waren opgeleid als vissers. Hun opleiding bestond uit kennis van de zee - van het vissersvak, zij hadden geen andere kennis. Hun vrijmoedigheid kon daarom niet voortkomen uit de zelfredzaamheid van kennis, maar uit de Geest van de levende God.

Evenmin ontleenden zij hun moed aan hun stand. Want rang verleent een man een soort waardigheid en laat hem spreken met een geveinsde autoriteit, zelfs als hij geen talent of genialiteit heeft. Maar deze mannen waren, zoals het in de oorspronkelijke tekst staat, '*idiotai*,' particuliere mannen, die geen officiële functie hadden, mannen zonder rang of stand. Toen zij de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes zagen, en merkten dat zij ongeleerde en particuliere personen waren, verwonderden zij zich, en zij kwamen tot een juiste conclusie wat betreft de bron van hun kracht - zij hadden bij Jezus gewoond. Hun gesprek met de Prins van licht en

heerlijkheid, ondersteund, zoals zij ook hadden kunnen weten, door de invloed van de Heilige Geest, zonder welke zelfs dat bij uitstek heilige voorbeeld tevergeefs zou zijn geweest, had hen vrijmoedig gemaakt voor de zaak van hun Meester.

O, mijn broeders, het zou goed zijn als deze lofprijzing, zo afgedwongen van de lippen van vijanden, ook afgedwongen kon worden door ons eigen voorbeeld. Als we konden leven als Petrus en Johannes, als onze levens 'levende brieven van God waren, bekend en gelezen door alle mensen,' als, wanneer we ook maar gezien werden, mensen kennis van ons zouden nemen, dat we met Jezus waren geweest, dan zou dat een gelukkig iets zijn voor deze wereld en een gezegend iets voor ons.

Daarover moet ik vanmorgen tot u spreken, en als God mij genade schenkt, zal ik trachten uw gedachten door herinnering op te wekken en u aan te sporen Jezus Christus, onze hemelse voorbeeld, zo na te volgen dat de mensen zien dat u discipelen bent van de heilige Zoon van God.

Ten eerste zal ik vanmorgen vertellen *wat een christen zou moeten zijn. Ten* tweede zal ik je vertellen *wanneer hij zo moet zijn.* Ten derde, *waarom hij zo moet zijn*, en ten vierde, *hoe hij zo kan zijn.*

I. Als God ons dan mag helpen, zullen we eerst spreken over WAT EEN CHRISTEN ZOU MOETEN ZIJN.

Een christen zou een treffend evenbeeld van Jezus Christus moeten zijn. Je hebt levens van Christus gelezen, prachtig en welsprekend geschreven, en je hebt het talent bewonderd van de personen die zo goed konden schrijven. Maar het beste leven van Christus is Zijn levende biografie, uitgeschreven in de woorden en daden van Zijn mensen. Als wij, mijn broeders, zouden zijn wat we belijden te zijn, als de Geest van de Heere in het hart van al Zijn kinderen zou zijn, zoals we kunnen verlangen, en als we, in plaats van een overvloed aan formele belijders, allemaal in het bezit zouden zijn van die vitale genade, dan zal ik u niet alleen vertellen wat we zijn, maar wat we zouden moeten zijn.

We zouden afbeeldingen van Christus moeten zijn, ja, zulke treffende gelijkenissen van Hem, dat de wereld ons niet bij elkaar zou hoeven houden en zou zeggen: 'Nou, het lijkt een beetje op een gelijkenis,' maar ze zouden, als ze ons eenmaal zagen, uitroepen: 'Hij is met Jezus geweest. Hij is door Hem onderwezen. Hij lijkt op Hem. Hij heeft het hele idee van de heilige Man van Nazareth opgevangen, en hij breidt het uit in zijn eigen leven en dagelijkse handelingen.'

Bij het uitweiden over dit punt is het nodig om voorop te stellen dat wanneer we hier bevestigen dat mensen zoiets moeten zijn, we verwijzen naar het volk van God. We willen niet op een wettische manier over hen spreken. We zijn niet onder de wet, maar onder genade. Christenen houden zichzelf gebonden om al Gods geboden te houden, maar de reden waarom ze dat doen is niet omdat de *wet* hen bindt, maar omdat het *evangelie* hen dwingt.
Zij geloven dat zij, nu zij door goddelijk bloed zijn verlost, door Jezus Christus zijn gekocht, meer gebonden zijn om Zijn geboden te houden dan zij zouden zijn geweest als zij onder de wet waren geweest. Ze beschouwen zichzelf als tienduizend maal meer schuldenaren aan God dan ze hadden kunnen zijn onder de Mozaïsche bedeling. Niet uit dwang. Niet door dwang. Niet door angst voor de zweep. Niet door wettelijke slavernij. Maar door zuivere, onbaatzuchtige liefde en dankbaarheid jegens God stellen zij zich ten dienste van Hem en willen zij werkelijk Israëlieten zijn, in wie geen bedrog is. Dit heb ik verklaard opdat niemand zou denken dat ik werken predik als de weg tot verlossing. Ik zal aan niemand toegeven. Dat zal ik altijd volhouden - dat we door genade gered zijn en niet door onszelf.
Maar ik moet ook getuigen dat waar de genade van God is, het gepaste daden zal voortbrengen. Hiertoe moet ik je altijd aansporen, terwijl er altijd van je verwacht wordt dat je goede werken hebt voor noodzakelijke doeleinden. Nogmaals, wanneer ik zeg dat een gelovige een treffende gelijkenis van Jezus moet zijn, veronderstel ik niet dat één christen perfect alle kenmerken van onze Heere en Verlosser Jezus Christus zal vertonen. Maar, mijn broeders, het feit dat volmaaktheid buiten ons bereik ligt, mag de vurigheid van ons verlangen ernaar niet verminderen.
De kunstenaar weet wanneer hij schildert heel goed dat hij Apelles niet zal kunnen overtreffen, maar dat ontmoedigt hem niet. Hij gebruikt zijn penseel met des te meer moeite, zodat hij tenminste in bescheiden mate op de grote meester kan lijken. Zo hakt de beeldhouwer, hoewel hij ervan overtuigd is dat hij Praxiteles niet kan evenaren, het marmer toch uit en probeert zo dicht mogelijk bij het model te komen.
Net zo houdt de christelijke mens, hoewel hij voelt dat hij nooit de hoogte van volledige uitmuntendheid kan bereiken en ziet dat hij op aarde nooit het exacte evenbeeld van Christus kan worden, het toch voor zich en meet zijn eigen tekortkomingen af aan de afstand tussen hemzelf en Jezus. Dit zal hij doen, alles vergetend wat hij heeft bereikt, zal hij voor-

waarts gaan, roepend: *Excelsior*! Hij gaat nog steeds omhoog, verlangend om meer en meer gelijkvormig te worden aan het beeld van Christus Jezus.

Ten eerste moet een christen op Christus lijken in zijn *vrijmoedigheid.* Dit is een deugd die tegenwoordig schaamteloosheid wordt genoemd, maar de genade is even waardevol onder welke naam dan ook. Ik veronderstel dat als de Schriftgeleerden een definitie van Petrus en Johannes hadden gegeven, ze hen schaamteloze kerels zouden hebben genoemd.

Jezus Christus en Zijn discipelen stonden bekend om hun moed. ‘Toen zij de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes zagen, namen zij kennis van hen, dat zij met Jezus waren geweest.’ Jezus Christus vleide nooit met de rijken. Hij boog zich niet voor de groten en edelen. Hij stond rechtop, een man voor de mensen - de profeet van het volk - en sprak vrijmoedig en vrij uit wat Hij dacht.

Heb je ooit die machtige daad van Hem bewonderd, toen Hij naar de stad ging waar Hij had gewoond en was opgegroeid, wetende dat een profeet geen eer had in zijn eigen land, en Hem het boek in handen werd gegeven. Hij was toen nog maar net begonnen met Zijn bediening. Toch rolde Hij zonder beven het heilige boek uit en wat nam Hij als tekst? De meeste mannen zouden in hun eigen omgeving een onderwerp hebben gekozen dat was aangepast aan de smaak, om bekendheid te verwerven. Maar welke leer predikte Jezus die ochtend? Eén die in onze tijd wordt geminacht en gehaat - de doctrine van de *uitverkiezing.*

Hij opende de Schrift en begon te lezen: ‘Er waren vele weduwen in Israel in de dagen van Elias, toen de hemel drie jaar en zes maanden gesloten was, toen er grote hongersnood was in het gehele land; maar tot geen van hen werd Elias gezonden, behalve tot Sarepta, een stad van Sidon, tot een vrouw die weduwe was. En er waren vele melaatsen in Israël in de tijd van Eliseus, de profeet, en niemand van hen werd gereinigd, behalve Naaman, de Syriër.’

Toen begon Hij te vertellen hoe God redt wie Hij wil en redt wie Hij verkiest. Ze knarsten hun tanden op Hem, sleepten Hem naar buiten en wilden Hem van de top van de heuvel werpen. Bewonder je Zijn onverschrokkenheid niet? Hij zag hun tanden knarsen. Hij wist dat hun harten vol vijandschap waren, terwijl hun monden schuimden van wraak en kwaadaardigheid - toch stond Hij als de engel die de monden van de leeuwen dichtsloeg. Hij vreesde hen niet. Trouw verkondigde Hij wat Hij wist dat de waarheid van God was en toch las Hij door, ondanks hen allemaal.

Zo ook in Zijn toespraken. Als Hij een Schriftgeleerde of een Farizeeër in de gemeente zag, hield Hij niet een deel van de prijs achter, maar wees met Zijn vinger en zei: 'Wee u, Schriftgeleerden en Farizeeërs, huichelaars.' En toen er een advocaat kwam en zei: 'Meester, door zo te spreken veroordeelt u ook ons,' draaide Hij zich om en zei: 'Wee u, advocaten, want u legt de mensen zware lasten op, terwijl u ze zelf met niet meer dan één vinger aanraakt.' Hij sprak de eerlijke waarheid. Hij kende geen angst voor mensen. Hij beefde voor niemand. Hij viel op als Gods uitverkorene, die Hij boven zijn medemensen had gezalfd, zonder achting voor de mens.

Mijn vrienden, wees hierin als Christus. Heb niets van de tijd-dienende religie van de huidige tijd, die alleen maar tentoongesteld wordt in evangelische tekenkamers - een religie die alleen bloeit in een broeierige atmosfeer, een religie die alleen in goed gezelschap kan worden waargenomen. Nee, als jullie dienaren van God zijn, wees dan als Jezus Christus, moedig voor je Meester. Schaam je nooit voor je godsdienst. Je beroep zal je nooit te schande maken. Pas op *dat* je *dat nooit* te schande maakt.

Je liefde voor Christus zal je nooit onteren, het kan je vrienden tijdelijk oneer aandoen of je vijanden belasteren, maar leef voort en je zult hun laster onder ogen zien. Leef verder en je zult tussen de verheerlijkten staan, geëerd zelfs door hen die je hebben beschimpt, wanneer *Hij* zal komen om verheerlijkt te worden door Zijn engelen en bewonderd te worden door hen die Hem liefhebben. Wees als Jezus, zeer dapper voor je God, zodat wanneer ze je vrijmoedigheid zullen zien, ze zullen zeggen: 'Hij is bij Jezus geweest.'

Maar geen enkel kenmerk geeft een portret van een man, dus de ene deugd van moed zal je nooit op Christus laten lijken. Er zijn mensen geweest die nobele mannen waren, maar hun moed te ver doorvoerden. Zij waren dus karikaturen van Christus en geen portretten van Hem. We moeten met onze moed de *lieflijkheid* van Jezus' karakter vermengen. Laat moed het koper zijn. Laat liefde het goud zijn. Laten we die twee met elkaar vermengen en zo een rijk Korinthisch metaal produceren, dat geschikt is om tot de prachtige poort van de tempel gemaakt te worden.

Laat je liefde en moed samengaan. De man die moedig is, kan inderdaad wonderen verrichten. John Knox deed veel, maar hij had misschien meer kunnen doen als hij een beetje liefde had gehad. Luther was een overwinnaar - vrede in zijn as en eer voor zijn naam! Toch denken wij, die hem van een afstand bekijken, dat als hij er soms een beetje mildheid aan had

toegevoegd - als hij, terwijl hij *krachtig voor de zaak*, ook *vriendelijk in argumentatie* was geweest, en iets zachtzinniger had gesproken, hij misschien nog meer goed had gedaan dan hij deed. Dus, broeders, terwijl ook wij moedig zijn, laten we altijd de liefhebbende Jezus imiteren.

Het kind komt naar Hem toe. Hij neemt het op Zijn knie en zegt: ‘Laat kleine kinderen tot Mij komen en verbied het niet.’ Een weduwe heeft net haar enige zoon verloren. Hij huilt bij de baar en herstelt met een woord het leven van de dode. Hij ziet een verlamde, een melaatse of een man die al lang aan zijn bed gekluisterd is. Hij spreekt, ze staan op en worden genezen.

Hij leefde voor anderen, niet voor zichzelf. Zijn voortdurende arbeid was zonder enig motief, behalve het welzijn van hen die in de wereld leefden. En als klap op de vuurpijl kennen jullie het machtige offer dat Hij bracht, toen Hij zich neerlegde om Zijn leven voor de mens af te leggen - toen Hij aan de boom, trillend van doodsangst en hangend in de uiterste extremiteit van het lijden, zich onderwierp om voor ons te sterven, zodat wij gered konden worden. Zie in Christus de liefde samengevat! Hij was één machtige pilaar van welwillendheid. Zoals God liefde is, zo is Christus liefde.

Oh, jullie christenen, wees ook liefdevol. Laat uw liefde en uw weldadigheid op alle mensen neerstralen. Zeg niet: ‘Laat je verwarmen en laat je vullen,’ maar ‘geef een portie aan zeven, en ook aan acht.’ Als je Howard niet kunt imiteren en de gevangenisdeuren ontsluiten - als je het trieste huis van ellende niet kunt bezoeken, spreek dan toch elk op je eigen gebied vriendelijke woorden, doe vriendelijke daden, leef Christus opnieuw uit in de vriendelijkheid van je leven.

Als er één deugd is die christenen het meest aanbeveelt, dan is het wel die van vriendelijkheid. Het is om het volk van God lief te hebben, om de kerk lief te hebben, om het Woord lief te hebben, om alles lief te hebben. Maar hoeveel christenen hebben we in onze kerken, die zo’n enorme hoeveelheid azijn en zo’n enorme hoeveelheid gal in hun lichaam hebben gemengd, dat ze nauwelijks een goed woord tegen je kunnen spreken? Ze denken dat het onmogelijk is om religie te verdedigen, behalve door hartstochtelijke uitbarstingen. Ze kunnen niet voor hun onteerde Meester spreken zonder boos te zijn op hun tegenstander. En als er iets mis is, of het nu in het huis is, in de kerk of ergens anders, dan beschouwen ze het als hun plicht om hun gezicht als vuursteen te zetten en iedereen te trotseren.

Ze zijn als geïsoleerde ijsbergen, niemand wil bij ze in de buurt komen. Ze dobberen rond op de zee van vergetelheid, totdat ze uiteindelijk gesmolten en verdwenen zijn. En hoewel we, goede zielen, gelukkig genoeg zullen zijn om ze in de hemel te ontmoeten, zijn we heel erg blij dat we van ze af zijn op aarde. Ze waren altijd zo onaangenaam van aard dat we liever een eeuwigheid met hen in de hemel zouden leven, dan vijf minuten op aarde. Wees niet zo, mijn broeders. Imiteer Christus in jullie liefdevolle geesten. Spreek vriendelijk, handel vriendelijk en doe vriendelijk, zodat de mensen van jullie kunnen zeggen: ‘Hij is met Jezus geweest.’
Een ander groot kenmerk in het leven van Christus was Zijn diepe en *oprechte nederigheid*, waarin wij Hem moeten navolgen. Hoewel we niet ineenkrimpen of buigen - (verre van dat, we zijn de vrijen die de waarheid vrij maakt. We lopen door deze wereld gelijk aan allen, inferieur aan niemand) - maar toch willen we ernaar streven om net als Christus voortdurend nederig te zijn.

Oh, jij trotse Christen (want hoewel het een paradox is, er moeten er zijn, denk ik. Ik wil niet zo onbarmhartig zijn om te zeggen dat er niet een paar van zulke personen zijn), als je een christen bent, dan vraag ik je om naar je Meester te kijken die met de kinderen praat, die zich buigt van de majesteit van Zijn goddelijkheid om tot de mensheid op aarde te spreken, die omgaat met de boeren van Galilea, en dan - ja, diepte van neerbuigendheid ongeëvenaard - de voeten van Zijn discipelen wast en ze afveegt met een handdoek bij het avondmaal. Dit is jullie Meester die jullie beweren te aanbidden. Dit is jullie Heere die jullie aanbidden.

En jullie, sommigen van jullie die zichzelf als christenen beschouwen, kunnen niet praten met iemand die niet dezelfde kleding draagt als jullie, die niet precies zoveel geld per jaar heeft als jullie. In Engeland is het waar dat een soeverein niet spreekt tot een shilling, en een shilling niet let op een sixpence, en een sixpence spot met een penny. Maar zo zou het niet moeten zijn met christenen. We zouden kaste, graad en rang moeten vergeten als we in de kerk van Christus komen.

Denk eraan, Christen, wie je Meester was - een man van de armen. Hij leefde met hen. Hij at met hen. En wil je lopen met verheven hoofden en stijve nekken, kijkend met onuitstaanbare minachting naar je armere mede-wormen? Wat zijn jullie? De verachtelijkste van allemaal, omdat je trucjes en versieringen je trots maken.

Meelijwekkende, verachtelijke zielen zijn jullie! Hoe klein zijn jullie in Gods ogen! Christus was nederig. Hij bukte zich om alles te doen wat

anderen kon dienen. Hij had geen trots. Hij was een nederig man, een vriend van tollenaars en zondaars, die met hen leefde en wandelde.
Dus, Christen, wees als je Meester - iemand die kan bukken. Ja, wees iemand die denkt dat het geen bukken is, maar anderen beter acht dan zichzelf, die het als zijn eer beschouwt om bij de armsten van Christus' volk te zitten en zegt: 'Als mijn naam maar in het onduidelijkste deel van het boek des levens wordt geschreven, dan is dat genoeg voor mij, zo onwaardig ben ik Zijn aandacht!' Wees als Christus in Zijn nederigheid.
Zo zou ik door kunnen gaan, lieve broeders, met het spreken over de verschillende kenmerken van Christus Jezus. Maar omdat jullie ze net zo goed kunnen bedenken als ik, zal ik dat niet doen. Het is gemakkelijk voor jullie om te gaan zitten en Jezus Christus te schilderen, want jullie hebben Hem hier in Zijn Woord getekend. Ik vind dat de tijd me te kort zou schieten als ik je een hele gelijkenis van Jezus zou geven, maar laat me zeggen: doe Hem na in Zijn *heiligheid.*
Was Hij ijverig voor Zijn Vader? Zo ook jij. Ga altijd goed doen. Laat geen tijd verloren gaan. Die is te kostbaar. Was Hij zelfverloochenend, nooit uit op Zijn eigenbelang? Zo zij jij. Was Hij vroom? Zo zijt gij vurig in uw gebeden. Had Hij eerbied voor de wil van Zijn Vader? Onderwerp jezelf dus aan Hem. Was Hij geduldig? Leer dus te verdragen.
En het beste van alles, als de hoogste uitbeelding van Jezus, is om te proberen je vijanden te vergeven, zoals Hij deed. En laat die sublieme woorden van je Meester, 'Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen', altijd in je oren klinken. Wanneer je wordt aangezet tot wraak, wanneer hete woede begint, laat het paard dan meteen in bedwang worden gehouden en laat het niet halsoverkop met je mee voorwaarts stormen. Onthoud dat woede tijdelijke waanzin is. Vergeef zoals je vergeven hoopt te worden. Stapel kolen van vuur op het hoofd van je vijand door je vriendelijkheid jegens hem. Goed voor kwaad, onthoud, is Goddelijk. Wees dan Goddelijk, en leef op alle manieren en met alle middelen zo dat je vijanden kunnen zeggen: 'Hij is bij Jezus geweest.'

II. Welnu, WANNEER ZULLEN CHRISTENEN DIT ZIJN?
Want er heerst in de wereld het idee dat mensen op zondag heel godsdienstig moeten zijn, maar het maakt niet uit wat ze op maandag zijn. Hoeveel vrome predikers zijn er niet op de sabbatdag, die de rest van de week zeer goddeloze predikers zijn! Hoevelen zijn er niet die met een plechtig gelaat naar het huis van God komen, die meedoen met het ge-

zang en belijden te bidden, maar toch deel noch lot hebben in de zaak, maar 'in die gal der bitterheid en in de banden der ongerechtigheid zijn!'. Dit geldt voor sommigen van jullie die hier aanwezig zijn. Wanneer moet een christen dan zijn zoals Jezus Christus? Is er een tijd dat hij zijn regiment kan afdoen, dat de krijger zijn harnas kan losgespen en kan worden zoals andere mensen? Oh! nee. Laat de christen altijd en overal zijn wat hij zegt te zijn.

Ik herinner me dat ik enige tijd geleden met iemand sprak die zei: 'Ik hou niet van bezoekers die naar mijn huis komen en godsdienst introduceren. Ik vind dat we godsdienst moeten hebben op de sabbatdag, als we naar het huis van God gaan, maar niet in de salon.' Ik stelde voor dat er veel werk zou zijn voor de stoffeerders als er geen godsdienst zou zijn behalve in het huis van God. 'Hoe komt dat?' was de vraag. 'Wel,' antwoordde ik, 'we zouden bedden moeten hebben in al onze gebedshuizen, want we hebben zeker religie nodig om mee te sterven, en bijgevolg zou iedereen daar willen sterven.' Ja, we hebben allemaal de troost van God nodig op het laatst. Maar hoe kunnen we verwachten daarvan te genieten als we tijdens ons leven de voorschriften van de godsdienst niet gehoorzamen?

Mijn broeders, laat me zeggen, wees te allen tijde als Christus. Imiteer Hem in *het openbaar.* De meesten van ons leven in een of andere vorm van publiciteit. Velen van ons worden elke dag geroepen om voor onze medemensen te werken. We worden in de gaten gehouden. Onze woorden worden opgevangen. Onze levens worden onder de loep genomen. De arendsblik, de argusogen van de wereld observeren alles wat we doen, en scherpe critici zijn op ons gericht. Laten we het leven van Christus in het openbaar leven.

Laten we ervoor zorgen dat we onze Meester laten zien en niet onszelf, zodat we kunnen zeggen: 'Ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij.'

Let erop dat jullie dit ook in de *kerk* uitdragen, jullie die lid zijn van de kerk. Wees als Christus in de kerk. Hoevelen van jullie zijn als Diotrephes, op zoek naar superioriteit. Hoevelen proberen enige waardigheid en macht te hebben over hun medechristenen, in plaats van zich te herinneren dat het de grondregel is van al onze kerken, dat alle mensen gelijk zijn - broeders, gelijken, die als zodanig ontvangen moeten worden. Draag dus de geest van Christus uit in uw kerken, waar u ook bent. Laat uw medeleden van u zeggen: 'Hij is bij Jezus geweest.'

Maar zorg er vooral voor dat jullie *huizen* religieus zijn. Een godsdienstig huis is het beste bewijs van ware vroomheid. Het is niet mijn kapel, het

is mijn huis, het is niet mijn dominee, het is mijn huisgenoot die mij het beste kan beoordelen. Het is de bediende, het kind, de vrouw, de vriend die het meeste van mijn echte karakter kan onderscheiden. Een goede man zal zijn huishouden verbeteren.
Rowland Hill zei ooit dat hij niet zou geloven dat een man een ware christen was als zijn vrouw, zijn kinderen, zijn bedienden en zelfs de hond en de kat er niet beter van werden. Dat is religieus zijn. Als je huishouden niet beter is door je christendom - als mensen niet kunnen zeggen: ‘Dit is een beter huis dan andere,’ wees dan niet misleid - dan heb je niets van de genade van God.
Laat je bediende bij het verlaten van je dienstverband niet zeggen: ‘Nou, dit is een raar soort religieuze familie. s Morgens werd er niet gebeden. Ik begon de dag met mijn werk. s Avonds werd er niet gebeden. Ik werd de hele sabbatdag thuis gehouden. Een keer in de veertien dagen, misschien, mocht ik ‘s middags naar buiten, als ik nergens heen kon om een evangeliepreek te horen. Mijn meester en meesteres gingen naar een plaats waar ze natuurlijk het gezegende Evangelie van God hoorden, dat was alles voor hen.
Wat mij betreft, ik zou ‘s middags het afval van een overwerkte kapelaan kunnen eten.’ Christelijke mannen zullen zeker niet op die manier handelen.
Nee! Draag je godsvrucht uit in je gezin. Laat iedereen zeggen dat je praktische godsdienst hebt. Laat het bekend zijn en gelezen worden in het huis, net als in de wereld. Zorg voor je karakter daar, want wat we daar zijn, zijn we echt. Ons leven in het buitenland is vaak maar een geleende rol, de rol van de acteur in een grote scène, maar thuis wordt het masker afgedaan en zijn mannen wat ze lijken. Zorg voor je taken thuis.
Nogmaals, mijn broeders, voordat ik dit punt verlaat, imiteer Jezus in *het verborgene.* Wanneer geen oog je ziet behalve het oog van God, wanneer duisternis je bedekt, wanneer je afgesloten bent van de waarneming van stervelingen, zelfs dan ben je als Jezus Christus. Denk aan Zijn vurige vroomheid, Zijn geheime toewijding - hoe Hij, na de hele dag moeizaam gepreekt te hebben, in de middernachtelijke schaduwen wegvluchtte om bij Zijn God om hulp te roepen.
Bedenk hoe Zijn hele leven voortdurend werd ondersteund door nieuwe ingevingen van de Heilige Geest, afgeleid door gebed. Zorg voor je geheime leven. Laat het zo zijn dat je je niet zult schamen om het te lezen op de laatste grote dag. Je innerlijke leven is geschreven in het boek van God

en het zal op een dag voor je worden geopend. Als het hele leven van sommigen van jullie bekend zou zijn, zou het helemaal geen leven zijn. Het zou een dood zijn. Ja, zelfs van sommige ware christenen kunnen we zeggen dat het nauwelijks een *leven is.* Het is een slepend bestaan - één haastig gebed per dag - één ademhaling, net genoeg om onze ziel in leven te houden, maar niet meer. O mijn broeders, streef ernaar om meer op Jezus Christus te lijken. Dit zijn tijden waarin we meer heimelijk gebed nodig hebben.

Ik heb deze hele week veel angst gehad. Ik weet niet of het waar is, maar als ik zoiets voel, vertel ik het graag aan degenen onder jullie die tot mijn eigen kerk en gemeente behoren. Ik beefde omdat jullie niet meer zo ernstig baden als vroeger, omdat jullie weg waren van onze eigen plaats. Ik herinner me jullie ernstig gekreun en smeekbeden, hoe jullie in groten getale samenkwamen in het gebedshuis en tot God riepen om Zijn dienaar te helpen.

We kunnen elkaar nu niet in die stijl ontmoeten, maar bid je nog steeds privé? Ben je mij vergeten? Ben je opgehouden God aan te roepen? Oh! mijn vrienden, met alle smeekbeden die een mens kan gebruiken, laat me een beroep op jullie doen. Bedenk wie ik ben en wat ik ben - een kind, met weinig opleiding, weinig geleerdheid, bekwaamheid of talent, en hier ben ik, week na week opgeroepen om voor deze menigte mensen te preken.

Wil jij, mijn liefste, niet nog steeds voor mij pleiten? Heeft het God niet behaagd uw gebeden tienduizend keer te verhoren? En zult u nu ophouden, nu er een machtige opwekking plaatsvindt in vele kerken? Zult u nu stoppen met uw smeekbeden? O nee! Ga naar uw huizen, val op uw knieën, roep luid tot God om u in staat te stellen uw handen omhoog te houden zoals Mozes op de heuvel, zodat Jozua beneden kan vechten en de Amalekieten kan overwinnen.

Nu is het tijd voor de overwinning - zullen we die verliezen? Dit is het hoogtij dat ons over de bar zal drijven. Laten we nu de roeispanen uitsteken. Laten we trekken door ernstig gebed, roepend om God de Geest om de zeilen te vullen! Jullie die God liefhebben, van elke plaats en elke denominatie, worstel voor jullie predikanten, bid voor hen. Want waarom zou God zelfs nu Zijn Geest niet uitstorten? Wat is de reden dat ons Pinkster-seizoenen moeten worden ontzegd? Waarom vallen we dit uur niet als één machtige groep voor Hem neer en smeken Hem omwille van

Zijn Zoon om Zijn kwijnende kerk nieuw leven in te blazen? Dan zullen alle mensen zien dat wij werkelijk de discipelen van Christus zijn.

III. Maar nu, ten derde, WAAROM ZOUDEN CHRISTENEN CHRISTUS MOETEN NADOEN?

Het antwoord komt heel natuurlijk en gemakkelijk. Christenen moeten op Christus lijken, in de eerste plaats *voor hun eigen bestwil.* Laten ze, omwille van hun eerlijkheid en omwille van hun krediet, geen leugenaars zijn voor God of mensen. Laten ze Jezus navolgen voor hun eigen gezondheidstoestand, als ze bewaard willen blijven voor zonde en voor dwaling.

Omwille van hun eigen geluk, als zij wijn willen drinken die goed geraffineerd is, als zij een heilige en gelukkige gemeenschap met Jezus willen genieten, als zij verheven willen worden boven de zorgen en problemen van deze wereld, laat hen Jezus Christus navolgen. O, mijn broeders, er is niets dat u zo kan bevoordelen, niets dat u zo kan voorspoedigen, u zo kan bijstaan, u zo snel naar de hemel kan doen wandelen, uw hoofd zo omhoog kan houden naar de hemel, en uw ogen zo kan laten stralen van heerlijkheid, als de navolging van Jezus Christus.

Het is wanneer je door de kracht van de Heilige Geest in staat wordt gesteld om met Jezus in Zijn voetstappen te wandelen en Zijn wegen te bewandelen, dat je het meest gelukkig bent en het meest bekend staat als kinderen van God. Voor jullie eigen bestwil, mijn broeders, zeg ik: wees als Christus.

Vervolgens, *omwille van de religie,* streef ernaar om Jezus na te volgen. Ach arme godsdienst, je bent zwaar beschoten door wrede vijanden, maar je bent nog niet half zoveel gewond door hen als door je vrienden. Niemand heeft je zoveel pijn gedaan, O Christendom, als degenen die beweren je volgelingen te zijn. Wie heeft deze wonden gemaakt in deze schone hand van Godzaligheid? Ik zeg dat de professor dit heeft gedaan, die zijn belijdenis niet heeft waargemaakt. De man die onder valse voorwendselen de kudde binnenkomt en niets anders is dan een wolf in schaapskleren. Zulke mannen, heren, schaden het Evangelie meer dan anderen, meer dan de lachende ongelovige, meer dan de spottende criticus, schaadt de man onze zaak, die beweert ervan te houden, maar in zijn daden zijn liefde verloochent.

Christen, hou je van die zaak? Is de naam van de dierbare Verlosser kostbaar voor je? Wilt u dat de koninkrijken van de wereld de koninkrijken

van onze Heere en Zijn Christus worden? Wilt u de trotse mens vernederd zien en de machtigen vernederd? Verlangt u naar de zielen van stervende zondaars, en bent u verlangend om hen te winnen en hun zielen te redden van een eeuwig branden? Zou je hun val in de gebieden van de verdoemden willen voorkomen? Is het jouw verlangen dat Christus het zwoegen van Zijn ziel zal zien en overvloedig tevreden zal zijn? Verlangt je hart naar je mede-sterfelijken? Verlang je ernaar om hen vergeven te zien worden? Wees dan consistent met je religie.

Wandel *voor God* in het land van de levenden. Gedraag je als een uitverkoren mens. Bedenk wat voor mensen we zouden moeten zijn in alle heilige gesprekken en godsvrucht. Dit is de beste manier om de wereld te bekeren, ja, zulk gedrag zou meer doen dan zelfs de inspanningen van zendingsgenootschappen, hoe voortreffelijk die ook zijn. Laat de mensen maar zien dat ons gedrag superieur is aan dat van anderen, dan zullen ze geloven dat er iets in onze godsdienst zit.

Maar als ze ons zien in tegenstelling tot wat we beweren, wat zullen ze dan zeggen? 'Deze religieuze mensen zijn niet beter dan anderen! Waarom zouden we ons onder hen begeven?' En ze zeggen terecht. Het is slechts een oordeel van gezond verstand. Ah, mijn vrienden, als je van religie houdt omwille van haar eigen bestwil, wees dan consequent en wandel in de liefde van God. Volg Christus Jezus.

Dan, om het in de sterkste vorm te zeggen die ik kan, laat me zeggen, om *Christus' wil*, tracht te zijn zoals Hij. O, zou ik de stervende Jezus hierheen kunnen halen en Hem tot jullie laten spreken! Mijn eigen tong is vanmorgen gebonden, maar ik zou Zijn bloed, Zijn littekens en Zijn wonden willen laten spreken. Arme stomme monden, ik vraag ieder van hen te pleiten in Zijn naam. Hoe zou Jezus, die hier vanmorgen staat, jullie Zijn handen laten zien! 'Mijn vrienden,' zou Hij zeggen, 'zie Mij! Deze handen werden voor jullie doorboord en kijk hier naar Mijn zijde. Zij werd geopend als de fontein van jullie verlossing. Zie Mijn voeten. Daar kwamen de wrede nagels binnen. Elk van deze botten werd ontwricht omwille van jullie. Deze ogen gutsten van tranen. Dit hoofd werd gekroond met doornen. Deze wangen werden geslagen. Dit haar werd geplukt. Mijn lichaam werd het middelpunt en de focus van pijn. Ik hing te trillen in de brandende zon en dat alles voor jullie, Mijn volk. En zullen jullie Mij nu niet liefhebben? Ik vraag jullie te zijn zoals Ik. Is er enige fout in Mij? Oh! nee. Jullie geloven dat Ik mooier ben dan tienduizend beurzen en mooier dan tienduizend liefdes. Heb Ik jullie gekwetst? Heb Ik niet veeleer alles

gedaan voor jullie verlossing? En zit Ik niet op de troon van Mijn Vader en treed Ik nu niet voor jullie op? Als je Mij liefhebt,' -christen, hoor dat woord, laat de zoete lettergrepen voor altijd in je oren klinken, als het langdurige geluid van zilverkleurige klokken- 'als je Mij liefhebt, als je Mij liefhebt, onderhoud dan Mijn geboden.'
Oh, Christen, laat die 'als' vanmorgen aan jou worden voorgelegd. 'Als je van Mij houdt.' Glorieuze Verlosser! Is het überhaupt een 'als'? U kostbaar, bloedend Lam, kan er een 'als' zijn? Wat, als ik Uw bloed uit U zie vloeien, is het dan een 'als'? Ja, ik huil om te zeggen dat het een 'als' is. Vaak maken mijn gedachten het een 'als' en vaak maken mijn woorden het een 'als'. Maar toch denk ik dat mijn ziel voelt dat het ook geen 'als' is.

'Het licht is voor mijn ogen niet zo dierbaar,
noch een vriendschap half zo zoet.'

'Ja, ik hou van U, ik weet dat ik van U hou. Heere, U weet alles, U weet dat ik van U houd,' kan de Christen zeggen. 'Welnu,' zegt Jezus, terwijl Hij naar beneden kijkt met een blik van liefdevolle goedkeuring, '*omdat* je van Mij houdt, onderhoud dan Mijn geboden.' O geliefden, welke machtiger reden kan ik geven dan deze? Het is het argument van liefde en genegenheid. Wees als Christus, omdat dankbaarheid gehoorzaamheid vereist, zo zal de wereld weten dat je met Jezus bent geweest.

IV. Ah, toen weenden jullie en ik merk dat jullie de kracht van medelijden voelden, en sommigen van jullie vragen zich af: 'HOE KAN IK HEM NADOEN?'
Het is dus mijn taak, voordat je vertrekt, om je te vertellen hoe je kunt veranderen naar het beeld van Christus.
In de eerste plaats dan, mijn geliefde vrienden, in antwoord op je vraag, laat me zeggen dat je Christus moet kennen als je Verlosser voordat je Hem kunt volgen als je Voorbeeld. Er is veel gezegd over het voorbeeld van Jezus en we vinden nu bijna niemand die niet gelooft dat onze Heere een voortreffelijk en heilig man was, die zeer bewonderd moet worden. Maar als Zijn voorbeeld voortreffelijk was, zou het onmogelijk zijn om het na te volgen, als Hij niet ook ons offer was geweest. Weet jij vanmorgen dat Zijn bloed voor jou werd vergoten? Kun je je bij mij aansluiten in dit vers:

‘O, de zoete wonderen van dat kruis,
waar God, de Verlosser, liefhad en stierf;
Haar edelste leven put mijn geest
uit Zijn dierbare wonden en bloedende zijde.’

Als dat zo is, ben je goed op weg om Christus na te volgen. Maar probeer Hem niet na te doen totdat je baadt in de fontein gevuld met bloed, getrokken uit Zijn aderen. Het is voor jou niet mogelijk om dat te doen. Je passie zal te sterk en corrupt zijn en je zult bouwen zonder fundering, een bouwwerk dat ongeveer zo stabiel zal zijn als een droom. Je kunt je leven niet naar Zijn patroon vormen totdat je Zijn Geest hebt gehad, totdat je bekleed bent met Zijn gerechtigheid. ‘Wel,’ zeggen sommigen, ‘we zijn zo ver gegaan, wat zullen we nu doen? We weten dat we een belang in Hem hebben, maar we zijn ons nog steeds bewust van vele tekortkomingen.’
Vervolgens wil ik jullie vragen om het karakter van Christus te bestuderen. Deze arme Bijbel is een bijna verouderd boek geworden, zelfs bij sommige Christenen. Er zijn zoveel tijdschriften, periodieken en dergelijke kortstondige producties, dat we het gevaar lopen om het doorzoeken van de Schrift te verwaarlozen. Christen, wil jij je Meester kennen? Kijk naar Hem. Het karakter van Christus heeft een wonderbaarlijke kracht, want hoe meer je ernaar kijkt, hoe meer je eraan gelijkvormig wordt. Ik bekijk mezelf in het glas, ik ga weg en vergeet wat ik was. Ik zie Christus en ik word zoals Christus. Kijk dan naar Hem. Bestudeer Hem in de evangelisten, onderzoek Zijn karakter aandachtig. ‘Maar’ zeg je, ‘dat hebben we gedaan en we zijn maar weinig verder gekomen.’
Corrigeer vervolgens elke dag je slechte kopij. Probeer ‘s avonds alle handelingen van de afgelopen vierentwintig uur na te vertellen en neem ze nauwgezet door. Wanneer ik proefdrukken krijg toegestuurd van een van mijn geschriften, moet ik de correcties in de kantlijn aanbrengen. Ik kan ze wel vijftig keer doorlezen en de drukker zou nog steeds de fouten erin zetten als ik ze niet markeerde. Dat moet jij ook doen als je iets fout vindt. Maak ‘s avonds een aantekening in de kantlijn, zodat je weet waar de fout zit en deze morgen kunt verbeteren. Doe dit dag na dag en noteer je fouten één voor één, zodat je ze beter kunt vermijden. Het was een stelregel van de oude filosofen dat we drie keer per dag onze daden moesten doornemen. Laten we dat dan ook doen. Laten we niet vergeetachtig zijn. Laten we onszelf liever elke avond onderzoeken en zien wat we verkeerd hebben gedaan, zodat we ons leven kunnen beteren.

Tot slot, het beste advies dat ik kan geven: zoek meer van de Geest van God, want dit is de manier om Christus gelijk te worden. Al je pogingen om op Hem te lijken zijn vergeefs totdat je Zijn Geest hebt gezocht. Neem het koude ijzer en probeer het in een bepaalde vorm te lassen. Hoe vruchteloos is de poging! Leg het op het aambeeld, grijp de hamer van de smid met al je kracht. Laat er klap na klap op vallen en je zult niets bereikt hebben. Verdraai het, draai het, gebruik al je werktuigen, maar je zult niet in staat zijn om het te vormen zoals je zou willen.
Maar leg het in het vuur, laat het zacht worden en kneedbaar, leg het dan op het aambeeld en elke slag zal een machtig effect hebben, zodat je het kunt vormen in elke vorm die je maar wilt. Neem dus je hart, niet koud zoals het is, niet steenachtig zoals het van nature is, maar leg het in de oven. Laat het daar smelten en daarna kan het als was naar het zegel worden gedraaid en gevormd worden tot het beeld van Jezus Christus.
O mijn broeders, wat kan ik nu zeggen om mijn tekst kracht bij te zetten, behalve dat als u op aarde als Christus bent, u in de hemel als Hem zult zijn. Als u door de kracht van de Geest volgelingen van Jezus wordt, zult u de heerlijkheid binnengaan. Want bij de hemelpoort zit een engel die niemand toelaat die niet dezelfde trekken heeft als onze aanbiddelijke Heere.
Er komt een man met een kroon op zijn hoofd. 'Ja,' zegt hij, 'je hebt een kroon, dat is waar, maar kronen zijn hier geen toegangsmiddel.' Een ander nadert gekleed in staatsiegewaden en een gewaad van geleerdheid. 'Ja,' zegt de engel, 'het kan goed zijn, maar gewaden en geleerdheid zijn niet de tekens die je hier zullen toelaten.' Een ander komt naar voren, eerlijk, mooi en bevallig. 'Ja,' zegt de engel 'dat zou kunnen bevallen op aarde, maar schoonheid is hier niet gewenst.' Weer een ander komt naar voren, aangekondigd door roem en voorafgegaan door het rumoer van de mensheid, maar de engel zegt: 'Het is goed met de mens, maar je hebt geen recht om hier binnen te komen.'
Dan verschijnt er een ander, arm misschien, ongeletterd misschien, maar de engel glimlacht als hij naar hem kijkt en zegt: 'Het is Christus weer, een tweede editie van Jezus Christus is er. Kom binnen, kom binnen. Eeuwige roem zul je winnen. Je bent als Christus - in de hemel zul je zitten, want je bent als Hij.'
O, als je zoals Christus bent, ga je de hemel binnen, maar als je niet zoals Christus bent, daal je af naar de hel. Gelijken zullen uiteindelijk worden verzameld, onkruid met onkruid, tarwe met tarwe. Als je met Adam

gezondigd hebt en gestorven bent, zul je voor eeuwig bij de geestelijk doden liggen, tenzij je in Christus opstaat tot nieuwheid van leven. Dan zullen we in eeuwigheid met Hem leven. Tarwe met tarwe, onkruid met onkruid. ‘Laat u niet misleiden, God spot niet; wat iemand zaait, dat zal hij ook oogsten.’

Ga dus weg met deze ene gedachte, mijn broeders, dat jullie jezelf aan Christus kunnen toetsen. Als jullie als Christus zijn, zijn jullie van Christus en zullen jullie met Christus zijn. Als je niet zoals Hij bent, heb je geen deel aan de grote erfenis. Moge mijn povere verhandeling helpen om de vloer aan te wakkeren en het kaf te onthullen. Ja, moge het velen van jullie ertoe brengen om te zoeken deel te krijgen aan de erfenis van de heiligen in het licht, tot lof van Zijn genade. En Hem zij alle eer gegeven! Amen.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

EEN WAARSCHUWING AAN DE AANMATIGENDE

NO. 22

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
13 MEI 1855
DOOR DE REV. C.H. SPURGEON
IN EXETER HALL, STRAND

'Laat wie denkt dat hij staat, oppassen dat hij niet valt.'
1 Korintiërs 10:12

Het is een merkwaardig feit, maar niettemin zeer zeker, dat de ondeugden vervalsingen van deugden zijn. Telkens wanneer God uit de hemelse Munt een kostbare munt van echt metaal stuurt, zal Satan de afdruk imiteren en een verachtelijke productie zonder waarde uitbrengen. God geeft liefde, het is Zijn aard en Zijn essentie. Satan maakt ook iets wat hij liefde noemt, maar het is lust. God schenkt moed en het is goed om je medemens in het gezicht te kunnen kijken, onbevreesd voor alle mensen bij het doen van onze plicht. Satan inspireert tot dwaze hardheid, noemt het moed en laat de man naar de mond van het kanon snellen voor 'bubbelreputatie'.

God schept in de mens heilige angst. Satan geeft hem ongeloof en we verwarren het ene vaak met het andere. Zo is het ook met de beste deugd, de reddende genade van het geloof, wanneer die haar volmaaktheid bereikt, rijpt ze tot vertrouwen, en er is niets zo comfortabel en zo begeerlijk voor de christen als de volle zekerheid van het geloof. Daarom zien we dat Satan, als hij deze goede munt ziet, meteen het metaal van de bodemloze put neemt, het hemelse beeld en opschrift van zekerheid imiteert en ons de ondeugd van de aanmatiging voorhoudt.

Het verbaast ons misschien, als calvinistische christenen, dat Paulus zegt: 'Wie denkt dat hij staat, moet oppassen dat hij niet valt'. Maar we hoeven niet verbaasd te zijn, want hoewel we een groot recht hebben om te geloven dat we staan, als we denken dat we staan door de kracht van God - hoewel we niet zeker genoeg kunnen zijn van de macht van de Allerhoogste, is er iets dat zo dicht in de buurt komt van waar vertrouwen, dat tenzij je het grootste onderscheidingsvermogen gebruikt, je het verschil niet kunt zien.

Onheilige veronderstelling - het is tegen datgene waar ik vanmorgen over moet spreken. Laat me niet verkeerd begrepen worden. Ik zal geen woord spreken tegen het sterkste geloof. Ik wou dat alle Kleine Geloven Sterke Geloven waren, dat alle Angsten dapper werden gemaakt voor de Waarheid en de Klaar-om-te-Halen, Asahels Vlugge-Voeten, opdat zij allen zouden lopen in het werk van hun Meester.
Ik spreek niet tegen een sterk geloof of volledige zekerheid. God geeft het ons - het is het heiligste, gelukkigste dat een christen kan hebben en er is geen staat zo begeerlijk als te kunnen zeggen: 'Ik weet wie ik heb geloofd en ik ben ervan overtuigd dat hij in staat is te bewaren wat ik hem heb toevertrouwd.' Het is niet dat ik dit tegenspreek, maar ik waarschuw je tegen dat slechte ding, een vals vertrouwen en aanmatiging die over een christen kruipt, als de koude doodsslaap op de bergtop, waaruit, als hij niet wordt gewekt, zoals God zal zien dat hij zal zijn, de dood het onvermijdelijke gevolg zal zijn. 'Laat hij die denkt dat hij staat, oppassen dat hij niet valt.'
Ik zal vanochtend ten eerste proberen *het karakter te achterhalen*. Ten tweede *om het gevaar te laten zien* en ten derde *om raad te geven*. Het karakter is de man die denkt dat hij staat. Het gevaar is dat hij kan vallen, en de raad is: 'Laat hem op zijn hoede zijn.'

I. Mijn eerste taak zal zijn het KARAKTER te achterhalen dat bedoeld wordt door de aanmatigende man, de man die denkt dat hij staat.
Ik zou er een heleboel kunnen vinden als ik de hele wereld zou doorzoeken. Ik zou mannen in het zakenleven kunnen vinden, vervuld van een arrogante hardheid, die, omdat ze in één speculatie succesvol zijn geweest, zich ver in de stormachtige zee van dit strijdende leven wagen, hun alles riskeren - en het ook verliezen. Ik zou anderen kunnen noemen die, uitgaande van hun gezondheid, hun jaren doorbrengen in zonde en hun leven in ongerechtigheid, omdat ze denken dat hun botten van ijzer zijn en hun zenuwen van staal, en 'alle mensen sterfelijk behalve zijzelf'. Ik zou kunnen spreken van mensen die zich midden in verzoeking wagen, vol vertrouwen in hun opgesmukte kracht, zelfvoldaan uitroepend: 'Denk je dat ik zo zwak ben om te zondigen? O nee, ik zal standhouden. Geef me het glas. Ik zal nooit een dronkaard worden. Geef me het lied. Je zult me geen middernachtvierder vinden. Ik kan een beetje drinken en dan kan ik stoppen.' Dat zijn aanmatigende mannen.
Maar ik ben niet van plan om ze daar te vinden. Ik heb vanmorgen te

maken met Gods kerk. Het uitwaaieren moet beginnen met de vloer, het winnen moet het koren uitproberen. Dus moeten we vanmorgen de kerk uitpluizen om de aanmatigers te ontdekken. We hoeven niet ver te gaan om ze te vinden. Er zijn in elke christelijke kerk mannen die denken dat ze goed staan, mannen die zichzelf ophemelen in vermeende macht en kracht, kinderen van de natuur met mooie kleren aan, maar niet de levende kinderen van de levende God.

Ze zijn niet verootmoedigd of gebroken van geest, of als dat wel zo is, dan hebben ze vleselijke zekerheid gekoesterd totdat het is uitgegroeid tot een reus en de zoete bloem van nederigheid onder zijn voet heeft vertrapt. Ze denken dat ze standhouden. Ik spreek nu over echte christenen, die niettemin aanmatigend zijn geworden en zich overgeven aan een vleselijke zekerheid. Moge mijn Meester zulke mensen opwekken, terwijl ik in mijn prediking probeer tot de kern en de wortel van de zaak door te dringen. Ik zal even uitweiden over de veel voorkomende oorzaken van aanmatiging in een christen.

1. En ten eerste, een veel voorkomende oorzaak is voortdurende *wereldse voorspoed*. Moab is gevestigd op zijn droesem, hij is niet van vat tot vat geleegd. Geef een man rijkdom. Laat zijn schepen voortdurend rijke vrachten naar huis brengen. Laat de winden en de golven zijn dienaren blijken te zijn, om zijn schepen te dragen over de boezem van de machtige diepte. Laat zijn land overvloedig opbrengen. Laat het weer gunstig zijn voor zijn oogst en de hemel aangenaam glimlachen naar zijn onderneming.

Laat de banden van Orion voor hem worden losgemaakt. Laat de zoete invloed van de Plejaden op hem neerdalen. Laat ononderbroken succes hem bijstaan. Laat hem onder de mensen staan als een succesvolle koopman, als een vorstelijke Dives, als een man die in grote mate rijkdom vergaart, die altijd welvarend is, of als hij geen rijkdom is, laat hem dan een voortdurende gezondheid genieten.

Laat hem geen ziekte kennen. Sta hem toe met stalen zenuwen en briljante ogen door de wereld te marcheren en gelukkig te leven. Geef hem de levendige geest. Laat hem het lied voortdurend op zijn lippen hebben en zijn ogen altijd sprankelen van vreugde - de gelukkige, gelukkige man die om zorg lacht en uitroept: ‘Verdwijn, saaie zorg, ik bid dat je van me weggaat.’ Ik zeg dat het gevolg van zo’n toestand voor een man, laat hem de beste christen zijn die ooit heeft geademd, aanmatiging zal zijn. En hij zal zeggen: ‘Ik sta.’

‘In mijn voorspoed,’ zegt David, ‘zei ik: ik zal nooit ontroerd worden!’

En wij zijn niet veel beter dan David, noch half zo goed. Als God ons altijd in de wieg van de voorspoed zou wiegen - als we altijd op de knieën van het geluk zouden zitten - als we niet wat vlekken op de albasten pilaar zouden hebben, als er niet wat wolken in de lucht zouden zijn, wat vlekken in onze zonneschijn - als we niet wat bittere druppels in de wijn van dit leven zouden hebben, dan zouden we bedwelmd raken van plezier, dan zouden we dromen: 'We staan.'
En staan zouden we, maar het zou op een pinakel zijn. We zouden kunnen blijven staan, maar net als de man die op de mast slaapt, zouden we elk moment in gevaar zijn. We zegenen God dus voor onze kwellingen. We danken Hem voor onze geestelijke depressies. We loven Zijn naam voor het verlies van onze bezittingen. Want we voelen dat als het ons niet zo was overkomen, als Hij ons niet elke ochtend had gekastijd en ons niet elke avond had gekweld, we misschien te zeker waren geworden. Voortdurende wereldse voorspoed is een vurige beproeving. Als het zo met iemand van jullie is, pas dan dit spreekwoord toe op je eigen staat: 'Als de fijnstampende pot voor zilver, en de oven voor goud; zo is een mens tot zijn lof.'
2. Nogmaals, *lichte gedachten over zonde* zullen aanmatiging veroorzaken. Als we ons voor het eerst bekeren, is ons geweten zo teer dat we bang zijn voor de minste zonde. Ik heb jonge bekeerlingen gekend die bijna bang waren om een stap verder te gaan, omdat ze anders hun voeten in de verkeerde richting zouden zetten. Ze zullen advies vragen aan hun predikant en moeilijke gevallen van morele principes zullen ze aan ons voorleggen, zaken waarvan we nauwelijks weten hoe we ze moeten beantwoorden. Ze hebben een heilige verlegenheid, een goddelijke angst om God niet te beledigen.
Maar helaas, al snel wordt de fijne bloei op deze eerste rijpe vruchten verwijderd door de ruwe behandeling van de omringende wereld. De gevoelige plant van jonge vroomheid verandert in het latere leven in een wilg, te buigzaam, te gemakkelijk zwichtend. Het is helaas waar dat zelfs een christen na verloop van tijd zo gevoelloos wordt, dat de zonde die hem eens deed opschrikken en zijn bloed koud deed worden, hem helemaal niet meer alarmeert.
Ik kan uit eigen ervaring spreken. Toen ik voor het eerst een eed hoorde, stond ik verstomd en wist ik niet waar ik me moest verstoppen. Maar nu kan ik een scheldwoord of godslastering tegen God horen, en hoewel er nog steeds een rilling door mijn aderen loopt, is er niet dat plechtige

gevoel, die intense angst die ik voelde toen ik voor het eerst zulke kwade uitspraken hoorde.
Gaandeweg raken we vertrouwd met zonde. Het oor waarin het kanon heeft gebonkt, merkt geen kleine geluiden op. De mannen die in die enorme schepen werken, waarvan het hameren een enorm lawaai veroorzaakt, kunnen in het begin niet slapen vanwege het voortdurende lawaai in hun oren, maar na verloop van tijd, als ze eraan gewend zijn, denken ze er niets meer van.
Zo ook met zonde. Eerst schrikt een kleine zonde ons op. Al snel zeggen we: 'Is het niet een kleintje?', zoals Lot over Zoar. Dan komt er nog een, groter, en dan nog een, totdat we het langzamerhand als een kleine zonde beginnen te beschouwen. En dan komt er een onheilige veronderstelling en denken we dat we staan. 'We zijn niet gevallen,' zeggen we, 'we hebben maar zoiets kleins gedaan. We zijn niet afgedwaald. Toegegeven, we zijn een beetje gestruikeld, maar in grote lijnen hebben we ons staande gehouden. We hebben misschien één onheilig woord uitgesproken, maar het grootste deel van ons gesprek was consistent.'
Dus verzachten we de zonde. We gooien er een glans overheen, we proberen het te verbergen. Christen, pas op! Als je de zonde licht opvat, ben je aanmatigend geworden. Pas op, opdat je niet valt. Zonde - een klein ding! Is het geen vergif! Wie kent de dodelijkheid ervan? Zonde-een klein ding! Bederven de kleine vossen niet de wijnstokken? Zonde, een klein ding! Bouwen kleine koraalinsecten geen rotsen die de marine verwoesten? Vallen kleine slagen geen hoge eiken om? Slijten stenen niet weg door voortdurende uitwerpselen? Zonde, een klein ding! Het omgordde *Zijn* hoofd met doornen dat nu gekroond is met heerlijkheid. Zonde - een klein ding! Het liet *Hem* lijden onder angst, bitterheid en wee, totdat Hij verdroeg,

> ***'Alles wat de vleesgeworden God kon dragen,***
> ***met kracht genoeg en niets om te sparen.'***

Het is geen kleinigheid, heren. Als je het zou afwegen in de weegschaal van de eeuwigheid, dan zou je ervan wegvliegen als van een slang en de minste schijn van kwaad verafschuwen. Maar helaas, losse gedachten over zonde verwekken vaak een aanmatigende geest en we denken dat we staan.
3. Een derde reden is vaak de *lage dunk van de waarde van religie*. We hech-

ten geen van allen genoeg waarde aan religie. Religieuze furore, zoals dat heet, wordt overal uitgelachen. Maar ik geloof niet dat er zoiets bestaat als godsdienstwaanzin. Als een man zo enthousiast zou zijn om zijn lichaam op de brandstapel te zetten, zijn bloeddruppels uit te gieten en van elke druppel een leven te maken, en dat leven dan in een eeuwigdurend martelaarschap te laten afslachten, dan zou hij niet al te veel van zijn God houden.
O, nee! Als we bedenken dat deze wereld maar een nauwe ruimte is, dat de tijd spoedig voorbij zal zijn en we voor eeuwig in de eeuwigheid zullen zijn, als we bedenken dat we ofwel in de hel ofwel in de hemel moeten zijn in een nooit eindigende staat van onsterfelijkheid, hoe, heren, kunnen we dan te veel liefhebben?
Hoe kunnen we te veel waarde hechten aan de onsterfelijke ziel? Kunnen we een te hoge prijs vragen voor de hemel? Kunnen we denken dat we te veel doen om die God te dienen die Zichzelf gaf voor onze zonden?
Ah! nee, en toch, mijn vrienden, zien de meesten van ons de waarde van religie niet voldoende in. We kunnen geen van allen de ziel juist inschatten. We hebben niets waarmee we het kunnen vergelijken. Goud is smerig stof, diamanten zijn slechts kleine klompjes gestolde lucht die je kunt laten wegsmelten. We hebben niets waarmee we de ziel kunnen vergelijken, daarom kunnen we haar waarde niet bepalen.
Het is omdat we dit niet weten, dat we veronderstellen. Laat de vrek, die zijn goud liefheeft, het op de grond strooien zodat zijn dienaar het kan stelen? Verstopt hij het niet op een geheime plaats waar geen oog het kan zien? Dag na dag, nacht na nacht, telt hij zijn schat uit omdat hij ervan houdt. Vertrouwt de moeder haar baby aan de oever van de rivier? Denkt ze er in haar slaap niet aan? En als het ziek is, laat ze het dan over aan de zorg van een arme verpleegster die het laat sterven? Oh! nee. Wat we liefhebben, gooien we niet zomaar weg. Wat we het meest kostbaar achten, zullen we met de grootste zorg bewaken.
Dus als christenen de waarde van hun ziel zouden kennen, als ze de godsdienst op zijn juiste waarde zouden schatten, dan zouden ze nooit aanmatigend zijn. Maar lage gedachten over Christus, lage gedachten over God, verachtelijke gedachten over de eeuwige staat van onze zielen - deze dingen hebben de neiging om ons achteloos veilig te maken. Pas daarom op voor lage ideeën over het evangelie, zodat je niet door de boze wordt ingehaald.
4. Maar nogmaals, deze veronderstelling komt vaak voort uit *onwetend-*

heid over wat we zijn en waar we staan. Veel christenen hebben nog niet geleerd wat ze zijn. Het is waar dat het eerste onderwijs van God is om ons onze eigen staat te laten zien, maar we weten dat niet grondig tot vele jaren nadat we Jezus Christus hebben gekend. De fonteinen van de grote diepte in onze harten worden niet in één keer opgebroken. Het verderf van onze ziel wordt niet in een uur ontwikkeld.
'Mensenkind,' zei de engel tegen Ezechiël, 'ik zal u de gruwelen van Israël laten zien.' Toen nam hij hem mee naar een deur, waar hij afschuwelijke dingen zag en verbijsterd stond. 'Mensenkind, ik zal u nog grotere gruwelen laten zien dan deze.' Toen nam hij hem mee naar een andere kamer en Ezechiël zei: 'Het ergste heb ik nu zeker gezien.'
'Nee,' zegt de engel, 'Ik zal u nog grotere dingen laten zien dan deze.'
Dus al ons leven lang openbaart de Heilige Geest ons de afschuwelijke gruwel van ons hart. Ik weet dat er hier mensen zijn die er niets over denken. Ze denken dat ze goedhartige wezens zijn. Heb je een goed hart? Goede harten! Jeremia had een beter hart dan jij, maar toch zei hij: 'Het hart is bedrieglijk boven alles en wanhopig slecht; wie kan het kennen?'
Nee, de zwarte les kan niet in één nacht geleerd worden. Alleen God kent het kwaad van het hart en Young zegt: 'God spaart alle ogen behalve de Zijne voor dat vreselijke schouwspel - de aanblik van een menselijk hart.' Als we het alleen maar konden zien, zouden we verbijsterd staan. Welnu, het is onwetendheid hierover die ons doet veronderstellen. We zeggen: 'Ik heb een goede aard, ik heb een nobele inborst. Ik heb geen van die hete en boze passies die sommigen hebben. Ik kan veilig staan. Ik heb niet dat droge, tinnige hart dat in een ogenblik in brand staat. Mijn hartstochten zijn verzwakt, mijn vermogen om kwaad te doen is enigszins afgenomen en ik kan veilig staan.'
Ach, je weet niet dat je aanmatigend bent als je zo praat. O worm van het stof, je bent nog niet vrij van een slechte natuur, want zonde en verdorvenheid blijven zelfs in het hart van de wedergeborenen. En het is vreemd genoeg waar, hoewel het een paradox lijkt, zoals Ralph Erskine zei, dat een christen soms denkt dat hijzelf

> ***'Voor goed en kwaad gebogen***
> ***en zowel een duivel als een heilige.'***

Er is zo'n verdorvenheid in een christen dat hij, hoewel hij een heilige is in zijn leven en gerechtvaardigd door Christus, soms een duivel lijkt in

zijn verbeelding en een demon in de wensen en verdorvenheden van zijn ziel. Pas op, christen, je moet op de uitkijktoren staan. Je hebt een hart van ongeloof, waak daarom dag en nacht.

5. Maar om deze beschrijving van een aanmatigend mens af te maken: *hoogmoed* is de meest pregnante oorzaak van aanmatiging. In al zijn verschillende vormen is het de fontein van vleselijke zekerheid. Soms is het *trots op talent*. God heeft een man begiftigd met gaven. Hij is in staat om voor de menigte te staan of om voor velen te schrijven. Hij heeft een scherp verstand, hij heeft een oordeel, en dergelijke dingen.

Dan zegt hij: 'Wat de onwetenden betreft, zij die geen talent hebben, zij kunnen vallen. Mijn broer zou moeten oppassen, maar kijk naar mij. Wat ben ik gehuld in grootsheid!' En zo denkt hij in zijn zelfvoldaanheid te staan. Ah! dat zijn de mannen die vallen. Hoevelen die als kometen aan de hemel van de religieuze wereld hebben gevlamd, zijn de ruimte in gesneld en in duisternis gedoofd!

Hoevelen hebben niet als een profeet voor hun medemensen gestaan en riepen uit terwijl ze zich in hun verwaandheid hulden: 'Ik, alleen ik leef. Ik ben de enige profeet van God.' En toch viel die enige profeet. Zijn lamp was gedoofd en zijn licht gedoofd in de duisternis.

Hoevelen hebben zich niet op hun macht en waardigheid laten voorstaan en gezegd: 'Ik heb dit machtige Babylon gebouwd,' maar toen dachten ze dat ze stonden en ze vielen meteen. 'Laat hij die denkt dat hij staat,' met de meest trotse talenten, 'oppassen dat hij niet valt.'

Anderen hebben de *trots van genade*. Dat is een merkwaardig feit. Maar er bestaat zoiets als trots zijn op genade. Een man zegt: 'Ik heb een groot geloof, ik zal niet vallen. Arm klein-geloof kan, maar ik zal nooit vallen.' 'Ik heb vurige liefde,' zegt een andere man, 'ik kan standhouden, er is geen gevaar dat ik verdwaal. En mijn broer daar, hij is zo koud en traag, hij zal vallen, durf ik te zeggen.'

Een ander zegt: 'Ik heb een brandende hoop op de hemel en die hoop zal zegevieren. Het zal mijn ziel zuiveren van zin en zonde, zoals Christus de Heere zuiver is. Ik ben veilig.' Wie zich beroemt op genade, heeft weinig genade om zich op te beroemen. Maar er zijn er die dat doen, die denken dat hun genade hen zal behouden, niet wetende dat de stroom constant uit het fonteinhoofd moet vloeien, anders zal de bedding van de beek spoedig droog zijn en zul je de kiezelstenen op de bodem zien liggen. Als er geen voortdurende stroom olie naar de lamp komt, al brandt zij vandaag helder, dan zal zij morgen roken en de geur ervan zal schadelijk

zijn. Waakt ervoor dat jullie niet roemen in jullie talenten en ook niet in jullie genaden.
Velen zijn nog erger. Ze denken dat ze niet zullen vallen vanwege hun *voorrechten*. 'Ik neem het avondmaal, ik ben gedoopt op een orthodoxe manier, zoals geschreven staat in Gods Woord. Ik ga naar zo'n en zo'n bediening. Ik ben goed gevoed. Ik ben dik en bloei in de voorhoven van mijn God. Als ik een van die uitgehongerde schepsels was die een vals evangelie horen, zou ik misschien zondigen, maar o! onze predikant is het toonbeeld van volmaaktheid. We worden voortdurend gevoed en dik gemaakt, we zullen zeker standhouden.'
In hun voldoening over hun privileges halen ze anderen onderuit, terwijl ze uitroepen: 'Mijn berg staat stevig, ik zal nooit worden verplaatst.' Pas op, hoogmoed, pas op. Hoogmoed komt voor de val en een hoogmoedige geest is de voorbode van het verderf. Pas op, let op je voetstappen, want waar hoogmoed binnensluipt, is het de worm aan de wortel van de kalebas, waardoor hij verdort en sterft. 'Laat hem die denkt dat hij staat,' vanwege trots op talent, of genade, of voorrecht, 'oppassen dat hij niet valt.'
Ik hoop dat ik hier wat geraakt heb. Ik vertrouw erop dat het lancet scherp was. Ik heb de scalpel gepakt en ik hoop dat ik iets ontdekt heb. O jullie aanmatigers, ik spreek tot jullie en dat zal ik doen terwijl ik jullie vervolgens waarschuw voor jullie gevaar.

II. Over het tweede punt - HET GEVAAR - zal ik het korter houden.
Wie denkt dat hij staat, loopt het gevaar te vallen. De ware christen kan onmogelijk een definitieve val maken, maar hij is zeer geneigd tot een ongelukkige val. Hoewel de christen niet zal struikelen om zijn leven te verwoesten, kan hij wel een ledemaat breken. Hoewel God Zijn engelen de leiding over hem heeft gegeven om hem op al zijn wegen te bewaren, is er toch geen opdracht om hem te bewaren als hij afdwaalt, en als hij afdwaalt kan hij zich door vele smarten heen worstelen.
1. Ik moet nu proberen je de reden te geven waarom een man die denkt dat hij staat, meer dan wie ook blootgesteld is aan het gevaar om te vallen. Ten eerste, omdat *zo iemand te midden van verzoeking zeker min of meer onvoorzichtig zal zijn*. Laat een man geloven dat hij heel sterk is en wat zal hij doen? De strijd wordt om hem heen heviger, maar toch heeft hij zijn zwaard in zijn schede. 'Oh,' zegt hij, 'mijn arm is behendig en sterk. Ik kan het uittrekken en toeslaan.'
Dus misschien gaat hij in het veld liggen of slaapt hij lui in zijn tent.

‘Want,’ zegt hij, ‘als ik vijanden hoor naderen, dan is mijn dapperheid en mijn macht zo groot dat ik ze met duizenden kan neermaaien. Jullie wachters waken over de zwakken. Ga naar de Zielige Watjes en de Angsthazen en wek ze op. Maar ik ben een reus. En als ik dit oude Toledo-zwaard eenmaal in mijn hand heb, zal het door lichaam en ziel snijden. Wanneer ik mijn vijanden tegenkom, zal ik meer dan overwinnaar zijn.’
De man is onvoorzichtig in de strijd. Hij tilt zijn helm op, zoals Goliath zou hebben gedaan, en dan doorboort een steen zijn voorhoofd. Hij gooit zijn schild weg en dan doorboort een pijl zijn vlees. Hij doet zijn zwaard in zijn schede, dan slaat de vijand hem en is hij slecht voorbereid om weerstand te bieden. De man die denkt dat hij sterk is, is niet op zijn hoede. Hij is niet klaar om de slag van de boze te pareren en dan dringt de pijl zijn ziel binnen.
2. Nogmaals, *de man die denkt dat hij standhoudt, zal niet voorzichtig zijn om uit de weg van verzoeking te blijven*, maar zal er eerder in lopen. Ik herinner me dat ik een man zag die naar een plaats van wereld vermaak ging - hij was een professor in de godsdienst - en ik riep naar hem: ‘Wat doe je daar, Elia?’ ‘Waarom stel je me zo’n vraag?’ vroeg hij. Ik zei: ‘Wat doe je daar, Elia? Ga je daarheen?’ ‘Ja,’ antwoordde hij, met een soort blos, ‘maar dat kan ik straffeloos doen.’ ‘Dat zou *ik* niet kunnen,’ zei ik, ‘als ik daar zou zijn, weet ik dat ik zou zondigen. Het kan me niet schelen wat mensen erover zeggen, ik doe altijd wat ik wil, voor zover ik geloof dat het goed is. Ik laat het *gezegde over* aan iedereen die het leuk vindt om over mij te praten. Maar het is een gevaarlijke plek en ik zou er niet ongestraft heen kunnen gaan.’
‘Ah!’ zei hij, ‘dat zou kunnen. Ik ben er al eerder geweest en ik heb er een paar mooie gedachten gehad. Ik vind dat het je intellect verruimt. Jij bent bekrompen. Jij krijgt deze goede dingen niet. Het is een rijke traktatie, dat verzeker ik je. Ik zou gaan als ik jou was.’ ‘Nee,’ zei ik, ‘het zou gevaarlijk voor me zijn. Van wat ik hoor, wordt de naam van Jezus daar ontheiligd en wordt er veel gezegd dat in strijd is met onze godsdienst. De mensen die er naartoe gaan zijn niet de besten en er zal zeker gezegd worden dat vogels met dezelfde veren bij elkaar komen.’
‘Ah, wel,’ antwoordde hij, ‘misschien kunnen jullie jongemannen beter wegblijven. Ik ben een sterke man, ik kan gaan,’ en hij ging naar de plaats van vermaak. Die man, heren, was een appel van Sodom. Hij was een professor in de godsdienst. Ik vermoedde al dat er iets rot was in zijn

kern. En dat ondervond ik aan den lijve, want de man was toen al een regelrechte sensualist. Hij droeg een masker, was een huichelaar en had niets van Gods genade in zijn hart.
Aanmatigende mannen zullen zeggen dat ze in zonde kunnen vallen, omdat ze zo vol morele kracht zijn, maar als een man je vertelt dat hij zo goed is, lees zijn woorden dan altijd achterstevoren en begrijp dat hij bedoelt dat hij zo slecht is als hij maar kan zijn. De zelfverzekerde man loopt het gevaar om te vallen, want hij zal zelfs in verzoeking komen in het vertrouwen dat hij sterk is en in staat om te ontsnappen.
3. Een andere reden is dat *deze sterke mannen soms geen gebruik maken van de genademiddelen* en daardoor vallen. Er zijn hier enkele mensen die waarschijnlijk nooit naar een bedehuis gaan. Ze belijden niet godsdienstig te zijn, maar ik weet zeker dat ze verbaasd zouden zijn als ik ze zou vertellen dat ik een aantal belijdend godsdienstige mensen ken, die in sommige kerken geaccepteerd worden als ware kinderen van God, die er toch een gewoonte van maken om weg te blijven van het huis van God, omdat ze denken dat ze zo ver gevorderd zijn dat ze het niet willen.
Je glimlacht om zoiets. Ze gaan prat op zo'n diepe innerlijke ervaring. Ze hebben thuis een boek vol zoete preken, en ze zullen stoppen en ze lezen. Ze hoeven niet naar het huis van God te gaan, want ze zijn dik en bloeiend. Ze verwonderen zich dat ze zeven jaar geleden genoeg voedsel hebben gekregen om de komende tien jaar mee vooruit te kunnen. Ze verbeelden zich dat oud voedsel hun zielen nu zal voeden. Dit zijn jullie aanmatigende mensen.
Ze zijn niet te vinden aan de tafel van de Heere, waar ze het lichaam van Christus eten en het bloed van Christus drinken, in de heilige emblemen van brood en wijn. Je ziet ze niet in hun kasten. Je ziet ze niet met heilige nieuwsgierigheid de Schriften doorzoeken. Ze denken dat ze staan - dat ze nooit zullen worden verplaatst. Ze denken dat middelen bedoeld zijn voor zwakkere christenen, en als ze die middelen verlaten, vallen ze. Ze willen de schoen niet aan de voet zetten en daarom snijdt de vuursteen hen. Ze willen de wapenrusting niet aantrekken en daarom verwondt de vijand hen - soms bijna tot de dood. In dit diepe moeras van verwaarlozing van de middelen is menig hoogmoedige professor gesmoord.
4. Nogmaals, de man die zelfverzekerd is loopt een vreselijk gevaar, want *Gods Geest verlaat altijd de hoogmoedigen*. De genadige Geest woont graag op lage plaatsen. De heilige duif kwam naar de Jordaan. We lezen niet dat hij ooit op Bashan heeft gerust. De man op het witte paard reed tus-

sen de mirtebomen, niet tussen de ceders. De mirtebomen groeiden aan de voet van de bergen. De ceders op de top ervan.
God houdt van nederigheid. Hij die met vrees en beven wandelt, vrezend dat hij zou afdwalen, die mens heeft de Geest lief. Maar als de hoogmoed eenmaal binnensluipt en de man verklaart: ‘Nu ben ik niet in gevaar,’ dan gaat de duif weg. Die vliegt naar de hemel en wil niets met hem te maken hebben. Trotse zielen, jullie doven de Geest. Jullie arrogante mannen, jullie doen de Heilige Geest verdriet. Hij verlaat elk hart waar trots woont - die kwade geest van Lucifer verafschuwt Hij. Hij zal er niet mee rusten. Hij zal niet in haar gezelschap vertoeven. Dit is jullie grootste gevaar, jullie hoogmoedigen - dat de Geest hen verlaat die hun volledige afhankelijkheid van Hem ontkennen.

III. Het derde punt is DE RAAD.
Ik heb de tekst uitgelegd, nu wil ik hem versterken. Ik zou, als mijn Heere mij toestond, tot uw zielen willen spreken en het gevaar van een aanmatigend mens zo willen voorstellen, dat ik u allen tot de hemel zou willen laten roepen dat u eerder zult sterven dan aanmatigend te zijn. Dat jullie eerder gevonden worden onder hen die neerliggen aan de voet van Christus, bevend hun hele leven lang, dan onder hen die denken dat ze staan en daarom vallen. Christen, de raad van de Schrift is: ‘Zie toe.’
1. Ten eerste, wees op uw hoede, want *zovelen zijn gevallen*. Mijn broeder, als ik u zou meenemen naar de ziekenzalen van dat ziekenhuis waar zieke en gewonde christenen liggen, dan zou ik u kunnen doen beven. Ik zou je iemand laten zien die, door een zonde die hem geen enkel moment bezighield, zo ernstig gebroken is, dat zijn leven één voortdurende scène van ellende is.
Ik zou je een ander kunnen aanwijzen, een briljant genie, die zijn God met energie diende, die nu - weliswaar geen priester van de duivel, maar toch bijna - in wanhoop neerzit vanwege zijn zonde. Ik zou je iemand anders kunnen aanwijzen die ooit in de kerk stond, vroom en consequent, maar die nu naar hetzelfde gebedshuis komt alsof hij zich schaamt voor zichzelf, in een afgelegen hoekje zit en niet langer wordt behandeld met de vriendelijkheid die hij vroeger ontving, waarbij de broeders zelf achterdochtig zijn, omdat hij hen zo bedrogen heeft en de zaak van Christus zo’n oneer heeft aangedaan.
O, ken je de droevige pijn die degenen doormaken die vallen? Als je zou kunnen vertellen hoeveel er gevallen zijn (en niet omgekomen zijn, dat is

waar), maar zich toch hun hele bestaan in ellende hebben voortgesleept, dan weet ik zeker dat je er acht op zou slaan.
Kom met me mee naar de voet van de berg van aanmatiging. Zie daar de verminkte en kronkelende vormen van velen die ooit met Icarische vleugels zweefden in de luchtige regionen van zelfvertrouwen, maar daar liggen ze met hun botten gebroken en hun vrede vernietigd. Daar ligt iemand die onsterfelijk leven in zich heeft. Zie hoe vol pijn hij verschijnt en hij lijkt op een massa hulpeloze materie. Hij leeft, dat is waar, maar hij leeft alleen maar.
Je weet niet hoe sommigen van hen die gered zijn de hemel binnengaan, 'als door vuur.' Eén man loopt naar de hemel. Hij blijft consequent. God is met hem en hij is gelukkig tijdens zijn hele reis. Een ander zegt: 'Ik ben sterk, ik zal niet vallen.' Hij loopt opzij om een bloem te plukken. Hij ziet iets dat de duivel op zijn weg heeft gelegd. Hij wordt gevangen, eerst in deze jenever en dan in die val. En als hij in de buurt van de rivier komt, ziet hij in plaats van de stroom nectar waar de stervende christen van drinkt, vuur waar hij doorheen moet, laaiend op het wateroppervlak. De rivier staat in brand en als hij erin gaat, wordt hij verschroeid en verbrand. De hand van God is opgeheven en zegt: 'Kom op, kom op.' Maar als hij zijn voet in de stroom dompelt, merkt hij dat het vuur om hem heen oplaait, en hoewel de hand hem bij zijn hoofdhaar grijpt en hem erdoorheen sleept, staat hij op de oever van de hemel en roept: 'Ik ben een monument van goddelijke barmhartigheid, want ik ben gered als door vuur.'
O, willen jullie door vuur gered worden, christenen? Zouden jullie niet liever zingend de hemel binnengaan? Zouden jullie Hem niet verheerlijken op aarde en dan je laatste getuigenis geven met: 'Overwinning, overwinning, overwinning, aan Hem die ons heeft liefgehad,' dan je ogen sluiten op aarde en ze openen in de hemel? Als je dat wilt doen, waag het dan niet. 'Laat hij die denkt dat hij staat, oppassen dat hij niet valt.'
2. Nogmaals, mijn broeder, wees op uw hoede, want *een val zal de zaak van Christus zoveel schade berokkenen*.
Niets heeft de godsdienst voor de helft of duizendste keer zoveel schade berokkend als de val van Gods volk. Ah! wanneer een ware gelovige zondigt, hoe zal de wereld dan naar hem wijzen. 'Die man was diaken, maar hij weet hoe hij exorbitant veel geld moet vragen. Die man was een professor, maar hij kan net zo goed bedriegen als zijn buren. Die man is een predikant en hij leeft in zonde.'

O, als de machtige valt - het is: ‘Verheugt u dennenboom, want de ceder is gevallen’ - hoe verheugt de wereld zich dan! Ze grinniken om onze zonde, ze verheugen zich over onze fouten. Ze vliegen om ons heen en als ze één punt kunnen zien waar we kwetsbaar zijn, hoe zullen ze dan zeggen: ‘Zie je, deze heilige mensen zijn niet beter dan ze zouden moeten zijn.’
Omdat er één huichelaar is, stellen mensen alle anderen gelijk. Ik hoorde een man een tijdje geleden zeggen dat hij niet geloofde dat er een echte Christen leefde, omdat hij zoveel hypocrieten had ontdekt. Ik herinnerde hem eraan dat er geen huichelaars konden zijn als er geen echte waren. Niemand zou proberen bankbiljetten te vervalsen als er geen echte waren. Niemand zou het in zijn hoofd halen om een slechte soeverein uit te geven als er geen Britse munten waren. Dus het feit dat er hypocrieten zijn, bewijst dat er ook echte figuren zijn.
Maar laten zij die zo zijn, op hun hoede zijn. Laat hen altijd, in hun gedrag, de ring van het ware goud hebben. Laat je gesprek zo zijn dat het het evangelie van Christus wordt, opdat de vijand op geen enkele manier het voordeel over ons krijgt en de naam van Jezus belastert.
En dit geldt in het bijzonder voor de leden van onze eigen denominatie, want er wordt vaak gezegd dat de doctrines die wij geloven de neiging hebben om ons tot zonde te brengen. Ik heb horen beweren dat de hoge doctrines waar we van houden en die we in de Schrift vinden, losbandig zijn. Ik weet niet wie de moed heeft om die bewering te doen, als ze bedenken dat de heiligste mensen erin gelovig zijn geweest.
Ik vraag de man die durft te zeggen dat het calvinisme een losbandige religie is, wat hij vindt van het karakter van Augustinus, of Calvijn, of Whitefield die in opeenvolgende eeuwen de grote exponenten waren van het systeem van genade. Of wat zal hij zeggen van die puriteinen wiens werken er vol van staan? Als iemand in die tijd een Arminiaan was geweest, zou hij als de smerigste ketter zijn beschouwd die ademde. Maar nu worden wij gezien als de ketters en zij als de orthodoxen.
We zijn teruggegaan naar de oude school, *we kunnen* onze afkomst terugvoeren tot de apostelen. Het is die ader van vrije genade die door de prediking van baptisten loopt, die ons als kerkgenootschap heeft gered. Als dat er niet was geweest, zouden we niet staan waar we nu staan. We kunnen een gouden link leggen van hier naar Jezus Christus zelf via een heilige opeenvolging van machtige vaders, die allemaal deze glorieuze waarheden aanhingen. En we kunnen tegen hen zeggen: waar vind je heiligere en betere mannen in de wereld?

We schamen ons er niet voor om van onszelf te zeggen dat, hoeveel we ook gesmaad en belasterd mogen worden, je geen volk zult vinden dat dichter bij God zal leven dan zij die geloven dat ze gered worden, niet door hun werken, maar door vrije genade alleen. Maar oh! jullie gelovigen in vrije genade, wees voorzichtig. Onze vijanden haten de doctrine en als er één valt, 'Ah daar,' zeggen ze, 'zie je de tendens van je principes.' Neen, we zouden kunnen antwoorden: zie wat de tendens is van *uw* doctrine. De uitzondering in ons geval bewijst dat de regel waar is, dat ons Evangelie ons uiteindelijk toch naar heiligheid leidt. Van alle mensen hebben zij de meest onbaatzuchtige vroomheid, de meest sublieme eerbied, de meest vurige toewijding, die geloven dat ze gered zijn uit genade, zonder werken, door het geloof en dat het niet uit zichzelf is, het is de gave van God. Christenen waakzaam, opdat Christus niet op enigerlei wijze opnieuw gekruisigd en tot een openlijke schande gemaakt wordt.

En nu, wat kan ik nog meer zeggen? O jullie, mijn geliefden, jullie, mijn broeders, denk niet dat je staat, anders zou je vallen. Oh jullie mede-erfgenamen van het eeuwige leven en de heerlijkheid, we marcheren door deze vermoeide pelgrimstocht. En ik, die God heeft geroepen om tot jullie te prediken, wil me liefdevol tot jullie, kleintjes, wenden en zeggen: Pas op dat je niet valt.

Mijn broeder, struikel niet. Daar ligt de jenever, daar de strik. Ik ben gekomen om de stenen van de weg te rapen en de struikelblokken weg te nemen. Maar wat kan ik doen als jullie zelf niet voorzichtig en behoedzaam wandelen? O, mijn broeders, wees veel meer in gebed dan ooit. Breng meer tijd door in vrome aanbidding. Lees de Schriften ernstiger en constanter. Let beter op uw leven. Leef dichter bij God. Neem de beste voorbeelden als voorbeeld. Laat jullie gesprekken naar de hemel geuren. Laat uw harten geparfumeerd zijn met genegenheid voor de zielen van mensen. Leef zo dat de mensen van jou mogen weten dat je met Jezus bent geweest en van Hem hebt geleerd.

En wanneer die gelukkige dag komt waarop Hij, die jij liefhebt, zal zeggen: 'Kom hogerop', laat het dan jouw geluk zijn om Hem te horen zeggen: 'Kom, mijn geliefde, je hebt een goede strijd gestreden, je hebt je loop volbracht en voortaan is er voor jou een kroon van gerechtigheid klaargelegd die niet verbleekt.' Ga, Christen, ga verder met zorg en voorzichtigheid! Ga met heilige angst en beven! Maar toch, met geloof en vertrouwen, want je zult niet vallen. Lees het volgende vers van dit hoofdstuk: 'Hij zal niet toelaten dat u verzocht wordt boven hetgeen u

kunt dragen, maar zal u met de verzoeking ook een weg banen om te ontkomen'.
Maar er zijn hier misschien mensen die mijn stem nooit meer zullen horen. En ik zal mijn gemeente niet laten gaan, God helpe mij, zonder hen de weg van verlossing te vertellen. Heren, er zijn sommigen onder u die weten dat u niet in Christus hebt geloofd. Als je zou sterven waar je nu zit, heb je geen hoop dat je zou opstaan tussen de verheerlijkten in gelukzaligheid.
Hoevelen zijn er hier die, als hun hart kon spreken, moeten getuigen dat ze zonder God zijn, zonder Christus, en vreemdelingen uit het gemenebest van Israël? Oh, laat me je dan vertellen wat je moet doen om gered te worden. Klopt je hart hoog? Heb je verdriet over je zonden? Heb je berouw over je ongerechtigheden? Wilt u zich bekeren tot de levende God? Zo ja, dan is dit de weg tot redding: 'Een ieder die gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden.' Ik kan de volgorde van mijn Meester niet omkeren, Hij zegt: 'gelooft' en dan 'wordt gedoopt'. En Hij zegt: 'Wie niet gelooft, zal verdoemd worden.'
O mijn toehoorders, jullie werken kunnen jullie niet redden. Hoewel ik tot christenen heb gesproken en hen heb aangespoord om in goede werken te leven, spreek ik niet zo tot jullie. Ik vraag jullie niet om de bloem te krijgen voordat je het zaad hebt. Ik zal u niet vragen het dak van uw huis te krijgen voordat u het fundament hebt gelegd. Geloof in de naam van de Heere Jezus Christus en u zult behouden worden. Wie zich nu als een schuldige worm, plat op Jezus werpt - wie zich in de armen van eeuwige liefde werpt, die zal worden aangenomen. Hij zal gerechtvaardigd en vergeven door die deur gaan, met zijn ziel zo veilig alsof hij in de hemel was, zonder het gevaar ooit verloren te gaan. Dit alles is mogelijk door het geloof in Christus.
Je hebt toch geen argumenten nodig? Als ik dacht van wel, zou ik het gebruiken. Ik zou blijven staan en huilen tot je tot Christus kwam. Als ik dacht dat ik sterk genoeg was om een ziel tot Jezus te brengen, als ik dacht dat morele overtuiging jullie kon winnen, dan zou ik naar elk van jullie stoelen gaan en jullie in Gods naam smeken om je te bekeren.
Maar omdat ik dat niet kan, heb ik mijn plicht gedaan door te profeteren tot de dorre doodsbeenderen. Onthoud dat we elkaar weer zullen ontmoeten. Ik kan niet bogen op welsprekendheid of talent, en ik begrijp niet waarom je hier komt. Ik spreek alleen rechtuit en vertel je wat ik voel. Maar let wel, als we elkaar ontmoeten voor Gods toog, hoe slecht

ik ook gesproken mag hebben, zal ik kunnen zeggen dat ik tegen je zei: ‘Geloof in de naam van Jezus en je zult gered worden.’
Waarom wilt u sterven, o huis van Israël? Is de hel zo zoet, is de eeuwige marteling zo begeerlijk, dat jullie daarom de heerlijkheden van de hemel, de gelukzaligheid van de eeuwigheid kunnen laten varen? Mensen, zullen jullie eeuwig leven? Of moeten jullie sterven als bruten? ‘Leven!’ zeggen jullie. Welnu, verlangt u er dan niet naar om in een staat van gelukzaligheid te leven? Oh, moge God je genade schenken om je met volle overtuiging tot Hem te wenden! Kom, schuldige zondaar, kom! God helpt je om te komen en ik zal goed beloond worden, als er maar één ziel wordt toegevoegd aan de zichtbare schare van Jezus, door wat ik heb gezegd. Amen.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

GEDACHTEN OVER DE LAATSTE SLAG

NO. 23

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATAVOND
13 MEI 1855
DOOR DE REV. C.H. SPURGEON
IN EXETER HALL, STRAND

'De angel van de dood is de zonde en de kracht van de zonde is de wet. Maar dank aan God, die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus.'
1 Korintiërs 15:56-57

Hoewel de Bijbel een van de meest poëtische boeken is, hoewel de taal onuitsprekelijk subliem is, moeten we toch opmerken hoe trouw hij voortdurend aan de natuur is. Een feit wordt niet verdraaid, een waarheid wordt niet verdoezeld. Hoe donker het onderwerp ook is, terwijl het met glans wordt belicht, wordt de somberheid die ermee verbonden is niet ontkend.
Als je dit hoofdstuk van de brief van Paulus leest, dat terecht gevierd wordt als een meesterwerk van de taal, zul je merken dat hij met zo'n verhevenheid en heerlijkheid spreekt over wat er na de dood komt, dat je voelt: 'Als dit sterven is, dan is het goed om meteen te vertrekken.' Wie heeft zich niet verheugd en wiens hart is niet opgeheven, of vervuld met een heilig vuur, terwijl hij zulke zinnen las als deze: 'In een ogenblik, in het knipperen van een oog, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken, de doden zullen onvergankelijk worden opgewekt, en wij zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet het onvergankelijke aandoen en dit sterfelijke het onsterfelijke. En wanneer dit vergankelijke de onvergankelijkheid zal hebben aangedaan en dit sterfelijke de onsterfelijkheid, dan zal geschieden wat geschreven staat: De dood is verzwolgen in overwinning. O dood, waar is uw angel? O graf, waar is uw overwinning?'
Maar met al die majestueuze taal, met al die gedurfde vlucht van welsprekendheid, ontkent hij niet dat de dood een somber iets is. Zelfs zijn figuren impliceren dat. Hij lacht er niet om, hij zegt niet: 'O, het is niets

om te sterven.' Hij beschrijft de dood als een monster. Hij spreekt erover als iemand die een angel heeft. Hij vertelt ons waar de kracht van die angel ligt. En zelfs in zijn triomfantelijke uitroep schrijft hij die overwinning niet toe aan vlees zonder hulp, maar zegt hij: 'God zij dank, die ons de overwinning geeft door Jezus Christus, onze Heere'.
Als ik zo'n tekst uitkies, voel ik dat ik er niet uit kan preken. De gedachte overweldigt me, mijn woorden wankelen. Er zijn geen uitspraken die groot genoeg zijn om de machtige betekenis van deze wonderlijke tekst over te brengen. Al had ik de welsprekendheid van alle mensen verenigd in één, al kon ik spreken zoals nog nooit een mens gesproken heeft (met uitzondering van die ene goddelijke man van Nazareth), dan nog zou ik zo'n groot onderwerp als dit niet kunnen omvatten. Ik zal daarom niet pretenderen dat ik dat doe, maar u de gedachten aanbieden die mijn geest in staat is voort te brengen.
Vanavond zullen we het over drie dingen hebben: ten eerste, *de angel van de dood*.
Ten tweede, de *kracht van de zonde*. En ten derde, de *overwinning van het geloof*.

I. Ten eerste, de angel van de dood.
De apostel stelt de dood voor als een verschrikkelijke draak of monster, die op alle mensen afkomt en waartegen ieder voor zich moet vechten. Hij geeft ons geen enkele hoop dat iemand van ons de dood kan ontlopen. Hij vertelt niet ons over een brug over de rivier de Dood. Hij geeft ons niet de flauwste hoop dat het mogelijk is om van deze staat van bestaan in een andere te komen zonder te sterven. Hij beschrijft het monster als zijnde precies op ons pad en daarmee moeten we vechten, ieder mens persoonlijk, afzonderlijk en alleen - ieder mens moet sterven. We moeten allemaal de zwarte stroom oversteken. Ieder van ons moet door de ijzeren poort.
Er is geen overgang van deze wereld naar een andere zonder de dood. Nadat hij ons verteld heeft dat er geen hoop op ontsnapping is, zet hij onze zenuwen op scherp voor het gevecht, maar hij geeft ons geen hoop dat we in staat zullen zijn om het monster te verslaan. Hij vertelt ons niet dat we ons zwaard in zijn hart kunnen slaan en zo de dood omver kunnen werpen en overweldigen.
Maar terwijl hij naar de draak wijst, lijkt hij te zeggen: 'Je kunt hem niet doden, man, er is geen hoop dat je ooit je voet op zijn nek zet en zijn kop

vermorzelt. Maar één ding kan wel: hij heeft een angel die je eruit kunt halen. Je kunt de dood niet onder de voet lopen, maar je kunt de dodelijke angel eruit trekken en dan hoef je niet bang te zijn voor het monster, want het zal geen monster meer zijn, maar een engel met snelle vleugels die je naar de hemel vliegt.'
Waar zit dan de angel van deze draak? Waar moet ik toeslaan? Wat is de angel? De apostel vertelt ons: 'De angel van de dood is de zonde.' Laat me die eens afsnijden en dan zal ik de dood, hoewel die somber en plechtig mag zijn, niet vrezen. Maar als ik de angel van het monster omhoog houd, zal ik uitroepen: 'O dood, waar is uw angel? O graf, waar is uw overwinning?'

Laten we nu stilstaan bij het feit dat 'de angel van de dood de zonde is'.
1. Ten eerste steekt de zonde de dood, omdat de zonde de dood in de wereld heeft gebracht. Mensen zouden tevredener kunnen zijn met sterven als ze niet wisten dat het een straf was. Ik veronderstel dat als we nooit gezondigd hadden, er voor ons een manier zou zijn geweest om van deze wereld naar een andere te gaan. Er kan niet worden verondersteld dat er zo'n enorme bevolking zou hebben bestaan - dat alle myriaden die vanaf Adam tot nu toe hebben geleefd ooit zo'n kleine aardbol als deze zouden hebben bewoond. Er zou niet genoeg ruimte voor hen zijn geweest.
Maar er had een manier kunnen zijn om ons weg te halen wanneer de juiste tijd zou komen en ons veilig naar de hemel te brengen. God had voor elk van Zijn Elia's paarden en strijdwagens van vuur kunnen leveren. Of zoals van Henoch gezegd werd, zo had van ieder van ons verklaard kunnen worden: 'Hij *is* niet, want God heeft hem weggenomen.'
Zo zou sterven, als we het dood mogen noemen, om dit lichaam te verlaten en bij God te zijn, geen schande zijn geweest. Sterker nog, het zou de hoogste eer zijn geweest, passend bij de hoogste aspiratie van de ziel, om snel haar korte tijd in deze wereld te leven en dan op te stijgen en bij haar God te zijn. En in de gebeden van de meest vrome en toegewijde man zou een van zijn meest verheven petities zijn: 'O God, bespoedig de tijd van mijn vertrek, wanneer ik bij U zal zijn.'
Als zulke zondeloze wezens aan hun vertrek dachten, zouden ze niet beven, want de poort zou van ivoor en parel zijn - niet zoals nu, van ijzer - de stroom zou als nectar zijn, heel anders dan de huidige 'bitterheid van de dood'. Maar helaas, hoe anders! De dood is nu de straf van de zonde. 'Ten dage als gij daarvan eet, zult gij zeker sterven.' '*In Adam* sterven

allen. Door zijn zonde is ieder van ons onderworpen aan de straf van de dood, en dus, omdat het een straf is, heeft de dood zijn angel.
Voor de beste mens, de heiligste christen, het meest geheiligde intellect, de ziel die de nauwste en dierbaarste gemeenschap met God heeft, moet de dood een angel lijken te hebben, omdat de zonde haar moeder was. O fatale nakomelingen van de zonde, ik vrees je alleen vanwege je afkomst! Als u mij tot eer zou strekken, zou ik zelfs nu nog door de Jordaan kunnen waden, en als de ijzingwekkende golven om me heen waren, zou ik glimlachen te midden van de golven. En in de deining van de Jordaan zou mijn lied ook deinen en de vloeibare muziek van mijn stem zou zich voegen bij de vloeibare deining van de vloed: 'Halleluja! Het is gezegend om over te steken naar het land van de verheerlijkten.' Dit is één reden waarom de angel van de dood zonde is.
2. Maar ik moet het in een andere betekenis opvatten. 'De angel van de dood is de zonde', dat wil zeggen, *datgene wat de dood voor de mens het verschrikkelijkst maakt, zal zonde zijn, als het niet vergeven wordt*. Als dat niet de exacte betekenis van de apostel is, dan is het nog steeds een grote waarheid en ik kan het hier vinden. Als de zonde zwaar op me lag en niet vergeven was - als mijn overtredingen niet vergeven waren - als dat zo was (hoewel ik blij ben te weten dat het niet zo is), dan zou dat voor mij de angel van de dood zijn.
Laten we eens kijken naar een man die sterft en terugkijkt op zijn vorige leven. Hij zal in de dood een angel vinden en die angel zal zijn zonde uit het verleden zijn. Stel je het sterfbed van een veroveraar voor. Hij is vanaf zijn jeugd een man van bloed geweest. Opgegroeid in het kamp, werden zijn lippen al vroeg op de bugel gezet en sloeg zijn hand, zelfs toen hij nog een kind was, op de trommel. Hij had een krijgshaftige geest. Hij genoot van de roem en het applaus van mannen. Hij hield van het stof van de strijd en het gewaad gerold in bloed. Hij heeft een leven geleefd van wat men glorie noemt.
Hij heeft steden bestormd, landen veroverd, continenten verwoest, de wereld onder de voet gelopen. Zie zijn banieren in de hal hangen en de tekenen van glorie op zijn wapenschild. Hij is een van de meest trotse krijgers op aarde. Maar nu komt hij om te sterven. En wanneer hij zich neerlegt om te sterven, wat zal zijn dood dan met afschuw vervullen? Het zal zijn zonde zijn.
Ik denk dat ik de monarch zie sterven. Hij ligt in staat. Om hem heen staan zijn edelen en zijn raadgevers, maar er is nog iemand anders. Aan

zijn zijde staat een geest uit Hades. Het is de ziel van een overleden vrouw. Zij kijkt hem aan en zegt: 'Monster, mijn man is door jouw ambitie in de strijd gedood. Ik werd weduwe en mijn hulpeloze wees en ikzelf werden uitgehongerd.' En ze loopt voorbij.
Haar man komt en opent zijn bloedige wonden en roept: 'Eens noemde ik je vorst, maar door je verachtelijke hebzucht heb je een onrechtvaardige oorlog ontketend. Zie hier deze wonden, ik heb ze opgelopen tijdens de belegering. Omwille van jou beklom ik eerst de verzegelingsladder. Deze voet stond op de top van de muur en ik zwaaide met mijn zwaard in triomf, maar in de hel hief ik mijn ogen op in kwelling. Laaghartige ellendeling, jouw ambitie dreef me daarheen!' Terwijl hij zijn afschuwelijke ogen op hem richt, loopt hij voorbij.
Dan komt er nog een, en nog een, en nog een, die uit hun graven ontwaken, rond zijn bed sluipen en hem achtervolgen. De troosteloze stoet marcheert nog steeds voort, kijkend naar de stervende tiran. Hij sluit zijn ogen, maar hij voelt de koude en knokige hand op zijn voorhoofd. Hij beeft, want de angel van de dood is in zijn hart.
'O Dood!' zegt hij, 'om dit grote landgoed, dit machtige rijk, deze pracht en deze macht te verlaten, dat was al wat, maar om die mannen, die vrouwen en die weeskinderen van aangezicht tot aangezicht te ontmoeten, om hen te horen zeggen: 'Zijt gij geworden als een van ons?' Terwijl koningen die ik heb onttroond en vorsten die ik ten val heb gebracht met hun ketenen in mijn oren zullen ratelen en zeggen: 'Jij was onze vernietiger, maar hoe ben je uit de hemel gevallen, Lucifer, zoon van de morgen! Hoe ben je neergehaald als in een ogenblik van je glorie en je trots!''
Daar zie je dat de angel van de dood de zonde van de man zou zijn. Het zou hem niet steken dat hij moest sterven, maar dat hij gezondigd had, dat hij een bloederig man was geweest, dat zijn handen rood waren van grootschalige moord - dit zou hem inderdaad plagen, want 'de angel van de dood is zonde.'
Of stel je een ander personage voor: een predikant. Hij heeft voor de wereld gestaan om iets te verkondigen wat hij het Evangelie noemde. Hij is een bekend prediker geweest. De menigte heeft aan zijn lippen gehangen, ze hebben naar zijn woorden geluisterd. Voor zijn welsprekendheid stond een natie verbaasd en duizenden beefden voor zijn stem. Maar zijn prediking is voorbij. De tijd dat hij de kansel kan bestijgen is voorbij.
Er wacht hem een andere standplaats, een andere gemeente, en hij moet een andere en betere prediker horen dan hijzelf. Daar ligt hij. Hij is on-

trouw geweest aan zijn opdracht. Hij predikte filosofie om zijn mensen te bekoren, in plaats van de waarheid te prediken en zich op hun harten te richten. En terwijl hij op zijn bed ligt te pruilen, de ergste en meest vervloekte van alle mensen - want niemand kan erger zijn dan hij - komt er iemand naar boven, een ziel uit de put, die hem in het gezicht kijkt en zegt: 'Ik kwam eens bevend naar je toe vanwege de zonde. Ik vroeg u de weg naar de hemel en u zei: 'Doe zulke en zulke goede werken,' en ik deed ze en ik ben verdoemd. U vertelde mij een onwaarheid. U hebt het Woord van God niet duidelijk verkondigd.' Hij verdwijnt om gevolgd te worden door een ander.

Hij is onkerkelijk geweest en als hij de dominee op zijn sterfbed ziet, zegt hij: 'Ah! Zegt hij: 'Ah! en bent u hier? Ooit wandelde ik uw gebedshuis binnen, maar u hield zo'n preek dat ik het niet kon verstaan. Ik luisterde. Ik wilde iets van uw lippen horen, een waarheid die mijn ziel zou kunnen verbranden en mij tot inkeer zou kunnen brengen. Maar ik wist niet wat u zei en hier ben ik.' De geest stampt met zijn voet en de man beeft als een espenblad, omdat hij weet dat het allemaal waar is.

Dan staat de hele gemeente voor hem op terwijl hij op zijn bed ligt. Hij kijkt naar de bonte groep. Hij ziet de besneeuwde hoofden van de ouderen en de glinsterende ogen van de jongeren. En terwijl hij daar op zijn kussen ligt, stelt hij zich alle zonden van zijn voorbije leven voor en hoort hij zeggen: 'Ga jij! ontrouw aan je opdracht, je hebt je niet ontdaan van je liefde voor pracht en praal. Je hebt niet gesproken

> ***'Alsof je nooit meer zou spreken,***
> ***een stervende man tegen stervende mannen.'***

O, het kan iets voor die predikant zijn om zijn last te verlaten, iets voor hem om te sterven. Maar het ergste van alles is dat de angel van de dood zijn zonde zal zijn, om zijn parochie huilend achter hem aan te horen komen naar de hel, om zijn gemeente in één kudde achter hem aan te zien lopen, omdat hij hen op een dwaalspoor heeft gebracht, omdat hij een valse profeet is geweest in plaats van een ware, omdat hij vrede sprak, vrede, waar geen vrede was, omdat hij hen misleidde met leugens, hen bekoorde met muziek, terwijl hij hen beter het Woord van God had kunnen vertellen met harde en ruwe accenten. Voorwaar, het is waar, de angel van de dood voor zo iemand zal zijn grote, zijn enorme, zijn gruwelijke zonde van anderen misleid te hebben.

Zo zou ik, nadat ik twee schilderijen ten voeten uit heb geschilderd, ieder van jullie miniaturen van jezelf kunnen geven. Ik zou me kunnen voorstellen, o dronkaard, wanneer je bekers leeg zijn en wanneer je drank niet langer zoet zal zijn naar je smaak, wanneer erger dan gal de lekkernijen zullen zijn die je drinkt, wanneer binnen een uur de wormen een carnaval zullen maken op je vlees. Ik zou me je kunnen voorstellen als je terugkijkt op je verspilde leven.

En jij, o zwendelaar, ik denk dat ik je daar zie met je eden die tot je eigen ontzetting door de herinnering weerklinken. En jij, man van lust en goddeloosheid, jij die anderen bedorven en verleid hebt, ik zie je daar, en de angel van de dood voor jou, hoe verschrikkelijk, hoe vreselijk! Het zal niet zijn dat je kreunt van pijn, het zal niet zijn dat je gekweld wordt door doodsangst, het zal niet zijn dat je hart en vlees het begeven, maar de angel, de angel zal je zonde zijn.

Hoeveel mensen hier kunnen het woord ‘wroeging’ spellen? Ik bid dat je nooit de vreselijke betekenis zult kennen. Wroeging, wroeging! Je kent de afleiding, het betekent bijten. Ah! Nu dansen we met onze zonden - het is een vrolijk leven met ons - we nemen hun handen en sporten in de middagzon, we dansen, we huppelen, en leven in vreugde. Maar dan zullen die zonden ons bijten.

De jonge leeuwen die we hebben geaaid en mee hebben gespeeld, zullen bijten. De jonge adder, de slang wiens azuurblauwe tinten ons hebben verblijd, zal bijten, zal steken wanneer wroeging onze ziel in beslag neemt. Ik zou je een paar verhalen kunnen vertellen over de vreselijke kracht van wroeging, maar dat doe ik niet. Het is de eerste pijn van de hel, het is de voorkamer van de put. Wroeging hebben is de vonken voelen die omhoog schieten uit het vuur van de bodemloze Gehenna. Wroeging voelen is de eeuwige kwelling die in de ziel begint. De angel van de dood zal de onvergeven, onberouwvolle zonde zijn.

3. Maar als zonde achteraf de angel van de dood is, wat moet *zonde in het vooruitzicht dan zijn*? Mijn vrienden, we kijken niet vaak genoeg naar wat zonde is. We zien wat het is - eerst het zaad, dan het blad, dan de aar, en dan het volle koren in de aar. Het is de wens, de verbeelding, het verlangen, de aanblik, de smaak, de daad. Maar wat is zonde in haar volgende ontwikkeling?

We hebben de zonde zien groeien. We hebben gezien hoe ze eerst heel klein was, maar zich uitbreidde tot ze opzwol tot een berg. We hebben het gezien als ‘een kleine wolk, zo groot als een mensenhand’, maar we

hebben het zich zien verzamelen totdat het de hemel bedekte met zwartheid en druppels bittere regen naar beneden stuurde. Maar wat is zonde in de volgende staat? We zijn zo ver gegaan, maar zonde is iets dat niet kan stoppen. We hebben gezien waar ze gegroeid *is*, maar waarheen *zal* ze groeien? Want ze is niet rijp als we sterven. Ze moet nog doorgaan. Het is in gang gezet, maar het moet zich voor altijd ontplooien.
Op het moment dat we sterven roept de stem van gerechtigheid: 'Sluit de fontein van bloed af, stop de stroom van vergeving. Hij die heilig is, laat hem heilig blijven. Hij die vuil is, laat hem vuil blijven.' En daarna wordt de man vuiler en smeriger. Zijn lust ontwikkelt zich, zijn ondeugd neemt toe. Al die slechte hartstochten laaien tien keer zo hoog op en temidden van het gezelschap van anderen zoals hijzelf, zonder de bedwingen van de genade, zonder het gepredikte Woord, wordt de man erger en erger. En wie kan zeggen waar zijn zonde kan groeien?
Ik heb het uur van onze dood wel eens vergeleken met het beroemde schilderij in de National Gallery van Perseus die het hoofd van Medusa omhoog houdt. Dat hoofd veranderde iedereen die ernaar keek in steen. Er staat daar een krijger met een pijl in zijn hand. Hij staat verstijfd, veranderd in steen, met de speer zelfs in zijn vuist. Er is een andere met een zwaard onder zijn gewaad die op het punt staat te steken. Hij is nu het standbeeld van een moordenaar, roerloos en koud. Een ander sluipt sluipend voorbij, als een man in hinderlaag, en daar staat hij een geconsolideerde rots. Hij heeft alleen maar naar dat hoofd gekeken en hij is bevroren tot steen.
Wel, zo is de dood. Wat ik ben als de dood voor me staat, dat moet ik voor altijd zijn. Als mijn geest heengaat en God vindt dat ik Zijn lof bezing, zal ik dat in de hemel doen. Vindt Hij mij eden uitademend, dan zal ik die eden in de hel opvolgen. Waar de dood mij achterlaat, zal het oordeel mij vinden. Zoals ik sterf, zo zal ik eeuwig leven

'Er zijn geen daden van vergiffenis gepasseerd
in het koude graf waarnaar we ons haasten.'

Het is voor altijd, voor altijd, voor altijd! Ah! Er zijn een aantal ketters in deze dagen die praten over korte straffen en prediken over God's vervoer van zielen voor een periode van jaren en ze dan laten sterven. Waar hebben zulke mensen hun leer geleerd, vraag ik me af? Ik lees in Gods Woord dat de engel één voet op de aarde zal zetten en de andere op de

zee, en zal zweren bij Hem die leeft en dood was, dat *de tijd* niet langer zal zijn.
Maar als een ziel in duizend jaar zou kunnen sterven, zou ze in *de tijd* sterven. Als er een miljoen jaren zouden kunnen verstrijken en de ziel zou kunnen uitdoven, dan zou er zoiets als *tijd* zijn. Want praat met mij over *jaren* en er is *tijd*. Maar heren, wanneer die engel het woord heeft gesproken: '*De tijd* zal niet meer zijn', dan zullen de dingen eeuwig zijn.
De geest zal doorgaan in zijn onophoudelijke revolutie van wel en wee, nooit te stoppen, want er is geen tijd om het te stoppen. Het feit van zijn stoppen zou tijd impliceren, maar alles zal eeuwig zijn want tijd zal ophouden te bestaan. Het komt jou dan goed uit om te overwegen waar je bent en wat je bent. Sta en beef op de smalle landtong tussen de twee onbegrensde zeeën, want alleen God in de hemel kan zeggen hoe snel je gelanceerd kunt worden op de eeuwige toekomst.
Moge God toestaan dat wanneer dat laatste uur komt, we er op voorbereid zijn! Zoals de dief, ongehoord, ongezien, sluipt hij door de donkere schaduw van de nacht. Misschien zal, terwijl ik hier sta en ruw spreek over deze donkere verborgen dingen, spoedig de hand worden uitgestrekt en de mond verstomd die de haperende stam lispelt. O, Gij die in de hemel woont, Gij opperste macht, Gij eeuwige Koning, laat dat uur mij niet overvallen in een slecht besteed seizoen, maar moge het mij vinden gewikkeld in hoge meditatie, mijn grote Schepper bezingend.
Dus in het laatste moment van mijn leven haast ik me voorbij het azuur, om de vleugels van deze mijn geest te baden in hun eigen element, en dan voor altijd bij U te zijn.

'Ver van een wereld vol verdriet en zonde,
met God eeuwig ingesloten.'

II. 'De kracht van de zonde is de wet.
Ik heb geprobeerd te laten zien hoe je dit monster bestrijdt - door zijn angel eruit te halen en te vernietigen. Ik bereid me voor op de strijd. Het is waar dat ik gezondigd heb, en daarom heb ik een angel in de dood gestopt, maar ik zal proberen die angel weg te nemen. Ik probeer het, maar het monster lacht me in het gezicht uit en roept: 'De kracht van de zonde is de wet. Voordat je de zonde kunt vernietigen, moet je op de een of andere manier de wet bevredigen. Zonde kan niet worden verwijderd door je tranen of door je daden, want de wet is haar kracht, en totdat je

de wraak van de wet hebt bevredigd, totdat je de allerlaatste cent van haar eisen hebt betaald, kan mijn angel niet worden weggenomen, want de kracht van de zonde is de wet.' Nu moet ik proberen deze doctrine, dat de kracht van de zonde de wet is, uit te leggen.

De meeste mensen denken dat zonde helemaal geen kracht heeft. 'Oh!' zeggen velen, 'we mogen dan wel erg gezondigd hebben, maar we zullen berouw hebben en we zullen de rest van ons leven beter zijn. Ongetwijfeld is God genadig en zal Hij ons vergeven.' En we horen veel goddelijken vaak over zonde spreken alsof het een heel vergankelijk iets is.

Wat moet een mens met hen doen? Er is geen diep berouw vereist, geen echte innerlijke werking van goddelijke genade, geen zich werpen op het bloed van Christus. Ze vertellen ons nooit dat er een volledige verzoening is gedaan. Ze hebben inderdaad een schimmig idee van verzoening, dat Christus alleen voor de vorm stierf om de gerechtigheid te bevredigen, maar wat betreft het vrijelijk wegnemen van onze zonden en het lijden van de werkelijke straf voor ons, zijn ze niet van mening dat Gods wet zoiets vereist. Ik veronderstel dat zij dat niet doen, want ik hoor hen nooit de positieve voldoening en vervanging van onze Heere Jezus Christus beweren. Maar hoe kunnen we zonder dat de kracht van de zonde wegnemen?

1. De kracht van de zonde ligt in de wet, ten eerste in dit opzicht, dat *de wet geestelijk is en het dus onmogelijk voor ons is om zonder zonde te leven.* Als de wet alleen maar vleselijk was en betrekking had op het vlees, als de wet alleen maar betrekking had op openlijke en openlijke handelingen, dan vraag ik me zelfs dan af of we zonder zonde zouden kunnen leven. Maar als ik de tien geboden omdraai en lees:

'Gij zult niet begeren', dan weet ik dat het zelfs verwijst naar de wens van mijn hart. Er wordt gezegd: 'Gij zult niet echtbreken', maar er wordt ook gezegd dat wie naar een vrouw kijkt om haar te begeren, die zonde al heeft begaan. Het is dus niet alleen de daad, het is ook de gedachte. Het is niet alleen de daad, het is de verbeelding zelf die een zonde is. Oh, nu, zondaar, hoe kom je van de zonde af? Je gedachten, de innerlijke werking van je geest, dat zijn misdaden - dat is schuld en wanhopige slechtheid. Zit er geen kracht in de zonde? Heeft de wet er geen kracht in gelegd? Heeft die de zonde niet met zo'n kracht gevoed dat al jouw kracht niet kan hopen om de zwarte enormiteit van jouw overtreding weg te vegen?

2. Ook in dit opzicht zet de wet de zonde kracht bij - dat *zij niet één tittel van haar strenge eisen zal afzwakken.* Ze zegt tegen iedereen die haar

overtreedt: ‘Ik zal je niet vergeven.’ Je hoort mensen praten over Gods barmhartigheid. Als ze niet in het evangelie geloven, moeten ze onder de wet zijn, maar waar lezen we in de wet over barmhartigheid? Als je de geboden doorleest, dan staat er een vloek achter, maar er is geen voorziening voor vergeving. De wet zelf spreekt daar niet over. Het dondert uit, zonder de minste verzachting: ‘De ziel die zondigt zal sterven.’

Als iemand van jullie verlangt om door werken gered te worden, onthoud dan dat één zonde je gerechtigheid zal bederven. Eén vuiltje van deze aarde zal de schoonheid bederven van die volmaakte gerechtigheid die God van jullie verlangt. Als je door werken gered wilt worden, mannen en broeders, dan moet je zo heilig zijn als de engelen, je moet zo zuiver en smetteloos zijn als Jezus. Want de wet vereist volmaaktheid en niets minder dan dat.

En God zal met onverbiddelijke wraak iedere man neerslaan die Hem geen volmaakte gehoorzaamheid kan brengen. Als ik, wanneer ik voor Zijn troon kom, geen volmaakte gerechtigheid als de mijne kan aanvoeren, dan zal God zeggen: ‘Je hebt niet voldaan aan de eisen van Mijn wet. Ga weg, vervloekte! Je hebt gezondigd en je moet sterven.’ ‘Ah,’ zegt iemand, ‘kunnen we dan ooit een volmaakte gerechtigheid hebben?’ Ja, daar zal ik je over vertellen in het derde punt. Dank zij Christus, die ons de overwinning geeft door Zijn bloed en door Zijn gerechtigheid, die ons tooit als een bruid met haar juwelen, zoals een echtgenoot de zijne tooit met ornamenten.

3. Nogmaals, de wet geeft kracht aan de zonde door het feit dat *voor elke overtreding een straf wordt opgelegd*. De wet scheldt nooit een cent kwijt - zij zegt: ‘Zonde-straf.’ Ze zijn aan elkaar verbonden met kettingen van adamantijn. Ze zijn vastgebonden en kunnen niet losgemaakt worden. De wet spreekt niet over zonde en genade. Barmhartigheid komt in het Evangelie. De wet zegt: ‘Zonde-sterf. Overtreed - word gegeseld. Zonde-hel.’ Zo zijn ze met elkaar verbonden.

Laat me één keer zondigen en ik mag naar de voet van strenge rechtvaardigheid gaan, en terwijl zij met blinde ogen de weegschaal vasthoudt, mag ik zeggen: ‘O, rechtvaardigheid, vergeet niet dat ik ooit heilig was. Denk eraan dat ik bij die en die gelegenheid de wet heb gehouden.’ ‘Ja,’ zegt Gerechtigheid, ‘alles wat ik je schuldig ben, zul je krijgen. Ik zal je niet straffen voor wat je niet gedaan hebt. Maar herinner je je *deze* misdaad, o zondaar?’ En ze legt het zware gewicht erin. De zondaar beeft en hij roept: ‘Maar kun je dat niet vergeten? Wil je het niet wegwerpen?’

‘Neen,’ zegt de Gerechtigheid, en zij legt er nog een gewicht bij. ‘Zondaar, herinnert u zich *deze* misdaad?’ ‘Oh,’ zegt de zondaar, ‘wil je niet omwille van genade-?’ ‘Ik zal geen genade hebben,’ zegt Gerechtigheid. ‘Barmhartigheid heeft zijn eigen paleis, maar ik heb hier niets te maken met vergeving. Barmhartigheid behoort Christus toe. Als je gered wilt worden door gerechtigheid, zul je er je volle deel van krijgen. Als je bij mij komt voor verlossing, zal ik barmhartigheid niet laten komen om me te helpen, zij is niet mijn plaatsvervanger. Ik sta hier alleen zonder haar.’ En terwijl ze de weegschaal vasthoudt, legt ze er nog een ongerechtigheid, nog een misdaad, nog een enorme overtreding bij, en elke keer smeekt en bidt de man dat hij daaraan voorbij mag gaan. Zegt Justitie: ‘Neen, ik moet de straf opleggen. Ik heb gezworen dat ik het zal doen, en ik zal het doen. Kun je een vervanger voor jezelf vinden? Als je dat kunt, is dat de enige ruimte die ik heb voor genade. Ik zal het van die plaatsvervanger eisen, maar zelfs door Zijn handen zal ik de uiterste jota en tittel hebben. Ik zal niets afzwakken, ik ben Gods rechtvaardigheid, streng en onverzettelijk. Ik zal niet veranderen, ik zal de straf niet verzachten.’ Ze houdt nog steeds de weegschaal vast. Het pleidooi is tevergeefs. ‘Ik zal nooit veranderen!’ Ze schreeuwt, ‘Breng me het bloed, breng me de prijs tot het uiterste. Tel het neer, of anders, zondaar, zul je sterven.’
Nu, mijn vrienden, vraag ik jullie, als jullie de spiritualiteit van de wet in overweging nemen, de volmaaktheid die zij vereist en haar onverzettelijke strengheid, zijn jullie dan bereid om de angel van de dood in jullie eigen personen weg te nemen? Kunnen jullie hopen zelf de zonde te overwinnen? Kunnen jullie erop vertrouwen dat jullie door rechtvaardige werken jullie schuld kunnen kwijtschelden? Als je dat denkt, ga dan, dwaas, ga! O gek, ga! Werk aan je eigen verlossing met angst en beven, zonder de God die in jou werkt. Ga, draai je touw van zand. Ga, bouw een piramide van lucht. Ga, maak een huis met bubbels en denk dat het eeuwig zal duren. Maar weet wel dat het een droom zal zijn met een afschuwelijk ontwaken, want als een droom ontwaakt, zal hij zowel jouw beeld als jouw gerechtigheid verachten. ‘De kracht van de zonde is de wet.’

III. Maar nu, in de laatste plaats, hebben we voor ons de overwinning van het geloof.
De christen is de enige kampioen die de draak van de dood kan verslaan en zelfs hij kan het niet zelf doen, maar als hij het gedaan heeft, zal hij uitroepen: ‘God zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Heere

Jezus Christus.' Eén moment en ik zal je laten zien hoe de christen de dood met voldoening kan zien door de verdiensten van Jezus Christus.
Ten eerste heeft Christus de kracht van de zonde in dit opzicht weggenomen, *dat Hij de wet heeft verwijderd*. We zijn niet onder slavernij, maar onder genade. De wet is niet ons leidende principe, genade is dat. Begrijp me niet verkeerd. Het principe dat ik iets *moet* doen-dat wil zeggen, het principe van de wet, 'Doe, of wordt gestraft. Doe of je wordt beloond' is niet het motief van het leven van de Christen. Zijn principe is genade. 'God heeft zoveel voor mij gedaan, wat zou ik voor Hem moeten doen?' We zijn niet onder de wet in die zin, maar onder genade.
Dan heeft Christus de wet in die zin weggenomen, *dat Hij er volledig aan voldaan heeft*. De wet eist een volmaakte gerechtigheid. Christus zegt: 'Wet, je hebt het. Geef Mij maar ongelijk. Ik ben de plaatsvervanger van de zondaar, heb ik uw geboden niet onderhouden? Waarin heb Ik uw inzettingen overtreden?' 'Kom hier, Mijn geliefden,' zegt Hij en dan roept Hij tot Justitie: 'Vind je een fout in deze man? Ik heb Mijn kleed over hem gelegd. Ik heb hem gewassen in Mijn bloed. Ik heb hem gereinigd van zijn zonde. Al het verleden is voorbij. Wat de toekomst betreft, die heb Ik veilig gesteld door heiliging. En de straf heb Ik Zelf gedragen. In één geweldige teug van liefde heb Ik het verderf van die man opgedronken. Ik heb gedragen wat hij had moeten lijden. Ik heb de kwellingen doorstaan die hij had moeten doorstaan. Gerechtigheid, heb ik u niet tevredengesteld? Zei ik niet aan het kruis en viel jij er niet mee samen: 'Het is volbracht! Het is volbracht! Heb Ik niet zo'n volledige verzoening gedaan dat er nu geen noodzaak meer is voor die man om te sterven en zijn schuld uit te boeten? Heb Ik niet de volmaakte gerechtigheid van deze arme, eens veroordeelde, maar nu gerechtvaardigde geest voltooid?' 'Ja,' zegt Gerechtigheid, 'Ik ben goed tevreden en zo mogelijk nog tevredener dan wanneer de zondaar zelf een vlekkeloze gerechtigheid had meegebracht.'

En wat zegt de christen hierna? Stoutmoedig gaat hij naar het rijk van de dood en als hij daar de poorten binnengaat, roept hij: 'Wie zal Gods uitverkorenen iets ten laste leggen!' En als hij dat gezegd heeft, laat de draak zijn angel vallen en daalt hij af in het graf. Hij komt langs de plaats waar de duivels in ijzeren boeien liggen. Hij ziet hun ketenen en kijkt in de kerker waar zij wonen. En terwijl hij de gevangenisdeur passeert, roept hij: 'Wie zal Gods uitverkorenen iets ten laste leggen!' Ze grommen

en bijten in hun ijzeren boeien en sissen in het geheim, maar ze kunnen hem niets ten laste leggen.
Zie hem nu opstijgen. Hij nadert Gods hemel, hij komt tegen de poorten en het geloof roept nog steeds triomfantelijk: ‘Wie kan Gods uitverkorenen iets ten laste leggen!’ En een stem komt van binnen: ‘Christus niet, want Hij is gestorven. God niet, want Hij heeft gerechtvaardigd.’ Ontvangen door Jezus, gaat het geloof de hemel binnen en roept opnieuw: ‘Wie,’ zelfs hier onder de smetteloze en vrijgekochten, ‘zal Gods uitverkorenen iets ten laste leggen?’
Nu is de wet tevreden. De zonde is verdwenen. En nu hoeven we zeker niet bang te zijn voor de angel van de draak, maar kunnen we zeggen zoals Paulus deed, toen hij opstond in de majesteit van de poëzie - zulke mooie poëzie, dat Paulus zelf zijn woorden leende, alleen door de zinnen om te zetten: ‘O graf, waar is uw overwinning? O dood, waar is uw angel?’
Als het vanavond nodig zou zijn, zou ik tot jullie kunnen spreken over de *opstanding* en ik zou jullie kunnen vertellen hoezeer die de angel van de dood wegneemt, maar ik zal me beperken tot het simpele feit dat ‘de angel van de dood de zonde is’, dat ‘de kracht van de zonde de wet is’ en dat Christus ons de overwinning geeft door de angel weg te nemen en de kracht van de zonde weg te nemen door Zijn volmaakte gehoorzaamheid.

En nu, heren, hoeveel zijn er hier die enige hoop hebben dat Christus Jezus voor hen gestorven is? Kom ik te dicht bij huis, als ik plechtig de vraag stel aan ieder van u, terwijl ik deze nacht in Gods aanwezigheid sta, om mijn hoofd van uw bloed te bevrijden? Terwijl ik sta en roep met alle ernst waartoe dit hart in staat is? Bent u bereid te sterven? Is de zonde vergeven? Is de wet tevreden? Kun je de vloeiende

> ***‘Van het zielenheilbrengende bloed van Christus,***
> ***met goddelijke zekerheid wetend,***
> ***dat Hij jouw vrede met God heeft gemaakt?’***

O, kun je nu één hand op je hart leggen en de andere op de Bijbel en zeggen: ‘Gods Woord en ik zijn het met elkaar eens. Het getuigenis van de Geest hier en het getuigenis daar zijn één. Ik heb afstand gedaan van mijn zonden, ik heb mijn slechte praktijken opgegeven. Ik heb mijn eigen

gerechtigheid verafschuwd. Ik vertrouw op niets anders dan op Jezus' daden. Ik vertrouw eenvoudig op Hem.

'Niets in mijn handen breng ik,
Slechts aan Uw kruis klamp ik mij vast.'

Als dat zo is, moet je sterven waar je bent - plotselinge dood was plotselinge glorie.
Maar mijn toehoorders, zal ik u trouw zijn? Of zal ik mijn ziel verloochenen? Wat zal het zijn? Zijn er hier niet velen die, telkens als de klok het vertrek van een ziel luidt, de vraag stellen: 'Ben ik voorbereid?' En zij moeten zeggen: 'Nee.' Ik zal vanavond geen profeet worden, maar als ik het zou mogen zeggen, dan vrees ik dat nog niet de helft van jullie bereid is om te sterven. Is dat waar?
Ja, laat de spreker zichzelf de vraag stellen: 'Ben ik voorbereid om mijn Maker van aangezicht tot aangezicht te ontmoeten?' O, zit in uw stoelen en catechiseer uw zielen met die plechtige vraag. Laat iedereen zichzelf afvragen: 'Ben ik voorbereid, mocht ik geroepen worden om te sterven?' Ik denk dat ik iemand vol vertrouwen hoor zeggen: 'Ik weet dat mijn Verlosser leeft.' 'Laat hij die denkt dat hij staat, oppassen dat hij niet valt.' Ik hoor een ander met bevende accenten zeggen:

'Een schuldige, zwakke en hulpeloze worm,
op Christus' vriendelijke armen val ik;
Hij is mijn kracht en gerechtigheid,
mijn Jezus en mijn alles.'

Ja, lieve woorden! Ik had liever dat ene vers geschreven dan Milton's 'Paradise Lost'. Het is zo'n weergaloos beeld van de ware toestand van de gelovige ziel. Maar ik hoor een ander zeggen: 'Zo'n vraag zal ik niet beantwoorden. Ik ga vandaag niet saai zijn. Het mag vandaag dan wel somber weer zijn buiten, maar ik wil niet melancholiek gemaakt worden.'
Jongeman, jongeman, ga je weg. Laat je hart je toejuichen in de dagen van je jeugd. Maar voor dit alles zal de Heere u ten oordeel brengen. Wat zul je doen, zorgeloze geest, wanneer je vrienden je verlaten hebben, wanneer je alleen bent met God? Je bent niet graag alleen, jongeman, nietwaar? Een vallend blad zal je laten schrikken.
Een uur alleen zijn brengt een onverdraaglijk gevoel van melancholie met

zich mee. Maar je zult alleen zijn - en het zal een somber alleen zijn - met God als vijand!
Hoe zul je het doen in de zwellingen van de Jordaan? Wat zul je doen als Hij je bij de hand neemt en je om rekenschap vraagt? Als Hij zegt: ‘Wat heb je gedaan in het begin van je dagen? Hoe hebt u uw leven doorgebracht?’ Als Hij je vraagt: ‘Waar zijn de jaren van je kracht?’ Wanneer Hij je vraagt naar je verspilde sabbatten en je vraagt hoe je je laatste jaren hebt doorgebracht? Wat zul je dan zeggen? Sprakeloos, zonder antwoord zul je staan.
O, ik smeek u, als u van uzelf houdt, wees voorzichtig! Begin zelfs nu de plechtige zaken van het eeuwige leven af te wegen. O, zeg niet: ‘Waarom zo ernstig? Waarom zo’n haast?’ Heren, als ik u in uw bed zag liggen en uw huis stond in brand, dan zou het vuur misschien onder in het huis zijn en zou u de komende vijf minuten veilig kunnen sluimeren, maar ik zou u met al mijn macht uit uw bed trekken of ik zou roepen: ‘Ontwaak! Word wakker! De vlam is onder je.’
Mag ik sommigen van jullie die slapen boven de mond van de hel, die sluimeren boven de put van de verdoemenis, niet wakker maken? Mag ik niet een beetje afwijken van de kerkelijke regels en tot jullie spreken zoals iemand spreekt tot zijn naaste van wie hij houdt? Als ik niet van je hield, hoefde ik hier niet te zijn. Het is omdat ik jullie zielen wil winnen en, als het mogelijk is, enige eer voor mijn Meester wil winnen, dat ik zo mijn hart voor jullie uitstort.
Zoals de Heere leeft, zondaar, sta je op een enkele plank boven de mond van de hel en die plank is verrot. Je hangt boven de put aan een eenzaam touw en de strengen van dat touw breken. Je bent als die oude man die Dionysius aan het hoofd van de tafel plaatste - voor hem was een overheerlijk feestmaal, maar de man at niet, want recht boven zijn hoofd hing een zwaard aan een haar. Zo ben jij, zondaar. Laat je beker vol zijn, laat je genoegens hoog zijn, laat je ziel verheven zijn. Zie je dat zwaard?
De volgende keer dat je in het theater zit, kijk dan omhoog en zie dat zwaard. De volgende keer dat je in een herberg bent, kijk dan naar dat zwaard. De volgende keer dat je de regels van Gods evangelie minacht, kijk dan naar dat zwaard. Ook al zie je het niet, het is er wel. Zelfs nu hoor je God misschien tegen Gabriël zeggen: ‘Gabriël, die man zit op zijn stoel in de zaal, hij hoort, maar alsof hij het niet hoort, ontbind je zwaard. Laat het glinsterende zwaard door dat haar snijden, laat het wapen op hem vallen en zijn ziel en lichaam verdelen.’

Stop! Gabriel, stop! Spaar de man een tijdje. Geef hem nog een uur zodat hij tot inkeer kan komen. Oh, laat hem niet sterven. Waar, hij is hier al tien of een dozijn nachten en hij heeft geluisterd zonder een traan. Maar stop, misschien krijgt hij nog berouw.
Jezus steunt mijn smeekbede en Hij roept: 'Spaar hem nog een jaar, totdat ik om hem heen graaf en hem mest, en hoewel hij nu de grond verzwaart, kan hij toch vrucht voortbrengen, zodat hij niet wordt omgehakt en in het vuur geworpen.' Ik dank U, o God, dat U hem vanavond niet zult omhakken. Maar morgen kan zijn laatste dag zijn.
Misschien zie je de zon nooit opkomen, maar heb je hem wel zien ondergaan. Luister goed. Hoor het woord van Gods evangelie en vertrek met Gods zegen: 'Wie in de naam van de Heere Jezus Christus gelooft, zal behouden worden.' 'Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden.' 'Hij is bij machte om allen die tot Hem komen tot het uiterste te redden.' 'Wie tot Hem komt, zal Hij geenszins verstoten. Laat ieder die hoort, zeggen: kom; wie dorst heeft, laat hij komen en het water des levens vrij drinken.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

VERGEVEN

NO. 24

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
20 MEI 1855
DOOR DE REV. C.H. SPURGEON
IN EXETER HALL, STRAND

'Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitwist om Mijnentwil en uw zonden niet gedenk.'
Jesaja 43:25

Er zijn enkele passages in heilige geschriften die overvloediger gezegend zijn voor de bekering van zielen dan andere. Ze kunnen verlossingsteksten worden genoemd. We kunnen misschien niet ontdekken hoe dat komt, of waarom dat zo is, maar het is zeker een feit dat sommige gekozen verzen meer door God gebruikt zijn om mensen naar het kruis van Christus te brengen dan andere in Zijn Woord.
Ze zijn zeker niet meer geïnspireerd, maar ik veronderstel dat ze meer opvallen door hun positie, door hun eigenaardige zinsbouw die meer aangepast is om de aandacht van de lezer te trekken, en meer geschikt is voor een heersende geestelijke toestand. Alle sterren aan de hemel schijnen heel helder, maar slechts enkele trekken het oog van de zeeman en leiden zijn koers. De reden hiervoor is dat die paar sterren door hun bijzondere groepering gemakkelijker te onderscheiden zijn en het oog zich er gemakkelijk op fixeert.

Ik veronderstel dat het ook zo is met die passages uit Gods Woord die speciaal de aandacht trekken en de zondaar naar het kruis van Christus leiden. Toevallig is deze tekst daar één van de belangrijkste van. Mijn ervaring is dat deze tekst heel nuttig is.
Want van de honderden mensen die naar me toe zijn gekomen om over hun bekering en ervaring te vertellen, heb ik een zeer groot deel gevonden die de goddelijke verandering die in hun harten is teweeggebracht, hebben teruggevoerd op het horen van deze kostbare verklaring van soevereine genade die werd voorgelezen en de toepassing ervan met kracht op

hun zielen. ‘ die uw overtredingen uitwist om Mijnentwil en uw zonden niet zal gedenken.’
Daarom voel ik me vanmorgen enigszins verheugd over zo’n tekst, omdat ik verwacht dat mijn Meester mij zielen zal geven. En ik ben ook een beetje bang dat ik de tekst zal bederven door mijn eigen onvolmaakte manier van spreken. Daarom zal ik mij onvoorwaardelijk op de hulp van de Geest werpen, zodat alles wat ik spreek door Hem gesuggereerd wordt, en alles wat Hij zegt, dat ik dat zoveel mogelijk met uitsluiting van mijn eigen gedachten uitspreek.
We zullen vanmorgen eerst *de ontvangers van barmhartigheid* opmerken - *de* personen over wie de Heere hier spreekt. Ten tweede, *de daad van barmhartigheid*: ‘Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitwist.’ Ten derde, *de reden van barmhartigheid*, ‘omwille van Mijzelf.’ En ten vierde, *de belofte van barmhartigheid:* ‘Ik zal uw zonden niet gedenken.’

I. We staan op het punt om te zien wie DE ONTVANGERS VAN BARMHARTIGHEID ZIJN.
En ik wil dat jullie allemaal luisteren, misschien zijn er hier dwalenden die de grootste zondaars zijn - sommigen die gezondigd hebben tegen het licht en de kennis, die de volle lengte van hun krachten voor de zonde gaven, zodat ze hier zelfveroordeeld komen, en vrezend dat er voor hen geen genade of vergeving is. Ik sta op het punt om met jullie te spreken over de goedertierenheid van onze glorierijke JEHOVAH en moge sommigen van jullie ertoe gebracht worden om jullie eigen toestand te lezen in de tekens die ik jullie zal beschrijven.
Als u uw Bijbels erop naslaat, zult u zien wie de personen zijn over wie hier gesproken wordt. Kijk bijvoorbeeld naar het tweeëntwintigste vers van het hoofdstuk waaruit onze tekst is genomen en je zult ten eerste zien dat zij een *gebedsloos volk waren*: ‘Gij hebt Mij niet aangeroepen, o Jakob.’ En zitten of staan hier vanmorgen niet enkele gebedslozen? Zou ik niet langs deze banken kunnen lopen en met mijn vinger naar de een of de ander kunnen wijzen en zeggen: ‘Gij zijt geen biddende’?
Of zou ik mijn hand niet uitsteken naar de een of de ander op dit podium en zeggen: ‘U bent niet in het verborgene bij God geweest en hebt geen hartelijk gesprek met Hem gehad?’ Deze gebedslozen hebben misschien vele gebedsvormen herhaald, maar het ademende verlangen, de levende woorden, zijn niet van hun lippen gekomen. Je hebt, zondaar, tot nu toe geleefd zonder oprecht gebed, en als er een voorbede van je lippen is ge-

forceerd door een angst die je in zijn greep had, als er een schreeuw van je is uitgegaan toen je in het lijden van een ziekbed lag, omdat de pijnen van de dood je in hun greep hadden, als het niet je gewoonte is geweest om te bidden, dan zijn de indrukken van die beproevende periode snel vergeten.
Bidden jullie altijd, mijn toehoorders? Hoevelen van u nu voor mij, ja, en ook achter mij, moeten bekennen dat u niet gebeden hebt, dat het niet uw gewoonte is om gemeenschap met God te hebben? Zielen zonder gebed zijn christeloze zielen, want je kunt geen echte gemeenschap met Christus hebben, geen gemeenschap met de Vader, tenzij je tot Zijn verzoendeksel nadert en daar vaak bent. En toch, als jij jezelf veroordeelt en klaagt dat dit jouw toestand is geweest, hoef je niet te wanhopen, want deze genade is voor jou: 'Gij hebt Mij niet aangeroepen, o Jakob', maar toch: 'Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitwist om Mijnentwil.'
Vervolgens waren deze personen *verachters van de godsdienst*, want let op de taal van hetzelfde vers: 'Gij zijt Mij vermoeid, o Israël.' En mag ik niet tegen sommigen hier zeggen: jullie verachten de godsdienst, jullie haten God, jullie zijn Hem beu en houden niet van Zijn diensten. Vinden niet al te velen van u de Sabbat de meest vermoeiende dag van de week, en kijkt u in feite niet over uw grootboek op de Sabbatmiddag?
Als je gedwongen zou zijn om twee keer naar een bedehuis te gaan op de sabbatdag, zou je dat dan niet de grootste en vreselijkste ontbering vinden die je kan worden aangedaan? Je moet een of ander werelds vermaak vinden om de uren van de sabbatdag met enige troost voorbij te laten gaan. In plaats van te wensen dat 'gemeenten nooit zouden uiteenvallen' en de sabbat voor eeuwig zou duren, is het voor sommigen van jullie niet de meest vervelende dag van de week? Je voelt het als een vermoeidheid en bent blij als het voorbij is. Je begrijpt het gevoel niet dat de dichter uitdrukt:

'Zoet is het werk, mijn God, mijn Koning,
om Uw naam te loven, te danken en te zingen.'

Jullie weten niets van de pijn van verbanning uit de voorhoven van Sion, waarheen de heilige stammen zich begeven, en wanneer jullie daar zijn, houden jullie geen gemeenschap met God, je verheugend dat de gewijde plaats een Bethel is geworden - het huis van God - de poort van de hemel. Je kunt nooit zeggen:

'Mijn gewillige ziel zou in zo'n toestand als deze blijven,
en zitten en zichzelf wegzingen naar eeuwige gelukzaligheid.'

Ah, nee! Godsdienst is niet alleen onaangenaam voor jou, maar het is ook een vermoeidheid. Maar als je nu overtuigd bent van deze zonde, er berouw over hebt en verlangt verlost te worden uit de macht ervan, dan spreekt God vanmorgen tot je en zegt: 'Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitwist omwille van Mijzelf - keer terug tot Mij met ongeveinsd berouw en Ik zal Mij over u ontfermen.'
Let nogmaals op het karakter. Zij zijn *ondankbare personen geweest*: 'Gij hebt mij het kleinvee van uw brandoffers niet gebracht.' Ze zijn ondankbaar geweest. Zij hadden hun vee en hun kudden allemaal vermenigvuldigd en vele malen vermeerderd, maar zij brachten Hem niet eens één van de kleine runderen als tegenprestatie. Jullie hebben Hem nooit een jong geitje als brandoffer gegeven, maar zijn als de zwijnen geweest, ongeacht de eik die voor jullie voedsel op de grond strooit.
Je bent een vleselijk werelds karakter geweest, die een geschenk ontving, maar nooit de Almachtige dankte die ervoor zorgde dat het geschonken werd. Terwijl de kleine kip, nadat ze van de beek heeft gedronken, haar kop opheft alsof ze God dankt die voor het water heeft gezorgd. Je bent dag na dag gevoed door een Almachtige macht en toch heb je nooit ook maar één van de kleine runderen van je kudde als brandoffer teruggegeven.
Dit geldt voor sommigen die onze gebedshuizen bezoeken. Ze geven maar zelden aan een collecte voor de zaak van God. Ze zijn als de man in Amerika, over wie iemand ons verteld heeft, die er prat op ging dat godsdienst voor hem een heel goedkoop iets was geweest, dat hem maar een paar cent per jaar kostte, van wie een goed mens zei: 'De Heere heb medelijden met je kleine gierige ziel.' Als een mens niet meer godsdienst heeft dan dat, als hij geen godsdienst heeft die hem vrijgevig maakt, dan heeft hij helemaal geen godsdienst.
Ik moest afgelopen donderdagavond aan die passage denken toen ik aan het preken was: 'Gij hebt voor mij geen suikerriet gekocht met geld.' God heeft niets van jouw handen nodig, maar Hij houdt van kleine cadeautjes. Hij vindt het fijn om af en toe iets van je te ontvangen. Want je weet dat, hoe klein het ook is in Zijn ogen, relatief gezien, het groot is omdat het van een vriend komt.
Maar sommigen van jullie hebben nog nooit een zoete wandelstok voor

Hem gekocht met jullie geld - nog nooit een loflied op Hem gezongen. Je hebt alles aan je geluk toegeschreven en je hebt opgeschept dat je alles wat je hebt, hebt verkregen door de arbeid van je eigen handen, en dat je kunt zeggen: 'Ik hoef niemand te bedanken voor wat ik heb.'
Dat is jouw geest geweest. Je hebt God - de God van hemel en aarde - niet bedankt, je hebt *Hem* niet verheerlijkt, maar jezelf. En toch is de Allerhoogste bereid om jouw zonde hierin te vergeven, als je maar oprecht berouw hebt en om vergeving vraagt, want Hij zegt ook tegen jou: 'Ik, Ik ben het, die jouw overtredingen uitwist.' En weer was dit volk een *nutteloos volk*. 'Gij hebt mij ook niet gevuld met het vet van uw offers, maar gij hebt mij doen dienen met uw zonden.' Er wordt wel gezegd dat het voornaamste doel van de mens is om God te verheerlijken. Voor dat doel heeft God de zon, maan en sterren gemaakt, en al Zijn werken opdat zij Hem zouden eren. En toch, hoeveel mensen zijn er, misschien zelfs onder mijn toehoorders vanmorgen, die God nog nooit geëerd hebben in hun leven?
Vraag jezelf af wat je gedaan hebt. Als jullie je eigen geschiedenis zouden schrijven, zou die niet veel beter zijn dan die van de pad van Belzon die al drieduizend jaar in de rotsen leeft. Jullie hebben misschien net zo *geleefd*, maar jullie hebben niets gedaan. Welke zielen heb je ooit voor de Heiland gewonnen? Hoe is Zijn naam door jou groot gemaakt? Heb je Hem ooit gediend? Hoe heb jij ooit voor Hem gewerkt? Wat heb jij voor God gedaan? Bent u geen houthakkers van de grond geweest, die het voedsel van de aarde hebben genomen waar een betere boom had kunnen groeien, en die geen vruchten hebben voortgebracht voor de grote man, of op zijn minst slechts een paar zielige krabben die Zijn goedkeuring niet waard waren?
Voor alles wat je hebt gedaan, had de wereld je net zo goed nooit kunnen kennen. Jullie zijn niet eens zo nuttig geweest als de glimworm, die tenminste dient om de stappen van de reiziger te verlichten. De wereld zal misschien blij zijn dat ze van sommigen van jullie af is en zich verheugen als jullie weg zijn. Misschien hebben jullie geholpen bij het vernietigen van de zielen van degenen met wie jullie in het leven verbonden waren.
Je kunt je de tijd nog herinneren dat je die jongeman voor het eerst het bierhuis in leidde. Je kunt je het uur herinneren waarop je een afschuwelijke eed zwoer - je kind was binnen gehoorsafstand en leerde om ook godslasterlijk te zijn. Je kunt naar sommige zielen kijken die zelfs nu naar de verdoemenis gaan door jouw voorbeeld. En in de hel kun je gees-

ten uit hun ijzeren bedden zien opstaan en hen in hun verdriet horen schreeuwen: 'Wie heeft mij hierheen geleid en mijn ziel vernietigd - U bent de auteur van mijn verdoemenis.'
Is de aanklacht waar? Zult u niet gedwongen worden om schuldig te pleiten op de aanklacht? Hebben jullie geen berouw over jullie grote overtredingen? Zelfs als het zo is, machtigt mijn Meester mij om opnieuw te zeggen: 'Zo zegt de HEERE: Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitwist en uw zonden niet zal gedenken.'
Opnieuw zijn er sommigen die *heiligdomzondaars* genoemd kunnen worden - *zondaars* in Sion - en dit zijn de ergste zondaars. Ik kan meestal zien of de onderzoeker kinderen van vrome ouders zijn geweest of niet, als hij na een belijdenis van grote schuld niet in staat is om verder te gaan bij de herinnering aan wat hij eens was. Kreunen en snikken en tranen die over hun wangen lopen zijn de stille taal van hun verdriet.
Als ik dit zie, weet ik altijd dat de taal die volgt zal zijn: 'Ik ben het kind van vrome ouders geweest, en ik voel dat ik een van de ergste zondaars ben, omdat ik opgevoed ben met godsdienst, en toch heb ik het genegeerd en me ervan afgekeerd.' O ja, de ergste zondaars zijn zondaars in Sion, omdat ze zondigen tegen licht en kennis. Ze banen zich een weg naar de hel, zoals John Bunyan zegt, over het kruis van Christus heen. En de ergste weg naar de hel is om er via het kruis naartoe te gaan.
Velen van jullie die nu voor mij staan werden door een geliefde moeder aan God gewijd, en jullie vaders leerden jullie de Schriften van de waarheid te lezen en lief te hebben. Jullie zijn opgevoed zoals Timoteüs. Jullie begrijpen de theorie van de verlossingsweg goed en toch komen jullie hier, jonge mannen, sommigen van jullie vijanden van God en zonder Christus, en verachters van Zijn Woord. Sommigen van jullie zijn zelfs spotters, of als jullie niet echt spotters zijn, dan zeggen jullie dat godsdienst niets voor jullie is, en door jullie daden, zo niet door jullie woorden, verklaren jullie dat het niets voor jullie is dat Jezus moet sterven.
Als ik tot jou spreek, wil ik mezelf niet vergeten. Mocht het ooit mijn lot zijn om in de hel wakker te worden, dan zou ik daar tot de vreselijkste verdoemden behoren, want ik had een zeer vrome opleiding gehad en zou gedwongen worden om mijn plaats in te nemen bij de zondaars van het heiligdom. En jullie, die zo zijn en tot wie ik me nu richt, zijn jullie niet bang? Vraag jezelf nu af: 'Wie van ons zal bij verterend vuur wonen?' Beven en rillen jullie van angst en verlangen jullie met een boetvaardig hart naar vergeving?

Als dat zo is, dan zeg ik opnieuw, in de naam van mijn Meester, die niets dan liefde en genade sprak tot boetvaardige zondaars, die zei: 'Ik veroordeel u ook niet' -JEHOVAH verklaart nu: 'Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitwist omwille van Mijzelf, en zal uw zonden niet gedenken.'
Toch hebben we hier weer *sommigen die God hebben vermoeid*: 'Gij hebt Mij doen dienen met uw zonden, Gij hebt Mij vermoeid met uw ongerechtigheden.' Je ziet de man die godsdienstleraar is geweest en twintig jaar terug kan kijken, toen hij lid was van een christelijke kerk. Hij wandelde blijkbaar in de vreze des Heren en alle mensen dachten dat hij de genade van God in waarheid had ontvangen.
Maar hij heeft zich afgewend op de wegen van de zonde. Soms zijn zijn lippen verontreinigd met eden en zijn ziel de slaaf van de zonde, maar zelfs nu wordt hij vaak in Gods huis gevonden. Soms wordt hij tot tranen toe bewogen en zegt hij in zichzelf: 'Ik zal zeker tot de Heere terugkeren, want toen was het beter met mij dan nu.'
Zelfveroordeeld, staat hij en weent in de bitterheid van zijn hart. En let wel, het kan zijn dat hij vanmorgen in deze grote vergadering is binnengestapt en dat zijn knieën tegen elkaar kloppen, maar het kan ook zijn dat zijn goedheid zal blijken als de ochtendwolk en de vroege dauw, die voorbijgaan. Of het kan zijn dat het keerpunt nu is gekomen. 'Nu of nooit', zoals Baxter placht te zeggen. Nu God of Satan, nu aanvaard of veroordeeld. Arme achterblijver, keer terug tot de Heere en Hij zal Zich over je ontfermen. Hij zal al je zonden uitwissen, en wel zo dat Hij ze voor altijd niet meer tegen je zal gebruiken.
Dit zijn dus de personages die genade ontvangen. Sommigen van jullie zullen zeggen: 'Je lijkt ons een slecht volk te vinden' - en dat vind ik ook. Anderen roepen uit: 'Hoe kun je zo tegen ons praten? Wij zijn een eerlijk, moreel en oprecht volk.' Als dat zo is, dan heb ik jullie geen evangelie te verkondigen. Je kunt ergens anders heen gaan als je wilt, want je kunt morele preken krijgen in tal van kapellen als je dat wilt.
Ik ben in de naam van mijn Meester gekomen om tot zondaars te prediken en daarom zal ik geen woord tot jullie Farizeeën zeggen, behalve dit - zozeer als jullie jezelf rechtvaardig en heilig vinden, zozeer zullen jullie uiteindelijk uit Gods aanwezigheid worden verstoten. Jullie straf zal eeuwige verbanning zijn uit de aanwezigheid van Hem die tegen elke berouwvolle zondaar heeft gezegd: 'Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitwist en uw zonden niet zal gedenken.'

II. Het tweede punt is: DE DAAD VAN BARMHARTIGHEID.
We hebben ontdekt aan wie God barmhartigheid zal schenken. Wat is nu de daad van barmhartigheid? Het is een daad van vergeving, en als ik erover spreek, zal ik eerst zeggen dat het een *goddelijke vergeving* is, 'Ik, Ik, dat is Hij.' Goddelijke vergiffenis is de enige vergiffenis die mogelijk is, want niemand anders dan God kan de zonde kwijtschelden, en het maakt niet uit of een rooms-katholieke priester of welke priester dan ook in de naam van God zegt: 'Ik verlos u van uw overtredingen', het is een afschuwelijke godslastering. Als iemand mij beledigd heeft, kan ik hem vergeven, maar als hij God beledigd heeft, kan ik hem niet vergeven. De enige kwijtschelding die mogelijk is, is kwijtschelding door God, maar dat is dan ook de enige kwijtschelding die nodig is.
Stel dat ik zo gezondigd heb dat de koning of de koningin me geen vergiffenis willen schenken, dat mijn broeders me geen vergiffenis willen schenken en dat ik mezelf geen vergiffenis kan schenken. Als God mij vrijspreekt, dan is dat alle vrijspraak die nodig is voor mijn verlossing. Misschien word ik wel veroordeeld door de wet van mijn land. Ik ben een moordenaar en moet lijden op het schavot. De koningin weigert vergiffenis en misschien doet ze daar goed aan, maar ik wil haar vergiffenis niet om in de hemel te komen. Als God me vrijspreekt, is dat genoeg.
Als ik zo'n verdorvene was dat alle mensen tegen me sisten en me uit het bestaan wensten te verdrijven, als ik wist dat ze mijn misdaad nooit zouden vergeven - hoewel ik naar de vergeving van mijn medeschepselen zou moeten verlangen - dan zou ik het niet *nodig hebben om* de hemel binnen te gaan. Als God zegt: Ik vergeef je, dan is dat genoeg. Alleen God kan op een bevredigende manier vergeven, want geen enkel menselijk pardon kan het verontruste geweten verlichten.
De zelfingenomen Farizeeër mag tevreden zijn zichzelf in de handen van een priester te geven om in slaap gewiegd te worden in de wieg van de waan, maar de arme overtuigde zondaar wil iets meer dan het arrogante dictaat van een priester - tienduizend van hen, met al hun betoveringen, voelt hij als allemaal tevergeefs, tenzij JEHOVAH Zelf zal zeggen: 'Ik heb uw zonden uitgewist omwille van Mijzelf'. Nogmaals, het is *verrassende vergeving*. Want de tekst spreekt alsof God zelf verbaasd was dat zulke zonden zouden worden kwijtgescholden, 'Ik, ja, Ik.' Het is zo verrassend dat het op deze manier wordt herhaald, opdat niemand van ons eraan zou twijfelen. En het is verbazingwekkend voor de arme zondaar wanneer hij voor het eerst ontwaakt voor zijn zonde en gevaar. Het lijkt te

mooi om waar te zijn en hij 'verwondert zich dat hij zijn eigen hardheid voelt vertrekken.' De aangeboden genade is zo overweldigend.
Er wordt gezegd dat Alexander, wanneer hij een stad aanviel, een licht voor de poort ervan plaatste. En als de inwoners zich overgaven voordat het licht uitbrandde, spaarde hij hen. Maar als het licht eerst uitging, doodde hij ze allemaal. Maar onze Meester is barmhartiger dan dit. Want als Hij alleen genade had getoond terwijl er een klein lichtje brandde, waar zouden wij dan zijn geweest?
Sommigen zijn hier zeventig of tachtig jaar oud en God heeft nog steeds medelijden met je. Maar er is een licht dat je kent dat, wanneer het eenmaal gedoofd is, alle hoop op vergiffenis uitdooft - het licht van het leven. Zie dan, grijsaard, je kaars is bijna helemaal opgebrand - er is nog maar weinig van over. Zeventig jaar heb je hier in zonde geleefd en toch wacht genade op je. Maar je zult spoedig vertrekken, en let op, er is dan geen hoop meer voor je. Maar verrassende genade, de boodschap van genade verkondigt nog steeds...

'Want zolang de lamp brandt,
kan de slechtste zondaar terugkeren.'

Onuitsprekelijke genade! Er is geen zondaar uit de hel die zo zwart is dat God hem niet wit kan wassen. Er is niemand uit de put die zo schuldig is dat God hem niet kan en wil vergeven, want Hij verklaart het wonderbaarlijke feit: 'Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitwist.'
Merk nogmaals op dat het een *huidige vergeving is*. Er staat niet: Ik ben het die uw overtredingen *zal* uitwissen, maar die ze *nu* uitwist. Sommigen geloven, of schijnen tenminste te denken, dat het niet mogelijk is om te weten of onze zonden in dit leven vergeven zijn. Men denkt dat we hoop mogen hebben dat er uiteindelijk een balans aan onze kant zal worden opgemaakt. Maar dit zal de arme ziel die echt op zoek is naar vergiffenis en die deze graag wil vinden, niet tevreden stellen.
En God heeft ons daarom gezegend verteld dat Hij onze zonde *nu* uitwist, dat Hij dat zal doen op het moment dat de zondaar gelooft. Zodra hij op zijn gekruisigde God vertrouwt, worden al zijn zonden vergeven, of ze nu vroeger, nu of in de toekomst zijn. Zelfs als hij ze nog moet begaan, zijn ze allemaal vergeven. Als ik tachtig jaar leef nadat ik vergiffenis heb gekregen, zal ik ongetwijfeld in vele fouten vervallen, maar de ene vergiffenis zal zowel voor hen als voor het verleden baten.

Jezus Christus droeg onze straf en God zal nooit van mij eisen dat ik de wet vervul die Christus in mijn plaats heeft geëerd, want dan zou er onrecht in de hemel zijn en dat zou ver van God zijn. Het is net zo min mogelijk voor een vergeven mens om verloren te gaan als voor Christus om verloren te gaan, want Christus is de borg van de zondaar.
JEHOVAH zal nooit eisen dat mijn schuld tweemaal wordt betaald. Laat niemand de God van de hele aarde onrecht aandoen. Laat niemand veronderstellen dat Hij de straf voor één zonde twee keer zal opleggen. Als je de grootste zondaar bent geweest, kun je de grootste zondaar vergeving krijgen en God kan die nu schenken.
Ik kan het niet helpen de *volledigheid van deze vergeving* op te merken. Stel dat je bij je schuldeiser aanklopt en hem zegt: ‘Ik heb niets om mee te betalen.’ ‘Wel,’ zegt hij, ‘ik kan een dwangbevel tegen je uitvaardigen en je in de gevangenis stoppen en je daar houden.’ Je antwoordt nog steeds dat je niets hebt en dat hij moet doen wat hij kan. Stel dat hij dan zegt: ‘Ik zal alles vergeven.’
Je staat nu verbaasd en zegt: ‘Is het mogelijk dat u mij die grote schuld van duizend pond vergeeft?’ Hij antwoordt: ‘Ja, dat zal ik.’ ‘Maar hoe kan ik dat weten?’ Er is een obligatie. Hij neemt het, streept het door en geeft het aan jou terug en zegt: ‘Er is een volledige kwijting, ik heb het allemaal uitgewist.’
Zo gaat de Heere ook om met boetelingen. Hij heeft een boek waarin al je schulden staan, maar met het bloed van Christus streept Hij het handschrift van verordeningen dat daar tegen je geschreven staat door. Het verbond is vernietigd en Hij zal er niet opnieuw betaling voor eisen. De duivel zal soms het tegendeel insinueren, zoals hij deed bij Maarten Luther: ‘Breng me de catalogus van mijn zonden,’ zei Luther. En hij bracht een lange zwarte boekrol. ‘Is dat alles?’ zei Luther. ‘Nee,’ zei de duivel en hij bracht er nog een. ‘En nu,’ zei de heldhaftige heilige van God, ‘schrijf aan de voet van de rol ‘Het bloed van Jezus Christus, zijn Zoon, reinigt van alle zonde.’ Dat is een volledige kwijting.’

III. Nu, heel in het kort, het derde ding - DE REDEN VOOR BARMHARTIGHEID.
Zegt een arme zondaar: ‘Waarom zou God mij vergeven? Ik weet zeker dat er geen reden is waarom Hij dat zou doen, want ik heb nooit iets gedaan om Zijn genade te verdienen.’ Hoor wat God zegt: ‘Ik ga je niet omwille van jezelf vergeven, maar omwille van Mijzelf.’ ‘Maar Heere,

ik zal niet dankbaar genoeg zijn.' 'Ik ga je niet vergeven omwille van je dankbaarheid, maar omwille van Mijn Naam.'
'Maar Heere, als ik in Uw kerk word opgenomen, kan ik in de komende jaren weinig voor Uw zaak doen, want ik heb mijn beste dagen in dienst van de duivel doorgebracht. De onzuivere droesem van mijn leven kan toch niet zoet zijn voor U, o God.' 'Ik wil je niet vergeven omwille van jou, maar omwille van Mijzelf. Ik heb jou niet nodig' zegt God, 'Ik kan net zo goed zonder jou als met jou. Het vee op duizend heuvels is van Mij, en als Ik zou willen, zou Ik een heel ras van mensen voor Mijn dienst kunnen scheppen, die net zo vermaard zouden zijn als de grootste vorsten of de meest welsprekende predikers, maar Ik kan het net zo goed zonder hen doen als met hen. En daarom vergeef Ik jullie omwille van Mijzelf.'
Is hier geen hoop voor een schuldig zondaar? Niemand kan aanvoeren dat zijn zonden te groot zijn om vergeven te worden, want de mate van schuld wordt hiermee volledig buiten beschouwing gelaten, aangezien God niet vergeeft omwille van de zondaar, maar omwille van Hemzelf.
Heb je nooit gehoord van een arts die een man op een ziekbed bezocht, toen de arme man zei: 'Ik heb u niets te geven voor uw aandacht voor mij.' 'Maar' zegt de dokter, 'ik heb nergens om gevraagd. Ik kom naar je toe uit pure welwillendheid en bovendien om mijn bekwaamheid te bewijzen. Het maakt mij niet uit hoe lang je leeft, ik wil graag mijn vaardigheid beproeven en de wereld laten weten dat ik de kracht heb om ziekten te genezen. Ik wil mezelf een naam bezorgen.'
En dus zegt God: Ik verlang een naam te hebben voor barmhartigheid, zodat hoe slechter je bent, hoe meer God geëerd wordt in je verlossing. Ga dan naar Christus, arme zondaar, naakt, vuil, arm, ellendig, verachtelijk, verloren, dood, kom zoals je bent, want er wordt niets van je verlangd, behalve dat je Hem nodig hebt.

'Dit geeft Hij je, 'Het is de rijzende straal van Zijn Geest.'

'Omwille van Mijzelf,' zegt God, 'zal Ik vergeven.'

IV. Nu ter afsluiting - DE BELOFTE VAN BARMHARTIGHEID.
'En zal uw zonden niet gedenken.' Er zijn sommige dingen die zelfs God niet kan doen. Hoewel het waar is dat Hij almachtig is, zijn er toch dingen die Hij niet kan doen. God kan niet liegen - Hij kan Zijn volk niet in

de steek laten - Hij kan Zijn verbond niet verbreken. En dit is één van de dingen waarvan men zou kunnen denken dat Hij ze niet kan doen, namelijk vergeten. Is het onmogelijk voor God om te vergeten? Wij eindige wezens vergeten veel dingen, maar kan de Almachtige dat ooit doen? God, die de sterren telt en ze allemaal bij hun naam noemt, die weet hoeveel microscopische organismen er in de machtige oceaan zijn, die elke stofkorrel opmerkt die in de zomer in de lucht zweeft en die elk blad van het bos kent, kan Hij ophouden zich dat te herinneren?
Misschien kunnen we antwoorden: 'Nee.' Niet wat betreft het absolute feit van het begaan van de daad, maar er zijn zinnen waarin de uitdrukking helemaal juist is. In welke zin moeten we Gods vergetelheid van onze zonden opvatten?
Ten eerste zal Hij geen *straf voor hen op*leggen *als we eindelijk voor Zijn rechterstoel staan*. De christen zal veel beschuldigers hebben. De duivel zal komen en zeggen: 'Die man is een grote zondaar.' 'Ik kan het me niet herinneren,' zegt God. 'Die man rebelleerde tegen U en vervloekte U,' zegt de aanklager. 'Ik herinner het me niet,' zegt God, 'want Ik heb gezegd dat Ik zijn zonden niet zal gedenken.'
Het geweten zegt: 'Ah! maar Heere, het is waar, ik heb tegen U gezondigd en dat heel erg.' 'Ik herinner het me niet,' zegt God, 'Ik zei: Ik zal zijn zonden niet gedenken.' Laat alle demonen in de put maar in Gods oor schreeuwen en laat ze maar heftig een lijst van onze zonden afschreeuwen, dan kunnen we op die grote dag vrijmoedig naar voren treden en zingen: 'Wie zal Gods uitverkorenen iets ten laste leggen?' want God *herinnert zich* zelfs hun zonde niet.
De Rechter herinnert het zich niet en wie zal dan straffen? Hoe onrechtvaardig we ook waren, hoe slecht we ook zijn geweest, toch heeft Hij het allemaal vergeten. Wie kan dan in herinnering brengen wat God vergeten is? Hij zegt: 'Ik zal uw zonden in de diepte van de zee werpen,' niet in het ondiepe waar ze weer opgevist kunnen worden, maar in de diepte van de zee, waar de satan zelf ze niet kan vinden. Zonden van Gods volk zijn niet meer vastgelegd. Christus heeft ze op zo'n manier weggenomen dat de zonde een onbestaanbaarheid wordt voor de mens.
Christenen - het is allemaal weg en door het bloed van Jezus zijn ze rein.
De tweede betekenis hiervan is: *Ik zal uw zonden niet gedenken om u te verdenken*. Er is een vader die een eigenzinnige zoon heeft, die weggegaan is om een losbandig en losbandig leven te leiden. Maar na een tijdje komt hij weer thuis in een staat van berouw. De vader zegt: 'Ik zal je vergeven.'

Maar de volgende dag zegt hij tegen zijn jongere zoon: ‘Er moeten morgen zaken worden gedaan in een verafgelegen stad en hier is het geld voor jou om het mee te doen.’ Hij vertrouwt het de teruggekeerde verloren zoon niet toe. ‘Ik heb hem eerder geld toevertrouwd,’ zegt de vader tegen zichzelf, ‘en hij heeft me bestolen en dat maakt me bang om hem weer te vertrouwen.’
Maar onze hemelse Vader zegt: ‘Ik zal uw zonden niet gedenken.’ Hij vergeeft niet alleen het verleden, maar vertrouwt Zijn mensen ook kostbare talenten toe. Hij verdenkt hen nooit. Hij heeft nooit een achterdochtige gedachte. Hij houdt net zoveel van hen alsof ze nooit afgedwaald waren. Hij zal ze inzetten om Zijn Evangelie te verkondigen. Hij zal ze op de zondagsschool zetten en ze tot dienaren van Zijn Zoon maken, want Hij zegt: ‘Ik zal uw zonden niet gedenken.’
Opnieuw *zal Hij er niet aan denken in Zijn verdeling van de beloning*. De aardse ouder zal vriendelijk voorbijgaan aan de fouten van de verloren zoon, maar je weet dat wanneer die vader komt te sterven en op het punt staat zijn testament op te maken, de advocaat aan zijn zijde zit, hij zegt: ‘Ik zal zoveel geven aan William, die zich altijd goed heeft gedragen, en mijn andere zoon zal zoveel krijgen, en mijn dochter, zij zal zoveel krijgen. Maar er is die verloren zoon. Ik heb een grote som aan hem besteed toen hij jong was, maar hij verspilde wat hij kreeg, en hoewel ik hem weer in de gunst heb aangenomen en het nu goed met hem gaat, denk ik toch dat ik een beetje verschil moet maken tussen hem en de anderen. Ik denk dat het niet eerlijk zou zijn - ook al heb ik hem vergeven - om hem net zo te behandelen als de rest.’ En dus zet de advocaat hem neer voor een paar honderd pond, terwijl de anderen misschien hun duizenden krijgen.
Maar zo zal God uw zonden niet gedenken. Hij geeft iedereen een erfenis. Hij zal de hemel zowel aan de grootste zondaar als aan de grootste heilige geven. Als Hij het deel onder Zijn kinderen verdeelt, kan het zijn dat Hij Maria Magdalena net zo hoog plaatst als Petrus, en de dief net zo hoog als Johannes. Ja, de boosdoener die aan een kruis stierf is net zo goed in de ogen van God als de meest morele persoon die ooit geleefd heeft. Hier is een gezegende vergetelheid.
Wat zeg jij, arme zondaar? Wordt je hart door een mysterieuze ingeving naar de voet van het kruis getrokken? Dan dank ik mijn Meester, want ik vertrouw erop dat het enige doel van mijn leven is om zielen voor Christus te winnen, en als ik daarin gezegend mag worden, zal mijn leven gelukkig zijn. Zeg je nog steeds: ‘Mijn zonden zijn te groot om vergeven

te worden'? Neen, maar o mens, zo hoog als de hemel boven de aarde is, zo groot is Zijn barmhartigheid boven jouw zonden en zo ver gaat Zijn genade jouw gedachten te boven.
'Oh, maar' zeg je, 'Hij zal mij niet accepteren.' Wat is dan de betekenis van deze tekst: 'Hij kan redden tot het uiterste.' Of deze: 'Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.' En nogmaals: 'Wie wil, die kome en neme het water des levens uit vrije hand.' Zeg je nog steeds: 'Daar hoor ik niet bij.'
Wees niet zo ongelovig, maar geloof. O, als ik de macht had, God weet dat ik mezelf zou uithuilen om jullie zielen te winnen...

'Maar ons medeleven is zwak,
en kan alleen huilen waar het het meest liefheeft.'

Ik kan niets anders doen dan Gods Evangelie prediken, maar sinds het moment dat Christus mij vergaf, kan ik het niet helpen om over Zijn liefde te spreken. Ik keerde me af van Zijn Evangelie en wilde niets van Zijn berispingen weten. Ik gaf niets om Zijn stem of Zijn Woord. Die gezegende Bijbel lag ongelezen. Mijn knieën weigerden te buigen in gebed en mijn ogen keken naar ijdelheid. Heeft Hij geen vergiffenis geschonken? Heeft Hij niet vergeven? Ja. Dan zal deze tong eerder het dak van mijn mond splijten dan ophouden vrije genade te verkondigen in al haar machtige uitingen van verkiesbare, verlossende, vergiffenis schenkende en reddende genade.
O, wat zou ik hard moeten zingen, nu ik uit de hel ben en verlost van veroordeling. En als ik uit de hel ben, waarom zou jij dat dan niet zijn? Waarom zou ik gered worden en een ander niet? Het was voor zondaars, weet je nog, dat Jezus kwam. Maria Magdalena, Saulus van Tarsus - de grootste zondaars - werden aangenomen en waarom concludeer jij zo dwaas dat jij uitgestoten bent? O arme boeteling, als je omkomt, zul je de EERSTE boeteling zijn die dat heeft gedaan.
God geeft jullie Zijn zegen, mijn lieve vrienden, omwille van Christus. Amen.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE HOOP OP TOEKOMSTIGE GELUKZALIGHEID

NO. 25

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATAVOND
20 MEI 1855
DOOR DE REV. C.H. SPURGEON
IN EXETER HALL, STRAND

'Wat mij betreft, ik zal Uw aangezicht aanschouwen in gerechtigheid; ik zal verzadigd zijn, als ik ontwaak met Uw gelijkenis.'
Psalm 17:15

Het zou moeilijk zijn om te zeggen waaraan het evangelie het meest te danken heeft: aan zijn vrienden of aan zijn vijanden. Het is waar dat door de hulp van God, zijn vrienden er veel voor hebben gedaan. Ze hebben het in vreemde landen gepredikt, ze hebben de dood getrotseerd, ze hebben de verschrikkingen van het graf uitgelachen, ze hebben alles voor Christus gewaagd en zo de leer waarin ze geloofden verheerlijkt.
Maar de vijanden van Christus hebben, onbewust, niet weinig gedaan, want toen zij de dienaren van Christus vervolgden, hebben zij hen in het buitenland verstrooid, zodat zij overal het Woord zijn gaan prediken. Ja, toen ze het Evangelie vertrapten, zoals een zeker kruid waarover we lezen in de geneeskunde, is het des te sneller gegroeid, en als we de bladzijden van de heilige geschriften raadplegen, hoeveel kostbare gedeelten ervan hebben we, onder God, te danken aan de vijanden van het kruis van Christus!
Jezus Christus zou veel van Zijn toespraken nooit gepredikt hebben als Zijn vijanden Hem niet hadden gedwongen om ze te beantwoorden. Als zij geen bezwaren hadden ingebracht, hadden we de zoete zinnen waarin Hij antwoordde niet gehoord. Zo is het ook met het boek Psalmen: als David niet zwaar op de proef was gesteld door zijn vijanden, als de tegenstanders niet hun pijlen op hem hadden afgeschoten, als ze niet hadden geprobeerd om zijn karakter te belasteren en te vernietigen, als ze hem niet diep hadden benauwd en hem in ellende hadden doen uitroepen, dan hadden we veel van die kostbare ervaringsuitspraken gemist die we hier vinden, veel van dat heilige lied dat hij na zijn bevrijding schreef en

heel veel van die heerlijke verklaring van zijn vertrouwen in de onfeilbare God.

We zouden dit allemaal kwijt zijn geraakt als de ijzeren hand van de angst hem dit niet uit handen had geslagen. Zonder Davids vijanden zou hij zijn Psalmen niet hebben geschreven. Maar toen hij opgejaagd werd als een patrijs op de bergen, toen hij gedreven werd als een schuchtere ree voor de honden van de jager, wachtte hij een tijdje, baadde zijn zijden in de beken van Siloa en hijgde een beetje op de heuveltop, ademde de lucht van de hemel in en stond en rustte zijn vermoeide ledematen uit. Toen was het dat hij God eer gaf. Toen schreeuwde hij luidkeels tot de machtige JEHOVAH, die voor hem de overwinning had behaald.

Deze zin volgt op een beschrijving van de grote problemen die de goddelozen over de rechtvaardigen brengen, waarin hij zichzelf troost met de hoop op toekomstige gelukzaligheid. ‘Wat mij betreft,’ zegt de patriarch, die zijn ogen omhoog wierp - ‘wat mij betreft,’ zei de opgejaagde hoofdman van de grotten van Engedi- ‘wat mij betreft,’ zegt de eens herdersjongen, die spoedig een koninklijke diadeem zou dragen - ‘wat mij betreft, ik zal uw aangezicht in gerechtigheid aanschouwen; ik zal tevreden zijn, wanneer ik met uw gelijkenis ontwaak.’

Als we vanavond naar deze passage kijken, zullen we ten eerste letten op de *geest ervan.* Ten tweede, de *inhoud ervan*. En ten derde zullen we afsluiten met *het contrast dat erin besloten ligt*.

I. Eerst dan de geest van dit boek, want ik kijk altijd graag naar de geest waarin iemand schrijft of waarin hij preekt. In feite zit daar veel meer in dan in de woorden die hij gebruikt.

Nu, wat denk je dat de geest is van deze woorden: ‘Wat mij betreft, ik zal Uw aangezicht aanschouwen in gerechtigheid; ik zal tevreden zijn, wanneer ik ontwaak met Uw gelijkenis.’

Ten eerste ademen ze de geest van een man die *volledig vrij is van afgunst*. Merk op dat de psalmist over de goddelozen heeft gesproken. ‘Ze zijn in hun eigen vet opgesloten; met hun mond spreken ze hoogmoedig.’

‘Zij zijn vol van kinderen en laten de rest van hun vermogen over aan hun baby’s.’ Maar David benijdt hen niet.

‘Ga,’ zegt hij, ‘rijke man, in al je rijkdom - ga, trotse man, in al je trots - ga, jij gelukkige man, met je overvloed aan kinderen. Ik benijd je niet. Wat mij betreft, mijn lot is anders. Ik kan naar jou kijken zonder naar jouw bezittingen te verlangen. Ik kan me goed houden aan het gebod ‘Gij

zult niet begeren', want jouw bezit is mijn liefde niet waard. Ik hecht geen waarde aan jouw aardse schatten. Ik benijd jullie niet om jullie hoopjes glinsterende stof, want mijn Verlosser is de mijne.' De man is boven afgunst, omdat hij denkt dat de vreugde geen vreugde voor hem zou zijn - dat het deel niet bij zijn aanleg zou passen. Daarom richt hij zijn oog naar de hemel en zegt: 'Wat mij betreft, ik zal uw aangezicht aanschouwen in gerechtigheid.'

O, geliefden, het is een gelukkige zaak om vrij te zijn van afgunst. Afgunst is een vloek die de schepping aantast. En zelfs de tuin van Eden zelf zou ontsierd en niet langer eerlijk zijn als de wind van afgunst erover had kunnen waaien. Afgunst bezoedelt het goud. Afgunst verduistert het zilver. Als afgunst op de hete zon zou ademen, zou ze die doven. Indien zij haar boos oog op de maan zou werpen, zou deze in bloed veranderen en de sterren zouden verbaasd over haar vliegen.

Afgunst is vervloekt uit de hemel. Ja, het is Satans eerstgeborene - de slechtste van alle ondeugden. Geef een man rijkdom, maar laat hem afgunst hebben, en er zit een worm aan de wortel van de mooie boom. Geef hem geluk, en als hij het lot van een ander benijdt, wordt wat geluk zou zijn geweest zijn ellende, omdat het niet zo groot is als dat van iemand anders.

Maar geef me vrijheid van afgunst. Laat me tevreden zijn met wat God me gegeven heeft. Laat me zeggen: 'Jij mag het jouwe hebben, ik benijd je niet - ik ben tevreden met het mijne.' Ja, geef me zo'n liefde voor mijn medeschepselen dat ik me kan verheugen in hun vreugde en hoe meer zij hebben, hoe blijer ik er mee ben. Mijn kaars zal niet minder fel branden omdat die van hen hem overtreft. Ik kan me verheugen in hun voorspoed. Dan ben ik gelukkig, want alles om me heen maakt me gelukzalig, als ik me kan verheugen in de vreugde van anderen en hun blijdschap tot de mijne kan maken. Afgunst! Oh! moge God ons daarvan verlossen.

Maar hoe kunnen we er in werkelijkheid zo goed vanaf komen als door te geloven dat je iets hebt dat niet op aarde is, maar in de hemel. Als we naar alle dingen in de wereld kunnen kijken en zeggen: 'Wat mij betreft, ik zal Uw aangezicht in gerechtigheid aanschouwen, ik zal door en door tevreden zijn!' Dan kunnen we niet jaloers zijn op andere mensen, omdat hun lot niet aangepast zou zijn aan onze eigenaardige smaak.

Benijdt de os de leeuw? Neen, want hij kan zich niet voeden met het karkas. Treurt de duif omdat de raaf zich kan verlustigen op aas? Neen, want hij leeft van ander voedsel. Zal de arend het winterkoninkje be-

nijden om zijn kleine nest? O nee! Zo zal de christen zich verheffen als de arend, zijn brede vleugels spreidend, zal hij opvliegen naar zijn nest tussen de sterren, waar God hem zijn nest heeft gemaakt, zeggende: 'Wat mij betreft, ik zal hier wonen. Ik kijk met verachting naar de lage plaatsen van deze aarde. Ik benijd jullie grootheid niet, jullie machtige keizers. Ik begeer jullie roem niet, jullie machtige krijgers. Ik vraag niet om rijkdom, o Croesus. Ik smeek niet om uw macht, o Caesar. Wat mij betreft, ik heb iets anders, mijn deel is de Heere.' De tekst ademt de geest van een man die vrij is van afgunst. Moge God dat aan ons geven!

Ten tweede zie je dat er een air hangt van een man die *in de toekomst kijkt*. Lees de passage grondig en je zult zien dat het allemaal betrekking heeft op de toekomst, want er staat: 'Wat mij betreft, ik *zal*.' Het heeft niets te maken met het heden. Er staat niet: 'Wat mij betreft doe ik, of ben ik, zo en zo,' maar: 'Wat mij betreft *zal* ik Uw aangezicht aanschouwen in gerechtigheid; ik *zal* tevreden zijn als ik wakker word.'
De psalmist kijkt voorbij het graf naar een andere wereld. Hij kijkt uit over het smalle sterfbed waar hij moet slapen en hij zegt: 'Als ik wakker word.' Hoe gelukkig is de mens die naar de toekomst kijkt. Zelfs in wereldse dingen waarderen we de man die verder kijkt dan de dag van vandaag. Hij die al zijn geld uitgeeft op het moment dat het binnenkomt, zal spoedig vodden zijn. Hij die op het heden leeft is een dwaas, maar wijze mannen zijn tevreden om naar toekomstige dingen te kijken.
Toen Milton zijn boek schreef, wist hij misschien dat hij tijdens zijn leven weinig roem zou hebben, maar hij zei: 'Ik zal geëerd worden als mijn hoofd in het graf zal slapen.' Zo hebben andere waardigheidsbekleders er genoegen mee genomen om te treuzelen tot de tijd de aarden kruik heeft gebroken en de lamp heeft laten branden.
Wat eer betreft, zeiden ze: 'Dat laten we aan de toekomst over, want de roem die laat komt, is vaak het duurzaamst.' Ze leefden van het 'zullen' en voedden zich met de toekomst. 'Ik zal tevreden zijn' tegen die tijd.
Dat zegt de christen. Ik vraag nu geen koninklijke pracht en praal. Ik ben bereid om te wachten, ik heb belang bij terugkeer. Ik wil hier geen armzalig landgoed - ik zal blijven tot ik mijn domeinen in de hemel krijg, die brede en mooie domeinen die God heeft voorzien voor hen die van Hem houden. Ik zal tevreden zijn om mijn armen te vouwen en in het huisje te gaan zitten, want ik zal een huis van God hebben, 'een huis niet met handen gemaakt, eeuwig in de hemelen'.

Weet iemand van jullie wat het is om van de toekomst te leven - om van de verwachting te leven - om te leven van wat je in de volgende wereld zult hebben - om je tegoed te doen aan de uitwerpselen van de levensboom die uit de hemel valt - om te leven van het manna van de verwachting dat in de woestijn valt, en om die stroom van nectar te drinken die van de troon van God gutst?
Ben je ooit naar de grote Niagara van hoop gegaan en heb je de nevel met verrukkelijke verrukking gedronken? Want juist de nevel van de hemel is heerlijkheid voor de ziel! Heb je ooit geleefd op de toekomst en gezegd: 'Wat mij betreft, ik *zal* iets hebben, door en door?' Dit is het hoogste motief dat een mens kan bezielen. Ik veronderstel dat dit Luther zo stoutmoedig maakte, toen hij voor zijn grote publiek van koningen en heren stond en zei: 'Ik sta achter de waarheid die ik heb geschreven en zal er zo voor staan tot ik sterf, zo helpe mij God!' Ik denk dat hij gezegd moet hebben: 'Ik *zal* tevreden zijn, door en door. Ik ben nu niet tevreden, maar dat *zal* ik spoedig zijn.'
Hiervoor waagt de missionaris zich op de stormachtige zee. Hiervoor betreedt hij de barbaarse kust. Hiervoor begeeft hij zich naar onherbergzame klimaten en riskeert hij zijn leven, omdat hij weet dat er binnenkort een betaling komt. Ik zeg wel eens lachend tegen mijn vrienden als ik een gunst van ze ontvang dat ik die niet kan teruggeven, maar dat ik hem aan mijn Meester in de hemel moet geven, want ze zullen tevreden zijn als ze in Zijn gelijkenis ontwaken.
Er zijn veel dingen waar we hier nooit voor beloond hopen te worden, maar die hierna voor de troon herinnerd zullen worden, niet uit schuld, maar uit genade. Zoals een arme predikant van wie ik hoorde dat hij, toen hij naar een rustieke kapel liep om te preken, werd opgewacht door een predikant die een veel rijkere plaats had. Hij vroeg de arme man wat hij verwachtte voor zijn prediking. 'Wel,' zei hij, 'ik verwacht een kroon te krijgen.' 'Ah!' zei de geestelijke, 'ik heb niet de gewoonte om te preken voor minder dan een guinea, hoe dan ook.' 'Oh!' zei de ander, 'ik ben verplicht om tevreden te zijn met een kroon, en wat meer is, ik heb mijn kroon nu niet, maar daar moet ik op wachten in de toekomst.'
De geestelijke dacht niet dat hij de 'kroon des levens die niet vergaat!' bedoelde. Christen! Leef op de toekomst. Zoek niets hier, maar verwacht dat je zult schitteren wanneer je zult komen in de gelijkenis van Jezus, met Hem om bewonderd te worden, en om aanbiddend voor Zijn aangezicht te knielen. De psalmist had het oog op de toekomst.

En ook op dit punt kun je zien dat David, toen hij dit schreef, *vol geloof was*. De tekst is geurig van vertrouwen. 'Wat mij betreft,' zegt David, geen *twijfel mogelijk*. 'Ik *zal* Uw aangezicht aanschouwen in gerechtigheid; ik *zal* tevreden zijn, wanneer ik ontwaak met Uw gelijkenis.' Als sommige mensen dat nu zouden zeggen, zouden ze fanatici worden genoemd, en het zou als aanmatiging worden beschouwd als iemand zou zeggen: 'Ik *zal* Uw aangezicht aanschouwen, ik *zal* tevreden zijn.' En ik denk dat er nu velen in deze wereld zijn die denken dat het voor een mens volstrekt onmogelijk is om met zekerheid te zeggen: 'Ik weet het, ik weet het zeker, ik ben er zeker van.' Maar geliefden, er zijn er niet één of twee, maar er leven duizenden en duizenden van Gods mensen in deze wereld die met een verzekerd vertrouwen kunnen zeggen, er niet meer aan twijfelen dan aan hun bestaan zelf: 'Ik *zal* Uw aangezicht aanschouwen in gerechtigheid; ik zal tevreden zijn, wanneer ik in Uw gelijkenis zal ontwaken.'
Het is mogelijk, hoewel misschien niet erg gemakkelijk, om die hoge en eminente positie te bereiken waarin we niet langer kunnen zeggen: ik *hoop*, maar ik *weet*. Niet langer vertrouw ik, maar ik ben overtuigd. Ik heb een gelukkig vertrouwen, ik ben er zeker van. Ik weet het zeker. Want God heeft Zichzelf zo aan mij geopenbaard dat het nu niet langer 'als' en 'misschien' is, maar het positieve, eeuwige 'zullen'. 'Ik *zal* tevreden zijn als ik ontwaak in Uw gelijkenis.'
Hoeveel van dat soort mensen zijn er hier? O, als je zo praat, moet je moeilijkheden verwachten, want God geeft nooit een sterk geloof zonder vurige beproeving. Hij zal nooit een man de kracht geven om te zeggen dat 'zal' zonder hem te beproeven. Hij zal geen sterk schip bouwen zonder het aan zeer machtige stormen te onderwerpen. Hij zal van jou geen machtig krijger maken, als Hij niet van plan is om je vaardigheid in de strijd op de proef te stellen. Gods zwaarden moeten gebruikt worden. De oude Toledo zwaarden van de hemel moeten worden geslagen tegen het pantser van de boze en toch zullen ze niet breken, want ze zijn van echt Jeruzalem metaal, dat nooit zal breken. O, wat een geluk om dat geloof te hebben en te zeggen: 'Ik zal.'
Sommigen van jullie denken dat het onmogelijk is, dat weet ik, maar het 'is de gave van God' en wie erom vraagt, zal het verkrijgen en de allerhoogste zondaar die hier nu aanwezig is, zal misschien nog lang voor zijn dood kunnen zeggen: 'Ik zal uw aangezicht in gerechtigheid aanschouwen.' Ik denk dat ik de oude Christen zie. Hij is erg arm geweest. Hij is in een zolder waar de sterren tussen de dakpannen kijken. Daar staat zijn

bed. Zijn kleren haveloos en gescheurd. Er liggen een paar stokken op de haard, dat zijn de laatste die hij heeft. Hij zit rechtop in zijn stoel. Zijn verlamde hand trilt en beeft en hij is duidelijk bijna aan zijn einde gekomen. Zijn laatste maaltijd werd gistermiddag gegeten en als je naar hem staat te kijken, arm, zwak en zwak, wie zou zijn lot willen delen?
Maar vraag hem: 'Oude man, zou jij je zolder inruilen voor het paleis van Caesar? Oude christen, zou je deze vodden opgeven voor rijkdom en ophouden je God lief te hebben?' Zie hoe verontwaardiging onmiddellijk in zijn ogen brandt! Hij antwoordt: 'Wat mij betreft, ik *zal*,' binnen een paar dagen, 'zijn aangezicht in gerechtigheid aanschouwen; ik *zal* spoedig tevreden zijn. Hier zal ik dat nooit zijn. Moeilijkheden zijn mijn lot geweest en beproevingen mijn deel, maar ik heb een huis niet met handen gemaakt, eeuwig in de hemelen.'
Bied hoog. Bied hem eerlijk, bied hem je handen vol goud, leg alles neer voor hem om zijn Christus op te geven. 'Christus opgeven?' Hij zal zeggen: 'Nee, nooit!'

> ***'Zolang mijn geloof haar greep kan houden,***
> ***benijd ik het goud van de vrek niet.'***

O, wat heerlijk om vol geloof te zijn en het vertrouwen van zekerheid te hebben, zodat we kunnen zeggen: 'Ik *zal* Uw aangezicht aanschouwen; ik *zal* tevreden zijn als ik wakker word met Uw gelijkenis.'
Tot zover de geest van David. Het is er een die zeer gekopieerd en zeer begeerd moet worden.

II. Maar nu, ten tweede, DE INHOUD ERVAN.
En hier duiken we de diepte in, God helpe ons, want zonder de Geest van God voel ik dat ik totaal niet in staat ben om tot jullie te spreken. Ik heb niet de gaven en talenten die mensen in staat stellen om te spreken. Ik heb inspiratie van boven nodig, anders sta ik zoals andere mensen en heb ik niets te zeggen. Moge dat mij gegeven worden. Want zonder dat ben ik stom.
Wat de inhoud van dit vers betreft, ik denk dat het een dubbele zegen bevat. De eerste is een aanschouwen, 'Ik zal Uw aangezicht aanschouwen in gerechtigheid,' en de volgende is een voldoening, 'Ik zal tevreden zijn als ik wakker word met Uw gelijkenis.'
Laten we dan met het eerste beginnen. David verwachtte dat hij *Gods*

aangezicht zou zien. Wat een visioen zal dat zijn, mijn broeders! Heb je ooit Gods hand gezien? Ik heb het gezien, als Hij het soms langs de hemel legt en het verduistert met wolken. Ik heb Gods hand soms gezien, als de karren van de nacht de schaduwen van de duisternis meeslepen. Ik heb Zijn hand gezien wanneer Zijn bliksem de wolken splijt en de hemel verscheurt, terwijl Hij de bliksemschicht lanceert.
Misschien heb je het op een zachtere manier gezien, wanneer het water naar buiten stroomt en het in rimpelingen laat kabbelen en dan in rivieren rolt. Je hebt het gezien in de stormachtige oceaan - in de hemel vol sterren, in de aarde vol bloemen. En er leeft geen mens die alle wonderen van Gods hand kan kennen. Zijn schepping is zo wonderbaarlijk dat het meer dan een mensenleven zou kosten om het te begrijpen.
Ga de diepte in, laat de kleine onderdelen je aandacht trekken. Neem vervolgens de telescoop en probeer verre werelden te zien en kan ik al Gods handwerk zien - heel Zijn hand vasthouden? Nee, niet eens één miljoenste deel van het weefsel. Die machtige hand waarin de kometen worden gebroed door de zon, waarin de planeten rollen in majestueuze banen, die machtige hand die alle ruimte vasthoudt en alle wezens grijpt - die machtige hand, wie kan die aanschouwen? Maar als dat Zijn hand is, wat moet Zijn gezicht dan zijn?
Soms heb je Gods stem gehoord en beefde je. Ikzelf heb met ontzag en toch met een wonderbaarlijke vreugde geluisterd toen ik Gods stem hoorde, als het geluid van vele wateren in de grote donderslagen. Heb je ooit gestaan en geluisterd, terwijl de aarde schudde en beefde, en de sferen zelf hun muziek stopten, terwijl God sprak met Zijn wonderbaarlijke diepe basstem?
Ja, jij hebt die stem gehoord en er is een vreugde die wonderbaarlijk door liefde wordt gevoed en die mijn ziel binnendringt wanneer ik de donder hoor. Het is mijn Vader die spreekt en mijn hart springt op om Hem te horen. Maar jij hebt nooit Gods luidste stem gehoord. Het was slechts gefluister toen de donder rolde. En als dat de stem is, wat moet het dan zijn om Zijn aangezicht te zien? David zei: 'Ik zal Uw aangezicht aanschouwen.'
Over de tempel van Diana wordt gezegd dat die zo prachtig versierd was met goud en zo helder en glanzend, dat een portier bij de deur altijd tegen iedereen die binnenging zei: 'Pas op je ogen, pas op je ogen. Je zult blind worden als je niet op je ogen let.'
Maar oh! dat uitzicht op glorie! Die grote verschijning. Het visioen van

God! Hem van aangezicht tot aangezicht te zien, de hemel binnen te gaan en de rechtvaardigen te zien stralen als sterren aan het firmament. Maar het beste van alles, om een glimp op te vangen van de eeuwige troon! Ah, daar zit Hij! Het was bijna godslastering voor mij om te proberen Hem te beschrijven. Hoe oneindig ver vallen mijn arme woorden onder het machtige onderwerp!
Maar Gods aangezicht aanschouwen? Ik zal niet spreken over de glans van die ogen, of de majesteit van die lippen, die woorden van liefde en genegenheid zullen spreken. Maar Zijn aangezicht aanschouwen! Jullie die in de diepste zee van de Godheid zijn gedoken en verloren zijn gegaan in haar onmetelijkheid, jullie kunnen er iets van vertellen! Jullie die deze duizenden jaren in de hemel hebben geleefd, misschien weten jullie, maar jullie kunnen niet vertellen, wat het is om Zijn aangezicht te zien.
We moeten, ieder van ons, daarheen gaan, we moeten bekleed worden met onsterfelijkheid. We moeten boven de blauwe hemel gaan en ons baden in de rivier van het leven. We moeten boven de bliksem vliegen en boven de sterren uitstijgen om te weten wat het is om Gods aangezicht te zien. Woorden kunnen het niet uitdrukken. Dus daar laat ik het bij. De hoop die de psalmist had was dat hij Gods aangezicht zou zien.
Maar er was een *bijzondere zoetheid vermengd met deze vreugde*, omdat hij wist dat hij Gods aangezicht *in gerechtigheid zou* aanschouwen. 'Ik zal uw aangezicht in gerechtigheid aanschouwen.' Heb ik het aangezicht van mijn Vader hier beneden niet gezien? Ja, dat heb ik, 'door een donker glas.' Maar heeft de Christen Hem niet soms aanschouwd, wanneer in zijn hemelse momenten de aarde verdwenen is en de geest ontdaan is van materie? Er zijn seizoenen waarin het grove materialisme wegsterft en waarin het etherische vuur van binnen zo hoog oplaait dat het bijna het vuur van de hemel raakt.
Er zijn seizoenen waarin we op een teruggetrokken plek, kalm en vrij van alle aardse gedachten, onze schoenen van onze voeten hebben getrokken, omdat de plaats waar we stonden heilige grond was, en we met God hebben gesproken! Zoals Henoch met Hem sprak, zo heeft de Christen intieme gemeenschap met zijn Vader gehad. Hij heeft Zijn liefdesgefluister gehoord. Hij heeft zijn hart verteld, zijn verdriet en zijn gekerm voor Hem uitgestort.
Maar na alles wat hij heeft gevoeld, heeft hij Zijn aangezicht niet in gerechtigheid aanschouwd. Er was zoveel zonde om de ogen te verduisteren, zoveel dwaasheid, zoveel broosheid, dat we geen helder uitzicht

op onze Jezus konden krijgen. Maar hier zegt de psalmist: ‘Ik zal Uw aangezicht aanschouwen in gerechtigheid.’ Wanneer die roemruchte dag zal aanbreken en ik mijn Heiland van aangezicht tot aangezicht zal zien, zal ik Hem ‘in gerechtigheid’ zien.
De christen in de hemel zal dan geen vlek meer op zijn kleed hebben. Hij zal rein en wit zijn. Ja, op aarde zal hij:

‘Zuiver door Jezus’ bloed en wit als engelen zijn.’

Maar in de hemel zal die witheid duidelijker zichtbaar zijn. Nu wordt hij soms door de aarde gerookt en bedekt met het stof van deze arme vleselijke wereld. Maar in de hemel zal hij zichzelf geborsteld hebben en zijn vleugels gewassen en schoongemaakt, en dan zal hij Gods aangezicht in gerechtigheid zien.
Mijn God! Ik geloof dat ik voor Uw aangezicht zo zuiver zal staan als U zelf bent, want ik zal de gerechtigheid van Jezus Christus hebben. Er zal de gerechtigheid van een God op mij rusten. ‘Ik zal Uw aangezicht in gerechtigheid aanschouwen.’ O Christen, kun jij hiervan genieten? Hoewel ik er niet over kan spreken, mediteert jouw hart hierover? Zijn aangezicht voor eeuwig aanschouwen. Om je te koesteren in dat visioen! Het is waar, je kunt het niet begrijpen, maar je kunt de betekenis raden. Zijn aangezicht aanschouwen in gerechtigheid!
De tweede zegen, waar ik het kort over zal hebben, is *tevredenheid*. Hij zal tevreden zijn, zegt de psalmist, wanneer hij ontwaakt in Gods gelijkenis. Tevredenheid! Dit is een andere vreugde voor de christen wanneer hij de hemel zal binnengaan. Hier zijn we nooit grondig tevreden. Het is waar dat de Christen tevreden is vanuit zichzelf. Hij heeft dat wat van binnen een bron van troost is en hij kan genieten van een solide tevredenheid.
Maar de hemel is het huis van ware en echte voldoening. Wanneer de gelovige de hemel binnengaat, geloof ik dat zijn *verbeelding* grondig bevredigd zal worden. Alles waar hij ooit aan heeft gedacht, zal hij daar zien - elk heilig idee zal worden gestold, elke machtige conceptie zal werkelijkheid worden, elke glorieuze verbeelding zal een tastbaar iets worden dat hij kan zien. Zijn verbeelding zal aan niets beters kunnen denken dan aan de hemel en als hij tot in de eeuwigheid zou blijven zitten, zou hij niets kunnen bedenken dat de glans van die heerlijke stad zou kunnen overtreffen. Zijn verbeelding zal bevredigd zijn. Dan zal zijn *intellect* tevreden zijn.

'Dan zal ik zien, en horen, en weten,
alles wat ik verlangde, of wenste, hier beneden.'

Wie is hier tevreden met zijn kennis? Zijn er geen geheimen die we willen weten - diepten in de mysteries van de natuur die we nog niet hebben betreden? Maar in die glorieuze staat zullen we zoveel weten als we willen weten. Het *geheugen* zal tevreden zijn. We zullen terugkijken op het uitzicht van voorbije jaren en we zullen tevreden zijn met wat we ook hebben doorstaan, of gedaan, of geleden op aarde.

'Daar, op een groene en bloemrijke heuvel,
zal mijn vermoeide ziel zitten,
en met vervoerende vreugde vertellen
over het werk van mijn voeten.'

Hoop zal bevredigd worden, als er zoiets in de hemel is. We zullen hopen op een toekomstige eeuwigheid en erin geloven. Maar we zullen wat onze hoop betreft voortdurend tevreden zijn en de hele mens zal zo tevreden zijn dat er in Gods handelen geen enkel ding overblijft dat hij veranderd zou willen zien. Ja, misschien zeg ik iets waartegen sommigen van jullie bezwaar zullen maken, maar de rechtvaardigen in de hemel zullen heel tevreden zijn met de verdoemenis van de verlorenen.
Ik dacht altijd dat als ik de verlorenen in de hel kon zien, ik zeker om hen moest huilen. Als ik hun afschuwelijke gejammer kon horen en de vreselijke kronkelingen van hun angst kon zien, dan zou ik zeker medelijden met hen hebben. Maar er is niet zo'n gevoel als dat in de hemel. De gelovige zal daar zo tevreden zijn met Gods wil, dat hij het verlorene helemaal zal vergeten in het idee dat God het voor het beste heeft gedaan, dat zelfs hun verlies hun eigen schuld was en dat Hij daarin oneindig rechtvaardig is.
Als mijn ouders me in de hel zouden zien, zouden ze geen traan om me laten, ook al waren ze in de hemel, want ze zouden zeggen: 'Het is rechtvaardigheid, Gij grote God, en Uw rechtvaardigheid moet groot gemaakt worden, evenals Uw barmhartigheid.' En bovendien zouden ze voelen dat God zoveel boven Zijn schepselen stond, dat ze tevreden zouden zijn om die schepselen verpletterd te zien worden als dat Gods glorie zou vergroten.
O, ik geloof dat we in de hemel juist over mensen zullen denken. Hier

lijken mensen grote dingen voor ons, maar in de hemel zullen ze niet meer lijken dan een paar kruipende insecten die worden weggeveegd bij het ploegen van een veld voor de oogst. Ze zullen niet meer lijken dan een klein handjevol stof, of als een nest wespen dat uitgeroeid zou moeten worden voor de schade die ze hebben aangericht. Ze zullen zulke kleine dingen lijken wanneer we hoog bij God zitten en op de naties van de aarde neerkijken als sprinkhanen en 'de eilanden tellen als zeer kleine dingen'. We zullen met alles tevreden zijn. Er zal niets zijn om over te klagen. 'Ik *zal* tevreden zijn.'

Maar wanneer? 'Ik zal tevreden zijn als ik wakker word met uw gelijkenis.' Maar niet tot dan. Nee, niet tot dan. Nu doet zich hier een moeilijkheid voor. Je weet dat er sommigen in de hemel zijn die nog niet in Gods gelijkenis zijn ontwaakt. In feite heeft niemand van hen in de hemel dat gedaan. Ze hebben nooit geslapen wat hun zielen betreft. Het ontwaken heeft betrekking op hun lichamen en zij zijn nog niet wakker, maar sluimeren nog.

O aarde! U bent de slaapkamer van de machtige doden! Wat een groot slaaphuis is deze wereld! Het is één grote begraafplaats. De rechtvaardigen slapen nog en zij zullen tevreden zijn op de opstandingsmorgen, wanneer zij ontwaken. 'Maar' zeg jij, 'zijn zij nu niet tevreden? Zij zijn in de hemel - is het mogelijk dat zij bedroefd zijn?' Nee, dat zijn ze niet. Er is maar één ontevredenheid die de hemel kan binnengaan - de ontevredenheid van de gelukzaligen dat hun lichamen daar niet zijn.

Staat u mij toe een vergelijking te gebruiken die enigszins uitlegt wat ik bedoel. Als een Romeinse veroveraar oorlog had gevoerd en grote overwinningen had behaald, kwam hij waarschijnlijk met zijn soldaten terug, ging zijn huis binnen en vermaakte zich tot de volgende dag, toen hij de stad uitging en weer in triomf binnenkwam.

Nu, de heiligen, als het ware, als ik zo'n uitdrukking mag gebruiken, gaan de hemel binnen zonder hun lichamen. Maar op de laatste dag, wanneer hun lichamen ontwaken, zullen zij binnengaan in hun triomfwagens. En ik denk dat ik die grote optocht zie, wanneer Jezus Christus, allereerst, met vele kronen op Zijn hoofd, met Zijn heldere, glorieuze lichaam, de weg zal leiden.

Ik zie mijn Heiland als eerste binnenkomen. Achter Hem komen de heiligen, die allemaal in hun handen klappen, die allemaal hun gouden harpen aanraken en in triomf binnenkomen. En als ze bij de hemelpoort komen en de deuren wijd opengaan om de Koning der heerlijkheid bin-

nen te laten, dan zullen de engelen zich verdringen bij de ramen en op de daken van de huizen, zoals de inwoners in de Romeinse triomfen, om naar hen te kijken terwijl ze door de straten trekken en hemelse rozen en lelies over hen uitstrooien, roepend, 'Halleluja! Halleluja! Halleluja! De Heere God Almachtig regeert!' 'Ik zal tevreden zijn' in die heerlijke dag, wanneer al Zijn engelen zullen komen om de triomf te zien en wanneer Zijn volk met Hem zal overwinnen.

Eén gedachte moeten we hier niet vergeten. En dat is dat de psalmist zegt dat we moeten ontwaken in de *gelijkenis van God*. Dit kan betrekking hebben op de ziel, want de geest van de rechtvaardige zal in de gelijkenis van God zijn wat betreft zijn geluk, heiligheid, zuiverheid, onfeilbaarheid, eeuwigheid en vrijheid van pijn. Maar in het bijzonder, denk ik, heeft het betrekking op het lichaam, omdat het spreekt over het ontwaken.

Het lichaam moet naar de gelijkenis van Christus zijn. Wat een gedachte! Het is - en helaas heb ik er vanavond te veel gehad - een gedachte die te zwaar is voor woorden. Ik moet ontwaken in de gelijkenis van Christus. Ik weet niet hoe Christus is en kan het me nauwelijks voorstellen. Ik vind het heerlijk om soms te zitten en naar Hem te kijken in Zijn kruisiging. Het kan me niet schelen wat mensen zeggen - ik weet dat ik soms baat heb gehad bij een beeld van mijn stervende, gekruisigde Heiland.

En ik kijk naar Hem met Zijn doornenkroon, Zijn doorboorde zijde, Zijn bloedende handen en voeten, en al die druppels bloed die aan Hem hangen, maar ik kan me Hem niet voorstellen in de hemel, Hij is zo helder, zo glorieus. De God schijnt zo door de mens heen. Zijn ogen zijn als lampen van vuur. Zijn tong als een tweesnijdend zwaard. Zijn hoofd bedekt met haar zo wit als sneeuw, want Hij is de Oude der dagen. Hij bindt de wolken om zich heen als een gordel. En als Hij spreekt, is het als het geluid van vele wateren! Ik lees de verslagen in het boek Openbaring, maar ik kan niet zeggen wat Hij is. Het zijn Schriftuitdrukkingen en ik kan hun betekenis niet begrijpen, maar wat ze ook betekenen, ik weet dat ik zal ontwaken in Christus' gelijkenis.

O, wat een verandering zal dat zijn als sommigen van ons in de hemel komen! Er is een man die in de strijd viel met het woord van verlossing op zijn lippen. Zijn benen waren weggeschoten en zijn lichaam was getekend door sabelstoten. Hij wordt wakker in de hemel en ontdekt dat hij niet een gebroken lichaam heeft, verminkt en gekapt en verwond, maar dat hij naar Christus' gelijkenis is.

Er is een oude weduwe, die al jaren waggelt op haar staf langs haar ver-

moeide weg. De tijd heeft groeven geploegd op haar voorhoofd. Ziek en kreupel, is haar lichaam gelegd in het graf. Maar o oude vrouw, je zult verrijzen in jeugd en schoonheid. Een ander is misvormd tijdens zijn leven, maar als hij ontwaakt, ontwaakt hij in de gelijkenis van Christus.
Wat de vorm van ons gelaat ook geweest mag zijn, wat de contouren ook mogen zijn, de mooie mensen zullen in de hemel niet mooier zijn dan zij die misvormd zijn. Zij die op aarde schitterden, weergaloos, onder de schoonsten, die de mensen verrukten met blikken uit hun ogen, zij zullen in de hemel niet stralender zijn dan zij die nu gepasseerd en verwaarloosd worden, want zij zullen allen zijn als Christus.

III. Maar om nu af te sluiten, HIER IS EEN ZEER DROEVIG CONTRAST TE ZIEN.
We zullen allemaal sluimeren. Nog een paar jaar en waar zal dit gezelschap zijn? Xerxes weende, omdat over niet al te lange tijd zijn hele leger weg zou zijn. Hoe zou ik hier kunnen staan en wenen, omdat binnen nog een paar jaar anderen op deze plaats zullen staan en zullen zeggen: ‘De vaders, waar zijn ze?’ Goede God! En is het waar? Is het geen realiteit? Wordt alles weggevaagd? Is het één groot ontbindend uitzicht?
Dat is zo. Deze aanblik zal spoedig verdwijnen en jij en ik zullen ermee verdwijnen. We zijn slechts een show. Dit leven is slechts ‘een toneel waar mensen acteren,’ en dan gaan we achter het gordijn en ontmaskeren we onszelf en praten we met God. Op het moment dat we beginnen te leven, beginnen we te sterven. De boom groeit al lang en zal worden omgezaagd om van jou een doodskist te maken. De zode ligt klaar voor jullie allemaal.
Maar deze scène zal snel weer verschijnen. Een korte droom, een haastig dutje, en dit alles zal weer voorbij zijn. We zullen allemaal wakker worden en zoals we hier nu staan, zullen we bij elkaar staan, misschien nog dichter op elkaar. Maar we zullen dan op hetzelfde niveau staan - rijk en arm, prediker en toehoorder. Er zal maar één onderscheid zijn - rechtvaardigen en goddelozen.
Eerst zullen we samen staan. Ik denk dat ik de scène zie. De zee kookt. De hemelen zijn in tweeën gespleten, de wolken zijn tot een strijdwagen gevormd en Jezus rijdt erop, met vleugels van vuur, door de lucht. Zijn troon staat klaar. Hij neemt er plaats op. Met een knik verstilt Hij de hele wereld. Hij steekt Zijn vingers op, opent de grote boeken van het lot en het boek van onze proeftijd, waarin de handelingen van de tijd geschreven staan.

Met Zijn vingers wenkt Hij naar de gastheren daarboven. ‘Verdeel,’ zei Hij, ‘verdeel het universum.’ Sneller dan gedacht zal de hele aarde in stukken uiteenvallen. Waar zal ik te vinden zijn wanneer de verdeling komt? Ik denk dat ik ze allemaal verdeeld zie en dat de rechtvaardigen aan de rechterkant staan. Zich tot hen wendend, met een stem zoeter dan muziek, zegt Hij: ‘Kom! Jullie zijn gekomen - blijf doorgaan! Kom! Het is het werk van je leven geweest om te komen, dus ga door. Kom en neem de laatste stap. ‘Komt, gij gezegenden van mijn Vader, beërft het Koninkrijk dat voor u bereid is van voor de grondlegging van de wereld.’’
En nu worden de goddelozen alleen gelaten en Hij wendt zich tot hen en zegt: ‘Vertrek! Jullie zijn je hele leven al aan het vertrekken. Het was jullie zaak om van Mij af te wijken. Jullie zeiden: ‘Ga weg van mij, ik heb jullie wegen niet lief.’ Jullie zijn weggegaan, ga door, neem de laatste stap!’ Ze durven niet te bewegen. Ze staan stil. De Verlosser wordt de wreker. De handen die ooit barmhartigheid uitstraalden, grijpen nu het zwaard van gerechtigheid. De lippen die liefdevolle vriendelijkheid spraken, spreken nu donderslagen uit, en met een dodelijk doel richt Hij het zwaard op en zwiept onder hen. Ze vliegen als herten voor de leeuw en gaan de kaken van de bodemloze put in.
Maar nooit, hoop ik, zal ik ophouden met preken zonder jullie te vertellen wat je moet doen om gered te worden. Vanmorgen preekte ik tot de goddelozen, tot de ergste zondaars, en velen huilden - ik hoop dat vele harten smolten - terwijl ik sprak over de grote barmhartigheid van God. Daar heb ik vanavond niet over gesproken. We moeten soms een andere lijn volgen, geleid, vertrouw ik, door Gods Geest.
Maar o, jullie die dorstig zijn, zwaar beladen, en verloren en geruïneerd, genade spreekt opnieuw tot jullie! Hier is de weg van verlossing. ‘Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden.’ ‘En wat is geloven?’ zegt de een. ‘Is het zeggen dat ik weet dat Christus voor mij gestorven is?’ Nee, dat is niet geloven, het is er een deel van, maar het is niet alles. Elke Arminiaan gelooft dat, en elke man in de wereld gelooft het die die doctrine aanhangt, omdat hij zich voorstelt dat Christus voor elk mens stierf. Dat is dus geen geloof.
Maar geloof is dit, jezelf op Christus werpen. Zoals de neger zei, heel merkwaardig, toen hem werd gevraagd wat hij deed om gered te worden: ‘Dit,’ zei hij, ‘Ik werp me neer op Jezus en daar lig ik. Ik wierp me plat op de belofte en daar lag ik.’ En tegen elke boetvaardige *zondaar* zegt Jezus: ‘Ik ben in staat om tot het uiterste te redden.’

Werp jezelf plat op de belofte en zeg: ‘Dan, Heere, bent U in staat om *mij te* redden.’
God zegt: ‘Kom nu, laten we samen redeneren, al zijn je zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw, en al zijn ze rood als karmozijn, ze zullen worden als wol.’ Werp je op Hem en je zult gered worden. ‘Ah!’ zegt de een, ‘ik ben bang dat ik niet tot Gods volk behoor. Ik kan mijn naam niet lezen in het boek des levens.’ Het is maar goed dat je dat niet kunt, want als de Bijbel ieders naam erin zou hebben staan, zou het een behoorlijk groot boek zijn. En als jouw naam John Smith is en je zag die naam in de Bijbel, dan zou je, als je Gods belofte nu niet gelooft, zeker geloven dat het een andere John Smith was.
Stel dat de keizer van Rusland een decreet zou uitvaardigen aan alle Poolse vluchtelingen om terug te keren naar hun eigen land. Je ziet een Poolse vluchteling naar de grote plakkaten kijken die aan de muur hangen. Hij kijkt met plezier en zegt: ‘Wel, ik zal terugkeren naar mijn land.’ Maar iemand zegt tegen hem: ‘Er staat geen Walewski op.’ ‘Ja,’ antwoordt hij, ‘maar er staat Poolse vluchteling. Pools is mijn doopnaam, en vluchteling mijn achternaam, en dat ben ik.’

En dus staat er niet jouw naam in de Schrift, maar verloren zondaar. Zondaar is je christelijke naam en verloren is je achternaam, dus waarom zou je niet komen? Er staat ‘verloren zondaar’ - is dat niet genoeg? ‘Dit is een trouwe uitspraak en alle aanneming waardig, dat Jezus Christus in de wereld is gekomen om zondaars te redden, van wie ik de voornaamste ben.’
‘Ja, maar’ zegt een ander, ‘ik ben bang dat ik niet uitverkoren ben.’ O, lieve zielen, maak je daar geen zorgen over. Als je in Christus gelooft, *ben* je uitverkoren. Wie zich aan de genade van Jezus overgeeft, is uitverkoren. Want hij zou het nooit doen als hij niet uitverkoren was. Wie tot Christus komt en genade zoekt door Zijn bloed, is uitverkoren en hij zal zien dat hij daarna uitverkoren is.
Maar verwacht niet dat je uitverkiezing kunt lezen voordat je bekering hebt gelezen. Uitverkiezing is een college waar jullie kleintjes niet naar toe zullen gaan voordat jullie naar de school van bekering zijn geweest. Begin je boek niet achterstevoren te lezen en Amen te zeggen voordat je je paternoster hebt gezegd. Begin met ‘Onze Vader’ en dan zul je verder gaan met ‘Van U is het koninkrijk, de kracht en de heerlijkheid’. Maar begin met ‘het koninkrijk’ en je zult hard moeten werken om terug te

gaan naar 'Onze Vader'. We moeten beginnen met geloof. We moeten beginnen met:

> ***'Niets in mijn handen breng ik mee.'***

Zoals God de wereld uit het niets maakte, zo maakt Hij zijn christenen altijd uit het niets. En wie vanavond helemaal niets heeft, zal genade en barmhartigheid vinden, als hij er maar voor komt.
Laat me afsluiten door je te vertellen dat ik heb gehoord van een arme vrouw die zich bekeerde en tot leven gebracht door gewoon door een straat te lopen en een kind te horen, zittend bij een deur, zingend:

> ***'Ik ben helemaal niets, maar Jezus Christus is alles in allen.'***

Dat is een gezegend lied. Ga naar huis en zing het. En wie deze woordjes goed kan begrijpen, wie zichzelf ijdel zal voelen zonder Jezus, maar dat hij alles heeft in Christus, is niet ver van het koninkrijk van de hemel, maar hij is daar in geloof, en zal daar zijn in vervulling, wanneer hij zal ontwaken in Gods gelijkenis. Amen.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE TWEE EFFECTEN VAN HET EVANGELIE

NO. 26

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN 27 MEI 1855 *DOOR DE REV. C.H. SPURGEON* IN EXETER HALL, STRAND

'Want wij zijn voor God een reukwerk van Christus, zowel voor hen die behouden worden als voor hen die verloren gaan; voor de een zijn wij een reukwerk van de dood tot de dood, voor de ander een reukwerk van het leven tot het leven. En wie is voldoende voor deze dingen?'
2 Korintiërs 2:15-16

Dit zijn de woorden van Paulus, sprekend namens zichzelf en zijn broeders, de apostelen, en ze zijn waar met betrekking tot allen die door de Geest zijn uitverkoren, gekwalificeerd en in de wijngaard zijn gezet om Gods Evangelie te prediken. Ik heb het veertiende vers van dit hoofdstuk vaak bewonderd, vooral als ik me herinnerde van wiens lippen de woorden vielen: 'Nu zij dank aan God, die ons altijd doet triomferen in Christus, en de geur van zijn kennis door ons openbaar maakt in elke plaats.'
Stel je Paulus voor, de bejaarde, de man die vijf keer was geslagen met 'veertig striemen op één na', die voor dood was weggesleept, de man van groot lijden, die door hele zeeën van vervolging was gegaan - denk je eens in dat hij aan het einde van zijn ambtelijke carrière zei: 'Nu zij dank aan God, die ons altijd doet zegevieren in Christus'!
Om te triomferen bij schipbreuk, om te triomferen bij geseling, om te triomferen in de boeien, om te triomferen onder de stenen, om te triomferen te midden van het gesis van de wereld, om te triomferen toen Hij uit de stad verdreven werd en het stof van Zijn voeten afschudde, om te triomferen te allen tijde in Christus Jezus! Nu, als sommige predikanten van de moderne tijd zo zouden spreken, zouden we er weinig van denken, want zij genieten het applaus van de wereld.
Ze kunnen altijd op hun gemak en in vrede naar hun plaats gaan. Ze hebben een bewonderend volk en geen openlijke vijanden tegen zich, tegen hen beweegt geen hond zijn tong, alles is veilig en aangenaam. Voor hen

is het heel weinig om te zeggen: ‘God zij dank, die ons altijd doet zegevieren. Maar voor iemand als Paulus, zo vertrapt, zo beproefd, zo benauwd, om het te zeggen - dan zeggen we, hier sprak een held - hier is een man die waar geloof had in God en in de goddelijkheid van zijn missie.
En mijn broeders, hoe zoet is die troost die Paulus op zijn eigen hart toepaste te midden van al zijn moeilijkheden. ‘Niettegenstaande alles,’ zegt hij, ‘maakt God de geur van zijn kennis door ons overal bekend.’ Met deze gedachte kan een predikant zijn hoofd op zijn kussen leggen: ‘God maakt de geur van zijn kennis bekend.’ Hiermee kan hij zijn ogen sluiten als zijn carrière voorbij is, en hiermee kan hij ze openen in de hemel: ‘God heeft door mij de geur van zijn kennis op elke plaats bekend gemaakt.’

Dan volgen de woorden van mijn tekst, waarover ik zal spreken, onderverdeeld in drie bijzonderheden. Onze eerste opmerking zal zijn dat *hoewel het Evangelie* ‘*een zoete geur*’ *is op elke plaats, het toch verschillende effecten heeft op verschillende personen*, ‘voor de één is het de geur van dood tot dood, en voor de ander de geur van leven tot leven.’
Onze tweede opmerking zal zijn, dat *dienaren van het Evangelie niet verantwoordelijk zijn voor hun succes*, want er wordt gezegd: ‘Wij zijn voor God een reukoffer van Christus, in hen die behouden worden en in hen die verloren gaan.’ En ten derde, de *plaats van de dienaar van het Evangelie is geenszins licht*, zijn plicht is zeer zwaarwegend, want de apostel zelf zei: ‘Wie is voldoende voor deze dingen?’

I. Onze eerste opmerking is DAT HET EVANGELIE VERSCHILLENDE EFFECTEN TEWEEGBRENGT.
Het moet vreemd lijken, maar het is vreemd waar dat er bijna nooit iets goeds in de wereld is waarvan niet een beetje kwaad het gevolg is. Laat de zon schijnen in schittering - ze zal de was bevochtigen, ze zal de klei verharden. Laat de zon vloedgolven van licht neergieten op de tropen - dan zal de vegetatie extreem weelderig zijn, de rijkste en meest uitgelezen vruchten zullen rijpen en de mooiste van alle bloemen zullen bloeien, maar wie weet niet dat daar ook de ergste reptielen en de giftigste slangen vandaan komen?
Zo is het ook met het evangelie. Hoewel het de zon van gerechtigheid voor de wereld is, hoewel het Gods beste geschenk is, hoewel niets in het minst vergelijkbaar is met de enorme hoeveelheid voordeel die het aan

het menselijk ras schenkt, toch moeten we zelfs daarvan bekennen dat het soms de 'doodszonde tot de dood' is.
Maar we moeten het evangelie hier niet de schuld van geven. Het is niet de schuld van Gods waarheid. Het is de schuld van degenen die het niet ontvangen. Het is de 'smaak van leven tot leven' voor iedereen die naar het geluid ervan luistert met een hart dat openstaat om het te ontvangen. Het is alleen 'dood tot de dood' voor de mens die de waarheid haat, veracht, bespot en probeert haar vooruitgang tegen te werken. Over dat karakter moeten we eerst spreken**.**

1. Het Evangelie is voor *sommige* mensen 'een geur des doods tot de dood.' Nu, dit hangt heel erg af van wat het Evangelie is, want er zijn sommige dingen die Evangelie genoemd worden die 'een geur van dood tot de dood' zijn voor iedereen die ze hoort. John Berridge zegt dat hij zedelijkheid predikte tot er geen zedelijk mens meer over was in het dorp, en er is geen betere manier om zedelijkheid te beschadigen dan wettische prediking.
Het prediken van goede werken en het aansporen van mensen tot heiligheid als middel tot verlossing wordt in theorie zeer bewonderd, maar wanneer het in de praktijk gebracht wordt, blijkt het niet alleen ineffectief, maar meer dan dat - het wordt zelfs 'een geur van dood tot de dood'. Zo is het gebleken, en ik denk dat zelfs de grote Chalmers zelf bekende dat hij jarenlang, voordat hij de Heere kende, niets anders predikte dan zeden en voorschriften. Maar hij heeft nooit een dronkaard teruggevonden door hem alleen maar het kwaad van dronkenschap te laten zien. Noch zag hij dat een vloeker ophield met vloeken omdat hij hem de gruwelijkheid van de zonde vertelde.
Pas toen hij de liefde van Jezus begon te prediken, in Zijn grote hart van barmhartigheid - pas toen hij het Evangelie predikte zoals het in Christus was, in een aantal van zijn helderheid, volheid en kracht, en de doctrine dat, 'uit genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf, het is de gave van God,' ontmoette hij succes. Maar toen hij de verlossing door het geloof predikte, kwamen de dronkaards uit hun bekers, weerhielden vloekers hun lippen van kwaadspreken, werden dieven eerlijke mensen en bogen onrechtvaardige en goddeloze mensen zich voor de scepter van Jezus.
Maar u moet toegeven, zoals ik al eerder zei, dat hoewel het Evangelie in het algemeen het beste effect heeft op bijna iedereen die het hoort, door hen van de zonde af te houden of hen tot Christus te dwingen, het een

groot feit is, en een plechtig feit, waarover ik vanmorgen nauwelijks weet hoe ik moet spreken, dat voor sommige mensen de prediking van het Evangelie van Christus ‘dood tot dood’ is en kwaad in plaats van goed voortbrengt.
(i.) En de eerste zin is deze. *Veel mensen worden in hun zonden verhard door het horen van het Evangelie*. O, het is vreselijk en plechtig waar dat van alle zondaars, sommige heiligdomzondaars de ergste zijn. Zij die het diepst in de zonde kunnen duiken en de stilste gewetens en hardste harten hebben, zijn sommigen die in Gods eigen huis te vinden zijn.
Ik weet dat een trouwe bediening hen vaak zal prikken en dat de strenge aanklachten van een Boanerges hen vaak zullen doen beven. Ik ben me ervan bewust dat het Woord van God soms hun bloed zal doen stremmen, maar ik weet (want ik heb de mensen gezien) dat er velen zijn die de genade van God in losbandigheid veranderen, zelfs Gods waarheid tot een stalkpaard voor de duivel maken en Gods genade misbruiken om hun zonde te verzachten.
Zulke mensen heb ik gevonden onder hen die de leerstellingen van genade in hun volheid horen. Zij zullen zeggen: ‘Ik ben uitverkoren, daarom mag ik zweren. Ik ben één van hen die door God uitverkoren zijn voor de grondlegging van de wereld, en daarom mag ik leven zoals ik wil.’ Ik heb de man gezien die op de tafel van een café stond en met het glas in zijn hand zei: ‘Vrienden! Ik kan meer zeggen dan ieder van jullie. Ik ben een van hen die verlost zijn met het kostbare bloed van Jezus,’ en toen dronk hij zijn beker bier leeg en danste weer voor hen uit en zong verachtelijke en godslasterlijke liederen.
Dat is een man voor wie het evangelie ‘een geur van dood tot dood’ is. Hij hoort de waarheid, maar hij verdraait haar. Hij neemt wat God voor zijn welzijn bedoeld heeft, en wat doet hij, hij pleegt er zelfmoord mee. Het mes dat hem gegeven was om de geheimen van het Evangelie te openen, steekt hij in zijn eigen hart. Dat wat de zuiverste van alle waarheid en de hoogste van alle moraliteit is, maakt hij tot de verkondiger van zijn ondeugd en maakt er een schavot van om zijn slechtheid en zonde mee op te bouwen.
Zijn er onder jullie hier zoals die man - die graag *het Evangelie* horen, zoals jullie het noemen, en toch onrein leven? Die kunnen gaan zitten en zeggen dat jullie kinderen van God zijn en zich toch gedragen als leenheren van de duivel? Het zij u bekend, dat gij leugenaars en huichelaars zijt, want de waarheid is in het geheel niet in u. ‘Als iemand uit God geboren

is, kan hij niet zondigen.'
Het zal Gods uitverkorenen niet worden aangedaan om in voortdurende zonde te vallen. Zij zullen nooit 'de genade van God veranderen in losbandigheid', maar het zal hun streven zijn, zoveel als in hen ligt, om dicht bij Jezus te blijven. Wees hiervan verzekerd: 'Aan hun vruchten zult gij hen kennen.' 'Een goede boom kan geen slechte vruchten voortbrengen, noch kan een slechte boom goede vruchten voortbrengen.'
Zulke mensen veranderen het evangelie echter voortdurend in kwaad. Ze zondigen met hoge hand uit het feit dat ze gehoord hebben wat zij beschouwen als excuses voor hun ondeugd. Ik denk dat er niets onder de hemel is dat mensen meer op een dwaalspoor kan brengen dan een verdraaid evangelie. Een verdraaide waarheid is over het algemeen erger dan een leer waarvan iedereen weet dat die onwaar is. Zoals vuur, een van de nuttigste elementen, ook de hevigste vuurzeeën kan veroorzaken, zo kan het Evangelie, het beste wat we hebben, tot de slechtste rekening worden gebracht. Dit is een van de manieren waarop het 'een geur van dood tot de dood' is.
(ii.) Maar een andere. Het is een feit dat *het Evangelie van Jezus Christus de verdoemenis van sommige mensen op de laatste grote dag zal vergroten*. Nogmaals, ik schrik van mezelf als ik dit zeg. Want het lijkt een te afschuwelijke gedachte voor ons om uit te durven spreken dat het Evangelie van Christus de hel voor sommige mensen heter zal maken dan zij anders zou zijn geweest. Mensen zouden allemaal naar de hel gezonken zijn als het evangelie er niet was geweest. De genade van God wint 'een schare die niemand kan tellen' terug. Het verzekert een ontelbaar leger dat 'gered zal worden in de Heere met een eeuwig heil'. Maar tegelijkertijd maakt het voor hen die het verwerpen hun verdoemenis nog vreselijker. En laat me je vertellen waarom.
Ten eerste *omdat mensen zondigen tegen meer licht* en het licht dat we hebben een uitstekende maatstaf is voor onze schuld. Wat een heiden zou kunnen doen zonder een misdaad te begaan, zou voor mij de grootste zonde zijn, omdat ik beter onderwezen ben. En wat sommigen zelfs in Londen straffeloos zouden kunnen doen - door God als zonde bestempeld, maar niet zo buitengewoon zondig - zou voor mij het toppunt van overtreding zijn, omdat ik van jongs af aan vroom ben opgevoed.
Het evangelie komt over mensen als het licht uit de hemel. Wat een zwerver moet hij zijn die in het licht dwaalt! Als een blinde in de greppel valt, kunnen we medelijden met hem hebben, maar als een man, met het licht

op zijn oogballen, zich van de afgrond stort en zijn eigen ziel verliest, is medelijden dan niet uitgesloten?

'Hoe verdienen zij de diepste hel,
die de vreugden van boven kleineert!
Wat een ketenen van wraak moeten zij voelen,
die lachen om Soevereine liefde!'

Het zal je veroordeling doen toenemen, zeg ik jullie allemaal, tenzij je Jezus Christus als je Verlosser vindt, want het licht hebben gehad en er niet naar wandelen, zal *de* veroordeling zijn, de essentie ervan. Dit zal het virus van de schuld zijn - dat het 'licht in de wereld kwam en de duisternis het niet begreep'. Want 'de mensen hebben de duisternis liefgehad in plaats van het licht, omdat hun daden slecht zijn.'
Nogmaals, het moet je veroordeling vergroten als je *het Evangelie tegenwerkt*. Als God een plan van barmhartigheid bedenkt en de mens ertegen in opstand komt, hoe groot moet dan zijn zonde zijn? Wie zal vertellen hoe groot de schuld is van mensen als Pilatus, Herodes en de Joden? O, wie zal zich een voorstelling maken, of zelfs maar een vage schets geven, van de ondergang van hen die riepen: 'Kruisig Hem! Kruisig hem!'
En wie zal zeggen welke plaats in de hel heet genoeg zal zijn voor de man die Gods dienaar belastert, die tegen Zijn volk spreekt, die Zijn waarheid haat, die, als hij kon, de godvruchtigen volledig uit het land zou uitroeien? Ah! God helpe de ongelovige! God helpe de godslasteraar! God behoede zijn ziel, want van alle mensen zou ik er het minst voor kiezen om die man te zijn.
Denkt u, heren, dat God geen rekening houdt met wat mensen hebben gezegd? Eén man heeft Christus vervloekt. Hij heeft Hem een oplichter genoemd. Een ander heeft verklaard (wetende dat hij een leugen sprak) dat het Evangelie vals was. Een derde heeft zijn losbandige stelregels verkondigd en vervolgens naar Gods Woord gewezen en gezegd: 'Daar zijn ergere dingen!'. Een vierde heeft Gods dienaren misbruikt en hun onvolkomenheden belachelijk gemaakt.
Denkt u dat God dit alles op de laatste dag zal vergeten? Wanneer Zijn vijanden voor Hem komen, zal Hij hen dan bij de hand nemen en zeggen: 'Laatst hebt u Mijn dienaar een hond genoemd en op hem gespuugd, en daarvoor zal Ik u de hemel geven!' Als de zonde niet ongedaan is gemaakt door het bloed van Christus, zal Hij dan niet zeggen: 'Ga weg,

vervloekte, naar de hel die je hebt bespot. Verlaat de hemel die je hebt veracht en leer dat, hoewel je zei dat er geen God was, deze rechterarm je voor eeuwig de les zal leren dat er wel een is. Want hij die het niet ontdekt door Mijn werken van welwillendheid, zal het leren door Mijn daden van wraak - daarom vertrek weer zeg Ik!' Het *zal* de hel van de mensen vergroten dat zij Gods waarheid hebben tegengewerkt. Welnu, is dit niet een zeer plechtige kijk op het Evangelie, dat het inderdaad voor velen 'een reuk des doods tot in de dood' is?

(iii.) Nog eens. Ik geloof dat *het Evangelie sommige mensen in deze wereld ellendiger maakt dan ze zouden zijn*. De dronkaard zou kunnen drinken en met meer vreugde in zijn dronkenschap kunnen zwelgen, als hij niet hoorde zeggen: 'Alle dronkaards zullen hun deel hebben in de poel die brandt van vuur en zwavel.' Hoe joviaal zou de sabbatbreker door zijn sabbatten heen razen, als de Bijbel niet zei: 'Gedenk de sabbat, om hem heilig te houden!'

En hoe gelukkig zou de libertijnse en losbandige man kunnen voortgaan in zijn krankzinnige carrière, als hem niet was verteld: 'Het loon van de zonde is de dood, en na de dood het oordeel!' Maar de waarheid maakt hem bitter. De waarschuwingen van God bevriezen de stroom van zijn ziel. Het Evangelie is als het skelet op het Egyptische feest. Hoewel hij er overdag om lachte, zal hij 's nachts sidderen als een espenblad, en wanneer de schaduwen van de avond zich om hem heen verzamelen, zal hij beven bij een fluistering.

Bij de gedachte aan een toekomstige staat wordt zijn vreugde bedorven en onsterfelijkheid, in plaats van een zegen voor hem te zijn, is juist in de beschouwing ervan de ellende van zijn bestaan. De zoete liefkozingen van barmhartigheid zijn voor hem niet harmonieuzer dan donderslagen, omdat hij weet dat hij ze veracht. Ja, ik heb sommigen gekend die onder het Evangelie in zo'n ellende verkeerden, omdat ze hun zonden niet wilden opgeven, dat ze bereid waren om zichzelf van het leven te beroven. O, vreselijke gedachte! Het Evangelie is 'een geur van dood tot de dood.' Voor hoeveel mensen hier is dat zo? Wie hoort nu Gods Woord om erdoor verdoemd te worden? Wie zal zich terugtrekken om verhard te worden door het geluid van de waarheid? Wel, iedereen die het niet gelooft, want voor hen die het ontvangen is het 'een geur van leven tot leven', maar voor ongelovigen is het een vloek en 'een geur van dood tot dood'.

2. Maar gezegend zij God, het Evangelie heeft een tweede kracht. Behalve dat het 'dood tot dood' is, is het 'een geur van leven tot leven'. Ach,

mijn broeders, sommigen van ons zouden, als het ons deze morgen werd toegestaan, kunnen spreken over het Evangelie als zijnde 'een reuk des levens' voor ons. We kunnen terugkijken naar dat uur toen we 'dood in schuld en zonden' waren. Tevergeefs alle donderslagen van de Sinaï, tevergeefs het oproepen van de wachters. We sliepen verder in de doodsslaap van onze overtredingen en geen engel kon ons opwekken.
Maar we kijken met vreugde terug naar dat uur toen we voor het eerst binnen de muren van een heiligdom stapten en verlossend de stem van barmhartigheid hoorden. Voor sommigen van jullie is het nog maar een paar weken. Ik weet waar jullie zijn en wie jullie zijn. Maar een paar weken of maanden geleden waren ook jullie ver van God verwijderd, maar nu worden jullie ertoe gebracht om Hem lief te hebben.
Kun je terugkijken, mijn broeder Christen, naar dat moment waarop het Evangelie 'een reuk des levens' voor je was - toen je je zonden van je afgooide, je begeerten verloochende en je je tot Gods Woord wendde en het van harte aanvaardde? Ah, dat uur - van alle uren het zoetste! Niets kan daarmee vergeleken worden.
Ik kende iemand die veertig of vijftig jaar volledig doof was geweest. Toen ze op een ochtend voor de deur van haar huisje zat en een of ander voertuig voorbij reed, dacht ze dat ze melodieuze muziek hoorde. Het was geen muziek, het was slechts het geluid van het voertuig. Haar oor was plotseling geopend en dat ruwe geluid leek haar als de muziek van de hemel, want het was de eerste die ze had gehoord in zoveel jaren.
En toch, de eerste keer dat onze oren werden geopend om de woorden van liefde te horen - de verzekering van onze vergeving - hebben we het Woord nooit zo goed gehoord als toen. Het leek nooit zo zoet, en misschien kijken we zelfs nu terug en zeggen:

'Wat een vredige uren heb ik toen genoten!
Hoe zoet is hun herinnering nog!'

Toen het eerst 'een smaak des levens' was voor onze zielen. Dan, geliefden, als het ooit 'een reuk des levens' is geweest, zal het *altijd* 'een reuk des levens' zijn, want er staat dat het geen reuk des levens tot de dood is, maar 'een reuk des levens tot het leven.'
Nu moet ik nog een klap uitdelen aan mijn tegenstanders, de Arminianen. Ik kan het niet helpen. Zij willen dat het Evangelie soms een reuk des levens tot in de dood is. Zij vertellen ons dat een mens geestelijk

leven kan ontvangen en toch eeuwig kan sterven. Dat wil zeggen, een mens kan vergeven worden en toch daarna gestraft worden. Hij kan gerechtvaardigd worden van alle zonde en toch kunnen zijn overtredingen daarna weer op zijn schouders worden gelegd. Een mens kan uit God geboren worden en toch sterven. Een mens kan door God geliefd zijn en toch kan God hem morgen haten.
Ik kan het niet verdragen om over zulke leugendoctrines te spreken. Laat hen geloven die dat willen. Wat mij betreft, ik geloof zo diep in de onveranderlijke liefde van Jezus dat ik veronderstel dat als één gelovige in de hel zou zijn, Christus zelf niet lang in de hemel zou blijven, maar spoedig zou roepen: 'Te hulp! Te hulp!'
O, als Jezus Christus in glorie zou zijn met één van de edelstenen die in Zijn kroon ontbraken, en Satan had die edelsteen in de hel, dan zou Satan zeggen: 'Aha! Prins van Licht en Glorie, ik heb één van Uw edelstenen!' En hij zou het omhoog houden en dan zou hij zeggen, 'Aha! U bent voor deze man gestorven, maar U had niet genoeg kracht om hem te redden. U hield ooit van hem - waar is Uw liefde? Die is het niet waard om te hebben, want daarna haatte U hem!'
En hoe zou hij grinniken over die erfgenaam van de hemel en hem omhoog houden en zeggen: 'Deze man is verlost. Jezus Christus heeft hem gekocht met Zijn bloed' en als hij hem in de golven van de hel dompelt, zegt hij: 'Daar, gekochte! Zie hoe ik de Zoon van God kan beroven!' En dan zou hij weer zeggen: 'Deze man is vergeven. Zie hier de rechtvaardigheid van God! Hij moet gestraft worden nadat hij vergeven is. Christus heeft voor de zonden van deze man geleden en toch,' zegt Satan met een kwaadaardige vreugde, 'heb ik hem daarna, want God heeft de straf twee keer opgelegd!'
Zal dat ooit gezegd worden? Ah! nee. Het is 'een geur van leven tot leven,' en niet van leven tot dood. Ga met je verachtelijke evangelie, predik het waar je maar wilt, maar mijn Meester zei: 'Ik geef mijn schapen het eeuwige leven.' Je geeft je schapen tijdelijk leven en ze verliezen het. Maar Jezus zegt: 'Ik geef mijn schapen eeuwig leven en zij zullen nooit verloren gaan, noch zal iemand ze uit mijn handen rukken.'
Over het algemeen word ik warm als ik bij dit onderwerp kom, omdat ik weinig leerstellingen belangrijker vind dan die van de volharding van de heiligen, want als er ooit één kind van God verloren zou gaan, of als ik wist dat het mogelijk was dat er één verloren zou gaan, dan zou ik meteen concluderen dat ik dat moet, en ik neem aan dat ieder van jullie hetzelfde

zou doen. En waar is dan de vreugde en het geluk van het Evangelie? Opnieuw zeg ik je dat het Arminiaanse evangelie het omhulsel is zonder de kern. Het is het omhulsel zonder de vrucht en zij die ervan houden mogen het voor zichzelf houden. We zullen geen ruzie met hen maken. Laat hen gaan en het prediken. Laat ze arme zondaars gaan vertellen dat als ze in Jezus geloven ze toch verdoemd zullen worden, dat Jezus Christus hen zal vergeven, maar dat de Vader hen toch naar de hel stuurt. Ga en predik je evangelie en wie zal er naar luisteren? En als ze luisteren, is het dan de moeite waard? Ik zeg nee. Want als ik na mijn bekering op dezelfde voet moet staan als voor mijn bekering, dan heeft het voor mij geen nut om überhaupt bekeerd te zijn. Maar wie Hij liefheeft, heeft Hij lief tot het einde.

> ***'Eenmaal in Christus,***
> ***in Christus voor altijd;***
> ***niets kan Zijn liefde scheiden.'***

Het is 'een smaak van leven tot leven.' En niet alleen 'leven tot leven' in deze wereld, maar van 'leven tot eeuwig leven'. Iedereen die dit leven heeft, zal het volgende leven ontvangen. Want 'de HEERE zal genade en heerlijkheid geven, en geen goed zal Hij onthouden aan hen die oprecht wandelen.'
Ik ben genoodzaakt om dit punt te verlaten, maar als mijn Meester het wil oppakken en Zijn Woord deze morgen wil maken tot 'een geur van leven tot leven', dan zal ik me verheugen in wat ik heb gezegd.

II. Onze tweede opmerking was dat de DIENAAR NIET VERANTWOORDELIJK IS voor zijn succes.
Hij *is* verantwoordelijk voor wat hij predikt. Hij is verantwoordelijk voor zijn leven en daden, maar hij is niet verantwoordelijk voor andere mensen. Als ik alleen maar Gods Woord predik, en er zou nooit een ziel gered worden, dan zou de Koning zeggen: 'Goed gedaan, goede en trouwe dienaar!' Als ik mijn boodschap alleen maar vertel, als niemand ernaar zou luisteren, zou Hij zeggen: 'Je hebt de goede strijd gestreden: ontvang je kroon.' Je hoort de woorden van de tekst: 'Wij zijn voor God een zoete geur van Christus, zowel voor hen die verloren gaan als voor hen die gered worden.' Dit zal duidelijker worden als ik je vertel hoe een evangelieverkondiger in de Bijbel genoemd wordt. Soms wordt hij een *ambassadeur*

genoemd. Waarvoor is een ambassadeur verantwoordelijk? Hij gaat naar een land als gevolmachtigde. Hij brengt vredesvoorwaarden naar de conferentie. Hij gebruikt al zijn talenten voor zijn meester. Hij probeert aan te tonen dat de oorlog nadelig is voor de welvaart van de verschillende landen. Hij probeert vrede te bewerkstelligen, maar de andere koningen weigeren dit hooghartig.
Als hij thuiskomt, zegt zijn meester dan: 'Waarom heb je geen vrede gesloten?' 'Waarom, mijn Heere,' zou hij zeggen, 'ik vertelde hen de voorwaarden, maar ze zeiden niets.' 'Welnu,' zal hij zeggen, 'je hebt je plicht gedaan. Ik veroordeel je niet als de oorlog doorgaat.'
Opnieuw wordt de bedienaar van het evangelie een *visser genoemd*. Nu is een visser niet verantwoordelijk voor de hoeveelheid vis die hij vangt, maar voor de manier waarop hij vist. Dat is een genade voor sommige predikanten, daar ben ik zeker van, want zij hebben geen vis gevangen, of er zelfs maar een om hun netten gelokt. Ze vissen al hun hele leven met de meest elegante zijden lijnen en gouden en zilveren haken. Ze gebruiken altijd mooi gepolijste zinnen, maar de vissen bijten niet voor dat alles, terwijl wij van een ruigere orde de haak in de kaken van honderden hebben gestoken.
Maar als we het evangelievangnet op de juiste plaats uitwerpen, zelfs als we niets vangen, zal de Meester geen fout bij ons vinden. Hij zal zeggen: 'Visser! Heb je gewerkt? Heb je het net in de zee gegooid in de tijd van stormen?' 'Ja, mijn Heere, dat heb ik gedaan.' 'Wat heb je gevangen?' 'Slechts een of twee.' 'Wel, Ik had je een school kunnen sturen, als het Mij behaagd had. Het is niet jouw schuld. Ik geef in Mijn soevereiniteit waar Ik wil of houd in wanneer Ik wil. Maar wat jou betreft, jij hebt goed gewerkt, daarom is er jouw beloning.'
Soms wordt de dominee een *zaaier genoemd*. Geen enkele boer verwacht dat een zaaier verantwoordelijk is voor de oogst. Het enige waar hij verantwoordelijk voor is, is of hij het zaad zaait. En zaait hij het juiste zaad? Als hij het op goede grond strooit, dan is hij gelukkig. Maar als het langs de kant van de weg valt en het gevogelte van de lucht het verslindt, wie zal de zaaier dan de schuld geven? Kon hij het helpen? Nee, hij deed zijn plicht. Hij strooide het zaad uit en liet het daar achter. Wie treft dan blaam? Zeker niet de zaaier.
Dus, geliefden, als een predikant naar de hemel komt met maar één schoof op zijn schouder, zal zijn Meester zeggen: 'O maaier! Eens een zaaier! Waar heb je je schoof verzameld?' 'Mijn Heere, ik zaaide op de

rots en het wilde niet groeien, slechts één zaadje op een toevallige sabbatmorgen werd een beetje scheef geblazen door de wind, en het viel op een bereid hart. En dit is mijn enige schoof.'

'Halleluja!' weerklinken de engelenkoren, 'één schoof van een rots is meer eer voor God dan duizend schoven van een goede grond, laat hem daarom net zo dicht bij de troon plaatsnemen als die man, die, zich bukkend onder zijn vele schoven, van een vruchtbaar land komt en zijn schoven met zich meebrengt.' Ik geloof dat als er graden in heerlijkheid zijn, die niet in verhouding tot succes zullen zijn, maar in verhouding tot de ernst van onze inspanningen.

Als we het goed bedoelen en als we er met ons hele hart naar streven om het juiste te doen als dienaren, als we nooit enig effect zien, dan nog zullen we de kroon ontvangen. Maar hoeveel te meer gelukkig is de man van wie in de hemel zal worden gezegd: 'Hij schittert voor eeuwig, omdat hij wijs was en vele zielen tot gerechtigheid heeft gewonnen'?

Het is altijd mijn grootste vreugde om te geloven dat als ik de hemel zou binnengaan, ik in toekomstige dagen de hemelpoorten open zal zien gaan en een cherubijn naar binnen zal zien vliegen, die, mij in het gezicht kijkend, glimlachend naar Gods troon zal gaan en zich daar voor Hem zal neerbuigen. En wanneer hij zijn eerbetoon en zijn aanbidding heeft gebracht, kan hij naar mij toe vliegen, en hoewel onbekend, zal hij mijn hand omhelzen, en als er tranen in de hemel waren, zou ik zeker huilen en hij zou zeggen: 'Broeder, van uw lippen hoorde ik het Woord. Uw stem vermaande mij voor het eerst voor mijn zonde. Hier ben ik en jij bent het instrument van mijn verlossing.'

En als de poorten opengaan, zullen ze de een na de ander binnenkomen, zielen vrijgekocht, zielen vrijgekocht. En voor ieder van hen een ster - voor ieder van hen een edelsteen in de diadeem van heerlijkheid - voor ieder van hen een eer en een noot in het loflied. Gezegend zij de mens die zal sterven in de Heere en zijn werken zullen hem volgen, zo zegt de Geest. Wat zal er van sommige goede christenen in Exeter Hall worden als kronen in de hemel in waarde worden gemeten aan de hand van de zielen die gered worden? Sommigen van jullie zullen een kroon in de hemel hebben zonder één ster erin. Ik las een tijdje geleden een stuk over de sterloze kroon in de hemel - een man in de hemel met een kroon zonder een ster! Niet één door hem gered! Hij zal zo gelukkig in de hemel zitten als hij maar kan zijn, want soevereine genade heeft hem gered, maar oh! om in de hemel te zijn zonder één enkele ster!

Moeder! Wat zeg je ervan om in de hemel te zijn zonder een van je kinderen om je voorhoofd met een ster te versieren? Dienaar! Wat zou je ervan zeggen om een gepolijste prediker te zijn en toch geen ster te hebben? Schrijver! Zal het je welgevallig zijn dat je net zo geweldig hebt geschreven als Milton, als je in de hemel wordt aangetroffen zonder ster? Ik ben bang dat we hier te weinig aandacht aan besteden.
Mensen gaan zitten en schrijven enorme boekwerken, zodat ze voor eeuwig in bibliotheken worden opgenomen en hun namen door roem worden overgeleverd! Maar hoe weinigen kijken ernaar uit om voor eeuwig sterren in de hemel te winnen! Zwoeg voort, kind van God, zwoeg voort, want als je God wilt dienen, zal je brood, geworpen op de wateren, na vele dagen gevonden worden. Als je de voeten van de os of de ezel naar binnen stuurt, zul je een heerlijke oogst oogsten in die dag dat Hij komt om Zijn uitverkorenen te verzamelen. De predikant is niet verantwoordelijk voor zijn succes.

III. Maar toch, in de laatste plaats, HET EVANGELIE PREKEN IS HOOG EN PRACHTIG WERK.
Het ambt is heel vaak gedegradeerd tot een vak. In deze tijd worden mannen tot predikant gemaakt die goede kapiteins op zee zouden zijn geweest, die goed aan de balie hadden kunnen wachten, maar die nooit voor de kansel bestemd waren geweest. Ze worden door mensen uitgekozen, ze worden volgestopt met literatuur, ze worden opgeleid tot een bepaald punt, ze worden klaar gekleed op straat gezet en mensen noemen hen predikanten.
Ik wens ze allemaal Gods zegen toe, iedereen, want zoals Joseph Irons altijd zei: ‘God zij met velen van hen, al was het maar om ze hun mond te laten houden.’ Door mensen gemaakte predikanten hebben geen nut in deze wereld en hoe eerder we van ze af zijn, hoe beter. Hun manier is als volgt: ze bereiden hun manuscripten heel zorgvuldig voor en lezen het dan op zondag heel lieflijk in *sotto voce* voor, zodat de mensen tevreden weggaan.
Maar dat is niet Gods manier van prediken. Als dat zo is, dan ben ik voldoende om voor altijd te preken. Ik kan preken in manuscripten kopen voor een shilling, mits ze al vijftig keer gepreekt zijn. Maar als ik ze voor de eerste keer gebruik, is de prijs een guinea, of meer. Maar dat is niet de manier. Het prediken van Gods Woord is niet wat sommigen schijnen te denken, louter kinderspel, een zaak of handel die iedereen kan oppakken.

Een man moet eerst voelen dat hij er een plechtige roeping voor heeft. Vervolgens moet hij weten dat hij werkelijk de Geest van God bezit en dat er, wanneer hij spreekt, een invloed op hem is die hem in staat stelt te spreken zoals God het wil. Hij heeft geen recht om daar te zijn, zelfs niet als het leven zijn eigendom is. Hij is niet geroepen om Gods waarheid te verkondigen en tot hem zegt God: ‘Wat hebt gij te doen, mijn inzettingen te verkondigen?’

Maar je zegt: ‘Wat is er moeilijk aan het verkondigen van Gods evangelie?’ Wel, het moet enigszins moeilijk zijn, want Paulus zei: ‘Wie is voldoende voor deze dingen?’ En eerst zal ik je zeggen dat het moeilijk is omdat het zo moeilijk is om niet vervormd te worden door je eigen vooroordelen in de prediking van het Woord. Je wilt iets strengs zeggen en je hart zegt: ‘Man! Daarmee veroordeel je jezelf.’ Dan is de verleiding groot om het niet te zeggen.

Een andere beproeving is dat je bang bent om de rijken in je gemeenten te ontstemmen. Je denkt: ‘Als ik zoiets zeg, zal die en die beledigd zijn - die en die keurt die leer niet goed. Ik kan het beter weglaten.’ Of misschien krijg je toevallig het applaus van de menigte en moet je niets zeggen dat hen onaangenaam zal verrassen, want als ze vandaag ‘Hosanna’ roepen, zullen ze morgen ‘Kruisig, kruisig’ roepen.

Al deze dingen werken op het hart van een dominee. Hij is een mens zoals jullie en hij voelt het. Dan komt het scherpe mes van de kritiek en de pijlen van hen die hem haten en zijn Heere haten, en hij kan het niet helpen dat hij het soms voelt. Hij kan zijn wapenrusting aantrekken en uitroepen: ‘Ik geef niets om jullie kwaadaardigheid,’ maar er waren seizoenen waarin de boogschutters zelfs Jozef pijn deden.

Hij loopt nog meer gevaar, als hij naar buiten komt om zich te verdedigen. Want wie dat probeert is een grote dwaas. Hij die zijn tegenstanders met rust laat, en zoals de adelaar zich niets aantrekt van het gekwetter van de mussen, of zoals de leeuw zich niet afwendt om de grommende jakhals te verscheuren - dat is de man en hij zal geëerd worden. Maar het gevaar is dat we onszelf op het rechte pad willen brengen. En o, wie is er voldoende om ons van deze gevaarlijke rotsen te verwijderen? ‘Wie is voldoende,’ mijn broeders, ‘voor deze dingen?’ - om op te staan en sabbat na sabbat en weekdag na weekdag ‘de onnaspeurlijke rijkdom van Christus’ te verkondigen?

Dit gezegd hebbende, mag ik de gevolgtrekking maken - om af te sluiten - dat als het Evangelie ‘een geur van leven tot leven’ is, en als het werk van

de predikant plechtig werk is, hoe goed het alle liefhebbers van de waarheid past om te pleiten voor allen die het prediken, dat zij 'voldoende mogen zijn voor deze dingen'. Mijn gebedenboek kwijtraken, zoals ik je vaak heb verteld, is het ergste wat me kan overkomen. Niemand hebben om voor me te bidden zou me in een vreselijke toestand brengen.
'Misschien,' zegt een goede dichter, 'zal de dag waarop de wereld vergaat, de dag zijn waarop er niet voor hem gebeden wordt.' En misschien is de dag waarop een predikant zich afwendt van de waarheid, de dag waarop zijn volk ophield met voor hem te bidden en waarop er geen enkele stem was die genade voor hem afsmeekte. Ik weet zeker dat het zo met mij moet zijn. Geef mij de vele mannen die ik met trots en glorie in mijn plaats heb gezien voordat ik naar deze zaal kwam. Geef me die biddende mensen, die op maandagavond in zo'n grote menigte bijeenkwamen om tot God te bidden voor een zegen, en we zullen de hel zelf overwinnen, ondanks alles wat ons kan tegenwerken. Al onze gevaren zijn niets, zolang we gebed hebben.
Maar vergroot mijn gemeente, geef me de beleefden en de edelen - geef me invloed en begrip - en ik zou niets kunnen doen zonder een biddende kerk. Mijn mensen! Zal ik ooit jullie gebeden verliezen? Zullen jullie ooit ophouden met smeken? Onze inspanningen zijn bijna ten einde in deze grote plaats en we zullen blij zijn om terug te keren naar ons geliefde heiligdom. Zullen jullie dan ooit ophouden met bidden?
Ik vrees dat je vanmorgen niet zoveel gebeden hebt uitgesproken als je had moeten doen. Ik vrees dat er niet zoveel serieuze toewijding is uitgestort als had gekund. Zelf heb ik niet de wonderbaarlijke kracht gevoeld die ik soms ervaar. Ik zal het niet bij jullie neerleggen, maar laat het nooit gezegd worden: 'Die mensen, die eens zo vurig waren, zijn koud geworden!' Laat het Laodiceanisme niet in Southpark komen. Laten we het hier in het Westen achterlaten, als het ergens moet zijn. Laten we het niet met ons meedragen.
Laten we 'samen strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd' en wetende in welke trieste positie de vaandeldrager zich bevindt, smeek ik u om hem te steunen. Want het zal slecht aflopen met het leger:

> ***'Als de vaandeldrager valt, en dat mag hij.***
> ***Want ik heb nog nooit***
> ***zo'n dodelijk gevecht gezien.'***

Sta op mijn vrienden. Grijp zelf het vaandel vast en houd het opgericht totdat de dag komt dat we, staande op de laatste veroverde burcht van de hel, de kreet ‘Halleluja! Hallelujah! Halleluja! De Heere God almachtig regeert!’ Tot die tijd, vecht door.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE EEUWIGE NAAM

NO. 27

EEN PREEK
UITGESPROKEN OP SABBATAVOND 27 MEI 1855
DOOR DE REV. C.H. SPURGEON
IN EXETER HALL, STRAND

'Zijn naam zal in eeuwigheid voortduren.'
Psalm 72:17

Niemand hoeft hier verteld te worden dat dit de naam van Jezus Christus is, die 'eeuwig zal duren.' Mensen hebben over veel van hun werken gezegd: 'Ze zullen eeuwig duren', maar hoezeer zijn ze teleurgesteld! In het tijdperk na de zondvloed maakten ze de baksteen, verzamelden ze het slijm en toen ze de oude toren van Babel gestapeld hadden, zeiden ze: 'Dit zal eeuwig duren.' Maar God verbijsterde hun taal. Zij maakten het niet af. Door Zijn bliksemstralen vernietigde Hij het en liet het achter als een monument van hun dwaasheid.

De oude Farao en de Egyptische vorsten stapelden hun piramides op en zeiden: 'Ze zullen eeuwig blijven staan', en zo staan ze inderdaad, maar de tijd nadert dat de ouderdom zelfs deze zal verslinden. Zo ook met al de meest trotse werken van de mens, of het nu zijn tempels waren of zijn vorsten, hij heeft er 'eeuwig' op geschreven. Maar God heeft hun einde bepaald en zij zijn voorbijgegaan.

De meest stabiele dingen zijn vluchtig als schaduwen en de bellen van een uur, snel vernietigd op Gods bevel. Waar is Nineve en waar is Babylon? Waar zijn de steden van Perzië? Waar zijn de hoogten van Edom? Waar zijn Moab en de vorsten van Ammon? Waar zijn de tempels of de helden van Griekenland? Waar zijn de miljoenen, die de poorten van Thebe verlieten? Waar zijn de legers van Xerxes en waar de legers van de Romeinse keizers? Zijn zij niet voorbijgegaan?

En hoewel zij in hun trots zeiden: 'Deze monarchie is eeuwigdurend, deze koningin van de zeven heuvels zal de eeuwige stad worden genoemd', is haar trots vervaagd en zij die alleen zat en zei: 'Ik zal geen weduwe zijn, maar een koningin voor altijd', is zij gevallen, is gevallen

en over niet al te lange tijd zal zij zinken als een molensteen in de vloed, waarbij haar naam een vloek en een bijbelwoord zal zijn en haar plaats de woonplaats van draken en uilen.
De mens noemt zijn werk eeuwig - God noemt ze vluchtig. De mens denkt dat ze van rots gebouwd zijn - God zegt: ‘Nee, zand. Of erger nog - ze zijn lucht.’ De mens zegt dat hij ze opricht voor de eeuwigheid - God blaast maar voor een moment en waar zijn ze? Als ongegronde weefsels van een visioen zijn ze voorbij en voor altijd verdwenen.
Het is dan ook prettig om te ontdekken dat er één ding is dat eeuwig zal duren. Over dat ene ding hopen we vanavond te spreken, als God mij in staat wil stellen om te prediken en u om te horen: ‘Zijn naam zal eeuwig duren.’ Ten eerste zal *de religie* die door Zijn naam geheiligd is eeuwig duren. Ten tweede zal *de eer* van Zijn naam voor altijd voortduren. En ten derde zal *de reddende, troostende kracht* van Zijn naam voor altijd voortduren.

I. Ten eerste: DE RELIGIE VAN DE NAAM VAN JEZUS MOET VOOR EEUWIG ZIJN.
Toen bedriegers hun waanideeën smeedden, hadden ze de hoop dat ze misschien, in een ver tijdperk, de wereld voor zich uit zouden kunnen dragen. En als ze een paar volgelingen rond hun standaard zagen verzamelen, die wierook offerden bij hun heiligdom, dan glimlachten ze en zeiden: ‘Mijn religie zal de sterren overtreffen en eeuwig duren.’
Maar wat hebben ze zich vergist! Hoeveel valse systemen zijn er niet ontstaan en weer verdwenen! Sommigen van ons hebben zelfs in ons korte leven sekten gezien die in één nacht opkwamen als de wonderboom van Jona en net zo snel weer verdwenen. Ook wij hebben profeten zien opstaan, die hun uur hebben gehad - ja, ze hebben hun dag gehad, zoals alle honden, maar net als de honden is hun dag voorbij en de bedrieger, waar is hij?
En de aartsverleider, waar is hij? Weg en opgehouden. In het bijzonder zou ik dit kunnen zeggen van de verschillende systemen van ongelovigheid. Binnen honderdvijftig jaar, hoe is de geprezen kracht van de rede veranderd! Het heeft één ding opgestapeld, en de volgende dag heeft het om zijn eigen handwerk gelachen, zijn eigen kasteel afgebroken en een ander gebouwd, en de volgende dag een derde.
Het heeft duizend jurken. Eens kwam het tevoorschijn als een dwaas met zijn klokken, aangekondigd door Voltaire. Toen kwam het naar buiten

als een opschepperige bullebak, zoals Tom Paine. Toen veranderde het van koers en nam een andere vorm aan, tot we het uiteindelijk hebben in het lage, beestachtige secularisme van vandaag, dat niets anders zoekt dan de aarde, zijn neus op de grond houdt en net als het beest denkt dat deze wereld genoeg is of een andere zoekt door deze te zoeken.
Voordat één haar op dit hoofd grijs zal zijn, zal de laatste secularist al voorbij zijn. Voordat velen van ons vijftig jaar oud zijn, zal er een nieuwe ongelovigheid komen en tegen hen die zeggen: ‘Waar zullen de heiligen zijn?’ kunnen we ons omdraaien en zeggen: ‘Waar zijn jullie?’ En zij zullen antwoorden: ‘Wij hebben onze namen veranderd.’ Zij zullen hun naam veranderd hebben, een nieuwe gedaante hebben aangenomen, een nieuwe vorm van kwaad hebben aangenomen, maar nog steeds zal hun aard hetzelfde zijn, zich tegen Christus verzetten en proberen Zijn waarheden te lasteren.
Over al hun godsdienstige of niet-religieuze systemen - want ook dat is een systeem - kan geschreven worden: ‘Vervagend als de bloem, vluchtig als de meteoor, broos en onwerkelijk als een damp.’ Maar van de godsdienst van Christus zal gezegd worden: ‘Zijn naam zal eeuwig duren.’ Laat me nu een paar dingen zeggen - niet om het te bewijzen, want dat wil ik niet doen - maar om je een paar hints te geven waardoor ik het misschien op een dag aan andere mensen kan bewijzen, dat de godsdienst van Jezus Christus onvermijdelijk eeuwig zal duren.

En ten eerste vragen we degenen die denken dat het zal vergaan:
wanneer *was er een tijd dat het niet bestond?*

We vragen hen of ze hun vinger kunnen wijzen naar een periode waarin de godsdienst van Jezus iets ongehoords was. ‘Ja,’ zullen ze antwoorden, ‘vóór de dagen van Christus en Zijn apostelen.’ Maar wij antwoorden, ‘Neen, Bethlehem was niet de geboorteplaats van het Evangelie, hoewel Jezus daar geboren werd, er was een Evangelie lang voor de geboorte van Jezus, en een gepredikt Evangelie ook, hoewel niet gepredikt in al zijn eenvoud en ronduitheid, zoals we het nu horen. Er was een Evangelie in de woestijn van de Sinaï, hoewel het misschien verward werd met de rook van de wierook, en alleen te zien was door geslachte slachtoffers, toch was er daar een Evangelie.’
Ja, meer nog, we nemen hen mee terug naar de mooie bomen van Eden, waar de vruchten altijd rijpten en de zomer altijd rustte, en te midden van

deze bosjes vertellen we hen dat er een Evangelie was, en we laten hen de stem van God horen, toen Hij tot de wederspannige mens sprak en zei: ‘Het zaad van de vrouw zal de slang de kop vermorzelen.’
En nu we ze zo ver terug hebben gebracht, vragen we: ‘Waar zijn de valse godsdiensten geboren? Waar stond hun wieg?’ Ze wijzen ons naar Mekka, of ze wijzen met hun vingers naar Rome, of ze hebben het over Confucius, of de dogma’s van Boeddha. Maar wij zeggen: jullie gaan alleen maar terug naar een verre duisternis. Wij nemen jullie mee naar de oertijd. Wij leiden jullie naar de dagen van zuiverheid. We nemen je mee terug naar de tijd toen Adam voor het eerst de aarde betrad en dan vragen we je of het niet waarschijnlijk is dat hij als eerstgeborene niet ook als laatste zal sterven?
En omdat het zo vroeg werd geboren en nog steeds bestaat, terwijl duizend kortstondige dingen zijn uitgestorven, is het dan niet zeer waarschijnlijk dat, wanneer alle anderen zullen zijn vergaan als de bel op de golf, alleen dit zal varen, als een goed schip op de oceaan, en nog steeds zijn ontelbare zielen zal dragen, niet naar het land van de schaduwen, maar over de rivier van de dood naar de vlakten van de hemel?
Vervolgens vragen we, stel dat het evangelie van Christus uitsterft, *welke godsdienst komt er dan voor in de plaats?* We vragen aan de wijze man die zegt dat het christendom spoedig zal sterven: ‘Bid, meneer, welke godsdienst moeten we daarvoor in de plaats hebben? Krijgen we de waanideeen van de heidenen, die buigen voor hun goden en beelden van hout en steen aanbidden? Wilt u de orgieën van Bacchus of de obsceniteiten van Venus? Zien jullie je dochters weer buigen voor Thammuz of obscene riten uitvoeren zoals vroeger?’
Nee, jullie zouden zulke dingen niet verdragen. Jij zou zeggen: ‘Het zou niet getolereerd worden door beschaafde mensen.’ ‘Wat zou je dan hebben? Zou je het Romanisme en zijn bijgeloof hebben?’ Jullie zullen zeggen: ‘Nee, God helpe ons, nooit.’ Ze mogen doen wat ze willen met Brittannië, maar ze is te wijs om de oude roomsheid weer terug te nemen zolang Smithfield bestaat en er daar één van de tekenen van martelaren is.
Zolang er een man rondloopt die zichzelf als vrij man bestempelt en zweert bij de grondwet van het oude Engeland, kunnen we het pausdom niet terugnemen. Ze mag dan wel woekeren met haar bijgeloof en priesterij, maar mijn toehoorders antwoorden eensgezind: ‘We willen geen pausdom.’ Wat wilt u dan kiezen?

Zal het Mohammedanisme zijn? Zul je dat kiezen, met al zijn fabels, zijn goddeloosheid en wulpsheid? Ik zal je er niets over vertellen. Noch zal ik het hebben over de vervloekte bedriegerij van het Westen die de laatste tijd is ontstaan. Wij zullen Polygamie niet toestaan, zolang er mensen zijn die van de sociale cirkel houden en niet willen dat deze wordt binnengedrongen. Wij zouden niet willen dat, wanneer God de man één vrouw heeft gegeven, hij er twintig als metgezellen van die ene vrouw bij moet slepen. We kunnen het mormonisme niet verkiezen. Dat zullen we niet doen.
Wat komt er dan in de plaats van het christendom? 'Ongeloof!' roept u, heren? En zou u dat willen? Wat zou dan het gevolg zijn? Wat bevorderen velen van hen? Communistische standpunten en de echte ontwrichting van de hele samenleving zoals die nu bestaat. Wilt u dat hier terreur heerst, zoals in Frankrijk? Willen jullie de hele samenleving uiteen zien spatten en dat mensen als monsterijsbergen op zee ronddolen, tegen elkaar opbotsen en uiteindelijk volledig vernietigd worden? God behoede ons voor ontrouw!
Wat kun je dan hebben? Niets. Er is niets dat het christendom kan vervangen. Welke religie zal het overwinnen? Er is er niet één die ermee vergeleken kan worden. Als we de wereld rondgaan en van Groot-Brittannië tot Japan zoeken, zal er geen religie te vinden zijn die zo rechtvaardig is voor God en zo veilig voor de mens.
We vragen de vijand nogmaals: stel dat er een religie zou worden gevonden die te verkiezen is boven de religie die wij liefhebben, *met welke middelen zou je de onze dan verpletteren?* Hoe zou je de religie van Jezus uit de weg ruimen? En hoe zou u Zijn naam uitroeien? U zou toch zeker nooit denken aan de oude praktijk van vervolging?
Zou je nog een keer de doeltreffendheid van stoken en vuren proberen om de naam van Jezus uit te branden? Zou u rekken en duimschroeven uitproberen? Wilt u ons de laarzen en martelwerktuigen geven? Probeer het, heren en u zult het christendom niet doven. Elke martelaar die zijn vinger in zijn bloed doopte, zou de eer daarvan aan de hemel schrijven terwijl hij stierf, en de vlam die naar de hemel steeg zou de hemel bezaaien met de naam van Jezus. Vervolging is beproefd.
Wend je tot de Alpen. Laat de dalen van Piemonte spreken. Laat Zwitserland getuigen. Laat Frankrijk, met zijn St. Bartholomeus. Laat Engeland met al zijn bloedbaden spreken. En als jullie het nog niet verpletterd hebben, zullen jullie het dan hopen te doen? Zal je? Neen, er zijn

er duizend te vinden, en tienduizend als het nodig is, die bereid zijn om morgen naar de brandstapel te marcheren, en wanneer ze verbrand zijn, als je hun harten zou kunnen opnemen, zou je op elk van hen de naam van Jezus gegraveerd zien. 'Zijn naam zal eeuwig voortduren,' want hoe kun je onze liefde ervoor vernietigen?

'Ah! maar,' zeg je, 'we zouden mildere middelen proberen dan dat.' Wel, wat zouden jullie proberen? Zouden jullie een betere religie uitvinden? We vragen je om het te doen en het ons te laten horen. We hebben jullie nog niet tot zo'n ontdekking in staat geacht. Wat dan? Zou je er een opwekken die ons misleidt en ons op een dwaalspoor brengt? We vragen je om het te doen, want het is niet mogelijk om de uitverkorenen te misleiden. Je kunt de menigte misleiden, maar Gods uitverkorenen zullen niet misleid worden. Zij hebben ons beproefd.

Hebben zij ons niet het pausdom gegeven? Hebben ze ons niet bestookt met Puseyisme? Verleiden ze ons niet massaal met arminianisme? En verloochenen we daarom Gods waarheid? Nee. We hebben dit als ons motto genomen en daar zullen we bij blijven. 'De Bijbel, de hele Bijbel, en niets dan de Bijbel,' is nog steeds de godsdienst van de protestanten, en dezelfde waarheid die de lippen van Chrysostom bewoog, de oude leer die het hart van Augustinus in vervoering bracht, het oude geloof dat Athanasius verkondigde, de goede oude leer die Calvijn predikte, is nu ons evangelie, en God helpe ons, we zullen erbij blijven tot we sterven. Hoe wilt u het blussen? Als je het wilt doen, waar vind je dan de middelen? Het ligt niet in uw macht. Aha! Aha! Aha! We lachen je uit.

Maar je zult het blussen, nietwaar? Je zult het proberen, zeg je? En je hoopt dat je je doel zult bereiken? Ja, ik weet dat je dat zult doen, wanneer je de zon hebt vernietigd, wanneer je de maan hebt gedoofd met druppels van je tranen, wanneer je de zee hebt opgedroogd met je drinken. Dan zul je het doen.

En toch zeg je van wel.

En dan vraag ik je, *stel dat je dat zou doen, wat zou er dan van de wereld worden?* Als ik vanavond welsprekend zou zijn, zou ik het je misschien kunnen vertellen. Als ik de taal van een Robert Hall zou kunnen lenen, zou ik de wereld in rouw kunnen hullen. Ik zou de zee tot de grote rouwende kunnen maken, met haar klaagzang van huilende winden en haar wilde dodenmars van ongeordende golven. Ik zou de hele natuur kunnen kleden, niet in groene gewaden, maar in sombere zwarte gewaden. Ik zou orkanen het plechtige gejammer laten huilen - die doodskreet van een

wereld - want wat zou er van ons worden als we het Evangelie zouden verliezen?
Wat mij betreft, ik zeg het je eerlijk, ik zou roepen: ‘Laat me gaan!’ Ik zou hier niet willen zijn zonder mijn Heer. En als het evangelie niet waar is, dan zou ik God zegenen om mij op dit moment te vernietigen, want ik zou er niet om geven om te leven als je de naam van Jezus Christus zou kunnen vernietigen. Maar dat zou niet alles zijn, dat slechts één man ellendig zou zijn, want er zijn duizenden en duizenden die kunnen spreken zoals ik.
Nogmaals, wat zou er van de beschaving worden als je het christendom kon wegnemen? Waar zou de hoop op eeuwige vrede zijn? Waar regeringen? Waar jullie sabbatscholen? Waar al jullie samenlevingen? Waar alles dat de toestand van de mens verbetert, zijn zeden hervormt en zijn karakter moraliseert? Waar? Laat echo antwoorden: ‘Waar?’
Zij zouden weg zijn en er zou geen stukje van hen over zijn. En waar, o mensen, zou jullie hoop op de hemel zijn? En waar de kennis van de eeuwigheid? Waar een hulp aan de overkant van de dood? Waar een hemel? En waar een eeuwige gelukzaligheid? Alles zou weg zijn als Zijn naam niet eeuwig zou duren. Maar we zijn er zeker van, we weten het, we bevestigen het, we verklaren het. We geloven en zullen altijd blijven geloven dat ‘Zijn naam eeuwig zal duren’ - ja, eeuwig! Laat wie dat wil, het proberen tegen te houden.
Dit is mijn eerste punt. Over het tweede punt zal ik met ingehouden adem moeten spreken, hoewel ik me zowel van binnen als van buiten zo warm voel, dat ik God zou smeken dat ik met al mijn kracht kon spreken zoals ik zou kunnen doen.

II. Maar ten tweede, zoals Zijn godsdienst, zo IS DE EER VAN ZIJN NAAM VOOR EEUWIG GESLOTEN.
Voltaire zei dat hij in de schemering van het christendom leefde. Hij bedoelde een leugen. Hij sprak de waarheid. Hij leefde inderdaad in de schemering, maar het was de schemering voor de ochtend - niet de schemering van de avond, zoals hij bedoelde te zeggen. Want de morgen komt, wanneer het licht van de zon in zijn ware glorie op ons zal neerdalen.
De verachters hebben gezegd dat we spoedig zouden vergeten om Christus te eren en dat op een dag niemand Hem meer zou erkennen. Nu beweren we opnieuw, in de woorden van mijn tekst: ‘Zijn naam zal eeuwig

voortduren', wat betreft de eer ervan. Ja, ik zal je vertellen hoe lang die zal voortduren.
Zolang er op deze aarde een zondaar is die door de almachtige genade is teruggewonnen, zal de naam van Christus voortduren. Zolang er een Maria is, klaar om Zijn voeten te wassen met tranen en ze af te vegen met het haar van haar hoofd. Zolang er een hoofd der zondaars is, die zich gewassen heeft in de fontein die geopend is voor zonde en onreinheid. Zolang er een christen is die zijn geloof in Jezus heeft gesteld en Hem heeft gevonden als zijn verrukking, zijn toevluchtsoord, zijn verblijfplaats, zijn schild, zijn lied en zijn vreugde, zal er geen angst zijn dat Jezus' naam zal ophouden gehoord te worden.
We kunnen die naam nooit opgeven. We laten de Unitariër zijn evangelie nemen zonder Godheid erin. We laten hem Jezus Christus ontkennen. Maar zolang christenen - echte christenen - leven, zolang we proeven dat de Heere genadig is, manifestaties van Zijn liefde hebben, Zijn aangezicht zien, Zijn genade influisteren, Zijn genegenheid verzekeren, Zijn genade beloven, op Zijn zegen hopen, kunnen we niet ophouden Zijn naam te eren.
Maar als deze allemaal weg zouden zijn, als *we* zouden ophouden Zijn lof te zingen, zou Jezus Christus' naam dan vergeten zijn? Nee. De stenen zouden zingen, de heuvels zouden een orkest zijn, de bergen zouden huppelen als rammen en de heuveltjes als lammetjes. Want is Hij niet hun Schepper?
En als de lippen van alle stervelingen in één keer stom zouden zijn, dan zijn er nog schepsels genoeg in deze wijde wereld. De zon zou het koor aanvoeren. De maan zou op haar zilveren harp spelen en zoet zingen op haar muziek. Sterren zouden dansen in hun afgemeten banen. De oeverloze diepten van de ether zouden het huis van liederen worden en de nietige onmetelijkheid zou uitbarsten in één grote kreet: 'Gij zijt de glorierijke Zoon van God! Groot is Uw majesteit en oneindig Uw macht!'
Kan de naam van Christus vergeten worden? Nee. Hij is geschilderd op de hemel. Hij staat geschreven op de overstromingen. De winden fluisteren het. De stormen huilen het. De zeeën zingen het. De sterren schijnen het. De beesten verlagen het. De donder verkondigt het. De aarde schreeuwt het. De hemel weerklinkt het.
Maar als dat allemaal weg zou zijn - als dit grote universum allemaal in God zou verzinken, net zoals het schuim van een moment verzinkt in de golf die het draagt en voor altijd verloren is - zou Zijn naam dan vergeten

zijn? Nee. Richt je ogen naar ginds. Zie het *vaste land van* de hemel: 'Wie zijn dat die in het wit gekleed zijn en waar komen ze vandaan?' 'Dezen zijn het die uit de grote verdrukking zijn gekomen; zij hebben hun gewaden gewassen en wit gemaakt in het bloed van het Lam; daarom staan zij voor de troon van God en prijzen Hem dag en nacht in Zijn tempel.'
En als deze er niet meer waren, als de laatste harp van de verheerlijkten met de laatste vingers was aangeraakt, als de laatste lofzang van de heiligen was opgehouden, als het laatste halleluja had weerklonken door de dan verlaten gewelven van de hemel, want die zouden dan somber zijn - als de laatste onsterfelijke in zijn graf was begraven - als er graven voor onsterfelijken zouden zijn - zou Zijn lof dan ophouden?
Nee, bij de hemel! Nee. Want ginds staan de engelen. Ook zij bezingen Zijn heerlijkheid. Tot Hem roepen de cherubijnen en serafijnen zonder ophouden, wanneer zij Zijn naam noemen in dat driemaal heilige koor: 'Heilig, heilig, heilig, HEER, God der legers.' Maar als zelfs deze zouden vergaan - als engelen zouden zijn weggevaagd, als de vleugel van de seraf nooit meer door de ether zou wapperen, als de stem van de cherubijn nooit meer zijn vlammende lofzang zou zingen, als de levende wezens zouden ophouden met hun eeuwige koor, als de afgemeten symfonieën van glorie in stilte zouden uitsterven, zou Zijn naam dan verloren zijn?
Ah! nee. Want Hij zit als God op de troon, de Eeuwige, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. En al zou het universum worden vernietigd, dan nog zou Zijn naam worden gehoord, want de Vader zou hem horen en de Geest zou hem horen, en diep gegraveerd in onsterfelijk marmer in de rotsen der eeuwen, zou hij staan...
Jezus de Zoon van God, gelijkwaardig aan Zijn Vader. 'Zijn naam zal in eeuwigheid voortduren.'

III. En zo zal de KRACHT VAN ZIJN NAAM zijn.
Weet je wat dit is? Ik zal het je vertellen. Zie je die dief aan het kruis hangen? Zie de duivels aan de voet ervan, met open monden, zichzelf verrukkend met de zoete gedachte dat een andere ziel hen vlees zal geven in de hel. Zie hoe de doodsvogel met zijn vleugels fladdert over het hoofd van de arme stakker. Wraak komt langs en neemt hem voor haar eigen. Diep op zijn borst staat geschreven 'een veroordeelde zondaar.' Op zijn voorhoofd staat het klamme zweet, van hem weggedrukt door doodsangst en dood. Kijk in zijn hart, het is smerig met de korst van jarenlange zonde. De rook van lust hangt van binnen, in zwarte slingers van duis-

ternis. Zijn hele hart is samengebald in de hel. Kijk nu naar hem. Hij is stervende. Eén voet lijkt in de hel te zijn, de andere hangt wankelend in het leven - slechts vastgehouden door een spijker.
Er is een kracht in Jezus' ogen. Die dief kijkt, hij fluistert: 'Heer, denk aan mij.' Kijk nog eens daarheen. Zie je die dief? Waar is het klamme zweet? Het is er niet. Waar is die vreselijke angst? Die is er niet. Er ligt een glimlach op zijn lippen. Waar zijn de duivels van de hel? Er zijn er geen, maar een heldere seraf is aanwezig, met zijn vleugels uitgespreid en zijn handen klaar om die ziel, nu een kostbaar juweel, te grijpen en haar omhoog te dragen naar het paleis van de grote Koning.
Kijk in zijn hart, het is wit van reinheid. Kijk naar zijn borst, daar staat niet 'veroordeeld', maar 'gerechtvaardigd'. Kijk in het boek des levens, daar is zijn naam gegrift. Kijk op Jezus' hart, daar op een van de kostbare stenen draagt Hij de naam van die arme dief. Ja, nogmaals, kijk! Zie je die stralende temidden van de verheerlijkten, helderder dan de zon en mooi als de maan? Dat is de dief! Dat is de kracht van Jezus en die kracht zal eeuwig duren.
Hij die de dief redde, kan ook de laatste mens redden die ooit zal leven. Want toch,

> ***'Er is een fontein gevuld met bloed, getrokken uit Immanuels aderen;***
> ***En zondaars ondergedompeld in die vloed, verliezen al hun schuldige vlekken.***
>
> ***De stervende dief verheugde zich om te zien***
> ***Die fontein in zijn tijd;***
> ***Moge ik daar, hoewel verachtelijk als hij, al mijn zonden wegwassen.***
>
> ***Lief stervend Lam! Dat kostbare bloed zal nooit zijn kracht verliezen, totdat de hele kerk van God gered is om niet meer te zondigen.'***

Zijn krachtige naam zal voor altijd voortbestaan.
Dat is ook niet alle kracht van Zijn naam. Laat me je meenemen naar een andere scène en je zult iets anders zien. Daar op dat sterfbed ligt een heilige. Geen somberheid op zijn voorhoofd, geen verschrikking op zijn gezicht, zwak, maar rustig glimlacht hij. Hij kreunt misschien, maar toch zingt hij. Af en toe zucht hij, maar vaker schreeuwt hij. Ga bij hem staan. 'Mijn broeder, waarom kijk je zo blij in het gezicht van de dood?' 'Jezus,'

fluistert hij. Wat maakt jou zo rustig en kalm? ‘De naam van Jezus.’
Zie je, hij vergeet alles! Stel hem een vraag. Hij kan niet antwoorden - hij begrijpt je niet. Toch lacht hij. Zijn vrouw komt vragen: ‘Weet je hoe ik heet?’ Hij antwoordt: ‘Nee.’ Zijn beste vriend vraagt hem om zich zijn intimiteit te herinneren. ‘Ik ken je niet,’ zegt hij. Fluister in zijn oor: ‘Ken je de naam van Jezus?’ en zijn ogen glinsteren en zijn gezicht straalt hemel, en zijn lippen spreken lofzangen, en zijn hart barst van eeuwigheid, want hij hoort de naam van Jezus, en die naam zal eeuwig duren.
Hij die er een in de hemel liet landen, zal mij daar ook laten landen. Kom op, dood! Daar zal ik Christus’ naam noemen. O graf! Dit zal mijn glorie zijn, de naam van Jezus! Hellehond! Dit zal je dood zijn - want de angel van de dood is eruit gehaald - Christus onze Heer. ‘Zijn naam zal eeuwig duren.
Ik had je honderd details kunnen geven, maar mijn stem faalt, dus ik kan maar beter ophouden. Jullie zullen vanavond niet meer van me vragen, jullie zien hoe moeilijk ik het vind om elk woord uit te spreken. Moge God het naar huis sturen naar jullie zielen! Ik ben niet bijzonder bezorgd over mijn eigen naam, of die nu eeuwig zal blijven bestaan of niet, als hij maar in het boek van mijn Meester wordt opgetekend.
Toen George Whitefield werd gevraagd of hij een kerkgenootschap zou oprichten, zei hij: ‘Nee, broeder John Wesley mag doen wat hij wil, maar laat mijn naam vergaan. Laat de naam van Christus eeuwig voortbestaan.’ Amen! Laat mijn naam vergaan, maar laat de naam van Christus voor altijd voortbestaan. Ik zal heel tevreden zijn als je weggaat en me vergeet. Ik zal de gezichten van de helft van jullie niet meer zien, durf ik te zeggen.
Je zult misschien nooit overgehaald worden om binnen de muren van een klooster te stappen. Je zult denken dat het misschien niet respectabel genoeg is om naar een Baptistenbijeenkomst te komen. Nou, ik zeg niet dat we een heel respectabel volk zijn, dat pretenderen we ook niet te zijn, maar dit ene ding belijden we wel: we houden van onze Bijbels. En als het niet respectabel is om dat te doen, dan willen we niet in hoog aanzien staan.
Maar we weten niet dat we uiteindelijk zo onfatsoenlijk zijn, want ik geloof, als ik mijn eigen mening mag geven, dat als het protestantse christendom buiten die deur geteld zou worden - niet alleen elke echte christen, maar elke professor - ik geloof dat de Paedo-Baptisten geen grote meerderheid zouden hebben om zich op te beroemen. We zijn tenslotte

niet zo’n kleine, onfatsoenlijke sekte. In Engeland zijn we dat misschien wel, maar als je Amerika, Jamaica en West-Indië neemt en degenen die in principe baptisten zijn, hoewel niet openlijk, erbij betrekt, dan geven we ons in aantallen aan niemand over, zelfs niet aan de gevestigde kerk van dit land.
Daar geven we echter heel weinig om. Want ik zeg van de naam Baptist: laat die vergaan, maar laat Christus’ naam eeuwig voortbestaan. Ik kijk met plezier uit naar de dag dat er geen Baptist meer zal leven. Ik hoop dat ze spoedig verdwenen zullen zijn. Je zult zeggen: ‘Waarom?’ Omdat wanneer iedereen de doop door onderdompeling ziet, wij ondergedompeld zullen worden in alle sekten en onze sekte zal verdwenen zijn. Geef ons eenmaal de overhand en we zijn niet langer een sekte. Een man kan een Churchman, een Wesleyan of een Independent zijn en toch een Baptist. Daarom zeg ik: ik hoop dat de naam Baptist spoedig zal vergaan, maar laat de naam van Christus eeuwig voortbestaan.
Ja, en nogmaals, hoezeer ik ook van het lieve Engeland hou, ik geloof niet dat ze ooit ten onder zal gaan. Nee, Engeland! Jullie zullen nooit ten onder gaan, want de vlag van het oude Engeland is aan de mast genageld door de gebeden van christenen, door de inspanningen van zondagsscholen en haar vrome mannen. Maar ik zeg: laat zelfs de naam Engeland vergaan. Laat haar opgaan in één grote broederschap. Laten we geen Engeland hebben, en geen Frankrijk, en geen Rusland, en geen Turkije, maar laten we het christendom hebben. En ik zeg van harte, vanuit mijn ziel, laat naties en nationale onderscheidingen vergaan, maar laat de naam van Christus eeuwig voortbestaan.
Misschien is er maar één ding op aarde waar ik meer van hou dan van het laatste dat ik heb genoemd, en dat is de pure doctrine van het onvervalste calvinisme. Maar als dat verkeerd is - als daar iets in zit dat niet waar is - dan zeg ik: laat dat ook vergaan en laat de naam van Christus eeuwig voortbestaan. Jezus! Jezus! Jezus! Jezus, ‘Kroon Hem tot Heere van allen!’ Je zult me niets anders horen zeggen. Dit zijn mijn laatste woorden in Exeter Hall voor deze keer. Jezus! Jezus! Jezus! ‘Kroon Hem tot Heere van alles.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE KERK VAN CHRISTUS

NO. 28

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
3 JUNI 1855
DOOR DE REV. C.H. SPURGEON
BIJ NEW PARK CHAPEL, SOUTHWARK

'En Ik zal hen en de plaatsen rondom mijn heuvel tot een zegen maken; en Ik zal de bui doen neerdalen in zijn seizoen; er zullen buien van zegen zijn.'
Ezechiël 34:26

Het hoofdstuk (Ezechiël 34) dat ik aan het begin van de dienst las, is profetisch. En ik neem aan dat het geen betrekking heeft op de toestand van de Joden tijdens de gevangenschap en hun daaropvolgende geluk wanneer zij naar hun land zouden terugkeren, maar op een toestand waarin zij terecht zouden komen nadat zij onder Nehemia en Ezra in hun land waren hersteld, en in welke toestand zij tot op de dag van vandaag nog steeds verkeren.
De profeet vertelt ons dat de herders toen, in plaats van de kudde te voeden, zichzelf voedden. Ze vertrapten het gras, in plaats van het de schapen te laten eten, en ze bevuilden de wateren met hun voeten. Dit is een nauwkeurige beschrijving van de toestand van Judea na de gevangenschap, want toen kwamen de Schriftgeleerden en Farizeeën op, die de sleutel van de kennis namen en zelf niet wilden binnengaan, noch anderen wilden toelaten binnen te gaan, die zware lasten op de schouders van de mensen legden en die niet met één vinger wilden aanraken, die de godsdienst volledig lieten bestaan uit offers en ceremoniën, en die het volk zo'n last oplegden dat het uitriep: 'Wat een vermoeidheid is het!'
Datzelfde kwaad is doorgegaan met de arme Joden tot op de dag van vandaag en als je de onzin van de Talmoed en de Gemara zou lezen en de lasten zou zien die zij hen hebben opgelegd, dan zou je zeggen: 'Voorwaar, zij hebben luie herders.' Ze geven de schapen geen voedsel. In plaats van hen te vertellen dat de Messias al gekomen is, misleiden ze hen met het idee dat er nog een Messias moet komen, die Judea zal

herstellen en in zijn glorie zal herstellen. De Heere spreekt een vloek uit over deze Farizeeën en Rabbijnen. Zij die 'met zijde en schouder duwen', die slechte herders die de schapen niet laten liggen, noch hen met goede weidegrond voeden.
Maar na deze toestand beschreven te hebben, voorspelt hij betere tijden voor de arme Jood. De dag komt dat de achteloze herders tot niets zullen worden, dat de macht van de Rabbijnen zal ophouden, dat de tradities van de Misjna en de Talmoed terzijde zullen worden geschoven. Het uur nadert dat de stammen zullen optrekken naar hun eigen land. Wanneer Judea, zo lang een huilende wildernis, weer zal bloeien als de roos. Wanneer, als de tempel zelf niet hersteld zal worden, toch op Sions heuvel een christelijk gebouw zal verrijzen, waar de gezangen van de plechtige lofzang zullen worden gehoord, zoals ooit van oudsher de Psalmen van David werden gezongen in de Tabernakel.
Niet lang zal het duren voordat zij zullen komen - zij zullen komen uit verre landen, waar zij ook rusten of zwerven. En zij die het uitschot van alle dingen is geweest, wier naam een spreekwoord en een gezegde is geweest, zal de heerlijkheid van alle landen worden. Het neerslachtige Sion zal haar hoofd opheffen, zich schuddend van stof, duisternis en doden. Dan zal de Heere Zijn volk voeden en hen en de plaatsen rondom Zijn heuvel tot een zegen maken.
Ik denk dat we niet genoeg belang hechten aan het herstel van de Joden. We denken er niet genoeg over na. Maar als er iets beloofd is in de Bijbel, dan is het wel dit. Ik denk dat je de Bijbel niet kunt lezen zonder duidelijk te zien dat er een daadwerkelijk herstel van de kinderen van Israël zal plaatsvinden. 'Daarheen zullen zij optrekken; zij zullen met geween tot Sion komen en met smekingen tot Jeruzalem.'
Moge die gelukkige dag spoedig komen! Want als de Joden hersteld zijn, zal de volheid van de heidenen verzameld worden. En zodra zij teruggekeerd zijn, zal Jezus op de berg Sion komen om met Zijn ouden heerlijk te regeren en de heerlijke dagen van het Millennium zullen dan aanbreken. We zullen dan weten dat ieder mens een broeder en een vriend is. Christus zal met universele heerschappij regeren.
Dit is dus de betekenis van de tekst, dat God Jeruzalem en de plaatsen rondom zijn heuvel tot een zegen wil maken. Ik zal het vanmorgen echter niet zo gebruiken, maar ik zal het in een meer beperkte zin gebruiken - of misschien in een meer uitgebreide zin - zoals het van toepassing is op de kerk van Jezus Christus en op deze specifieke kerk waarmee u en ik

verbonden zijn. ‘Ik zal hen en de plaatsen rondom mijn heuvel tot een zegen maken; en Ik zal de regen doen neerdalen op zijn tijd; er zullen regenbuien van zegen zijn.’
Er wordt hier over twee dingen gesproken. Ten eerste moet *de kerk van Christus een zegen zijn*. Ten tweede moet *de kerk van Christus gezegend worden*. Deze twee dingen vind je in de verschillende zinnen van de tekst.

I. Ten eerste, DE KERK VAN CHRISTUS MOET EEN ZEGEN ZIJN. ‘Ik zal hen en de plaatsen rondom mijn heuvel tot een zegen maken.’
Het doel van God in het kiezen van een volk vóór alle werelden was niet alleen om dat volk te redden, maar door hen essentiële voordelen te verlenen aan het hele menselijke ras. Toen Hij Abraham verkoos, verkoos Hij hem niet alleen om Gods vriend te zijn en de ontvanger van bijzondere voorrechten, maar Hij verkoos hem om hem als het ware de bewaarder van de waarheid te maken. Hij moest de ark zijn waarin de waarheid verborgen moest blijven. Hij moest de bewaarder van het verbond zijn namens de hele wereld.
En wanneer God door Zijn soevereine genade mensen uitkiest en hen als Christus maakt, dan doet Hij dat niet alleen omwille van henzelf, opdat zij gered worden, maar ook omwille van de wereld. Want weet u niet: ‘Gij zijt het licht der wereld!’ - ‘Een stad op een heuvel, die niet verborgen kan blijven.’ ‘Gij zijt het zout der aarde.’ En als God jullie zout maakt, is dat niet alleen opdat jullie zout in jezelf zouden hebben, maar opdat jullie als zout de hele massa zouden bewaren. Als Hij jullie zuurdesem maakt, dan is dat opdat jullie, net als de kleine zuurdesem, de hele massa zuurdesemen.
Verlossing is geen egoïstische zaak. God geeft het niet om het voor onszelf te houden, maar om ons daardoor tot zegen voor anderen te maken. En op de grote dag zal blijken dat er geen mens op aarde leeft die niet op de een of andere manier een zegen heeft ontvangen door Gods geschenk van het evangelie.
Het vasthouden van de goddelozen in het leven en het verlenen van uitstel werd gekocht met de dood van Jezus, en door Zijn lijden en dood worden ons de tijdelijke zegeningen geschonken die zowel wij als zij genieten. Het evangelie werd gezonden opdat het eerst diegenen zou zegenen die het omhelzen en zich dan zou uitbreiden, zodat ze een zegen zouden zijn voor het hele menselijke ras. In dit spreken over de kerk als een zegen zullen we drie dingen opmerken. Ten eerste is hier *goddelijkheid:* ‘*Ik* zal

hen tot een zegen maken.' Ten tweede is hier *persoonlijkheid van religie*: 'Ik zal *hen tot een* zegen maken.' En ten derde is hier *de ontwikkeling van religie*: 'en de *plaatsen* rondom mijn heuvel.'

1. Ten eerste, met betrekking tot deze zegen die God Zijn kerk zal laten zijn, hier is *goddelijkheid*. Het is God, de eeuwige JEHOVAH die spreekt. Hij zegt: 'Ik zal hen tot een zegen maken.' Niemand van ons kan anderen zegenen tenzij God ons eerst gezegend heeft. We hebben goddelijk vakmanschap nodig. 'Ik zal hen tot een zegen maken door hen te helpen en door hen te beperken.'

God maakt Zijn mensen tot een zegen door hen te helpen. Wat kunnen we doen zonder Gods hulp? Ik sta op en preek voor honderden of misschien wel duizenden. Wat heb ik gedaan, tenzij een grotere dan de mens met mij op de preekstoel heeft gestaan? Ik werk in de Sabbatscholen, wat kan ik doen, tenzij de Meester daar is en de kinderen met mij onderwijst? We willen Gods hulp in elke positie, en als we die hulp krijgen, is het niet te zeggen hoe weinig werk ons tot zegen kan zijn. Ah! een paar woorden zijn soms meer een zegen dan een hele preek. Je neemt een kleine prater op je knie en een paar woorden die je tegen hem zegt, herinnert hij zich en gebruikt hij in latere jaren.

Ik kende een grijsaard die de gewoonte had om dit te doen. Hij nam eens een jongen mee naar een bepaalde boom en zei: 'Nu, John, kniel jij neer bij die boom en ik zal samen met jou neerknielen.' Hij knielde neer en bad en vroeg God om hem te bekeren en zijn ziel te redden. 'Nu,' zei hij, 'misschien kom je nog eens naar deze boom en als je niet bekeerd bent, zul je je herinneren dat ik onder deze boom vroeg of God je ziel wilde redden.'

Die jongeman ging weg en vergat het gebed van de oude man, maar het toeval wilde dat God het wilde, dat hij weer over dat veld liep en een boom zag. Het leek alsof de naam van de oude man in de bast was gekerfd. Hij herinnerde zich waar hij voor gebeden had en dat het gebed niet vervuld was, maar hij durfde de boom niet voorbij te gaan zonder neer te knielen om zelf te bidden, en daar was zijn geestelijke geboorteplaats.

De eenvoudigste opmerking van de Christen zal tot een zegen worden, als God hem helpt. 'Ook zijn blad zal niet verwelken' - het eenvoudigste woord dat hij spreekt zal worden gekoesterd en alles wat hij doet zal voorspoedig zijn.

Maar er is hier een *beperking*. 'Ik zal ze tot een zegen *maken*.' Ik zal hen

geven om een zegen te zijn. Ik zal ze dwingen om een zegen te zijn. Ik kan zelf zeggen dat ik nooit iets heb gedaan dat een zegen was voor mijn medeschepselen zonder dat ik me gedwongen voelde om het te doen. Ik dacht erover om naar een sabbatschool te gaan om les te geven. Op een bepaalde dag riep iemand mij, vroeg mij, smeekte mij om in zijn klas te komen, ik kon niet weigeren om te gaan, en daar werd ik met handen en voeten vastgehouden door de opzichter, en ik werd gedwongen om door te gaan.
Mij werd gevraagd om de kinderen toe te spreken. Ik dacht dat ik het niet kon, maar er was niemand anders om het te doen, dus stond ik op en stamelde een paar woorden. En ik herinner me de eerste keer dat ik probeerde tot de mensen te preken - ik weet zeker dat ik dat niet wilde - maar er was niemand anders aanwezig en moest de gemeente weggaan zonder ook maar één woord van waarschuwing of toespraak? Hoe kon ik dat verdragen? Ik voelde me gedwongen om hen toe te spreken.
En zo is het gegaan met alles waar ik mijn hand op heb gelegd. Ik heb altijd een soort impuls gevoeld die ik niet kon weerstaan, maar bovendien voelde ik me door de Voorzienigheid in zo'n positie geplaatst dat ik de plicht niet wilde ontlopen, en als ik het had gewild, had ik mezelf niet kunnen helpen. En zo is het ook met Gods volk. Als ze door hun leven gaan, waar ze ook tot zegen zijn gemaakt, zullen ze merken dat God hen in de wijngaard lijkt te hebben geduwd.
Zo'n man was ooit rijk. Wat had hij aan de wereld? Hij zat alleen maar te luieren in zijn koets. Hij deed maar weinig goeds en was zijn medeschepselen maar weinig van dienst. God zegt: 'Ik zal hem tot een zegen maken' - dus neemt Hij zijn rijkdom weg en brengt hem in lage omstandigheden. Hij wordt dan in contact gebracht met de armen en zijn superieure opvoeding en intellect maken hem tot een zegen voor hen. God maakt hem tot een zegen.
Een andere man was van nature erg verlegen. Hij wilde niet bidden op de gebedsbijeenkomst, hij wilde nauwelijks lid worden van de kerk. Al snel komt hij in een positie waarin hij niet anders kan. 'Ik zal hem tot zegen zijn.' En zo zeker als je ooit een dienaar van God bent, zal Hij je tot een zegen maken. Hij zal niets van Zijn goud in de klomp houden. Hij zal het eruit hameren en er een zegen van maken.
Ik geloof echt dat er in mijn gemeente mensen zijn aan wie God de macht heeft gegeven om Zijn naam te prediken. Ze weten het misschien nog niet, maar God zal het tegen die tijd bekend maken. Ik wil dat ieder-

een kijkt en ziet of God hem iets laat doen, en als hij eenmaal de impuls voelt, laat hij die dan in geen geval tegenhouden.
Ik geloof een beetje in de leer van de Quakers over de impulsen van de Geest en ik ben bang dat ik een van hen niet zal controleren. Als er een gedachte in mijn hoofd opkomt: 'Ga naar het huis van zo iemand', dan doe ik dat altijd graag, omdat ik niet weet wat het van de Geest kan zijn. Ik begrijp dat dit vers zoiets betekent.
'Ik zal hen tot een zegen maken. Ik zal hen dwingen om goed te doen. Als Ik niet op een andere manier een zoete geur van hen kan laten komen, dan zal Ik hen stampen in de vijzel van verdrukking. Als zij zaad hebben en het zaad niet op een andere manier verspreid kan worden, zal Ik een ruwe wind sturen om het donzige zaad overal heen te blazen.' 'Ik zal hen tot een zegen maken.' Als je nog nooit tot een zegen voor iemand bent gemaakt, reken er dan maar op dat je geen kind van God bent, want JEHOVAH zegt: 'Ik *zal* hen tot een zegen maken.'
2. Maar let vervolgens op de *persoonlijkheid* van de zegen. 'Ik zal *hen tot* een zegen maken.' 'Ik zal elk lid van de kerk tot een zegen maken.' Veel mensen komen naar het gebedshuis waar de kerk samenkomt en je zegt: 'Nou, wat doen jullie op die en die plaats waar jullie komen?' 'Nou, *we* doen dit en dat.'
'Hoe spel je wij?'
'Het is een gewone eenlettergrepigheid,' zeg je.
'Ja, maar zet je *'ik'* in 'wij'?'
'Nee.'
Er zijn heel veel mensen die 'we' gemakkelijk zouden kunnen spellen zonder een I erin, want hoewel ze zeggen: 'We hebben dit en dat gedaan,' zeggen ze niet: 'Hoeveel heb ik gedaan? Heb ik er iets aan gedaan? Ja, deze kapel is vergroot. Waar heb ik op ingeschreven? Twee pence!'
Natuurlijk is het gedaan. Degenen die het geld hebben betaald, hebben het gedaan. 'Wij prediken het evangelie. Doen we dat inderdaad? Ja, we zitten in onze kerkbank en luisteren een beetje en bidden niet om zegen. 'We hebben zo'n grote zondagsschool.' Heb je er ooit les in gegeven? 'We hebben een heel goede werkvereniging.' Heb je er ooit in gewerkt? Dat is niet de manier om 'we' te spellen.
Het is: 'Ik zal *hen* tot een zegen maken.' Toen Jeruzalem gebouwd was, begon ieder het dichtst bij zijn eigen huis. Dat is waar je moet beginnen om te bouwen of om iets te doen. Laat ons er geen leugen over vertellen. Als we geen aandeel hebben in de bouw, als we noch de troffel noch de

speer hanteren, laten we dan niet over *onze* kerk praten. Want de tekst zegt: ‘Ik zal *hen* tot een zegen maken’, ieder van hen.
‘Maar meneer, wat kan ik doen? Ik ben thuis alleen maar vader. Ik zit zo vol met zaken, dat ik mijn kinderen maar weinig kan zien.’ Maar in uw bedrijf, heeft u ooit bedienden? ‘Nee, ik ben zelf bediende.’ Heeft u collegabedienden? ‘Nee, ik werk alleen.’ Werkt u dan alleen en leeft u alleen, als een monnik in een cel? Dat geloof ik niet.
Maar je hebt collega’s aan het werk, kun je dan niets tegen hun geweten zeggen? ‘Ik hou er niet van om religie in zaken te mengen.’ En terecht, zeg ik. Als ik zaken doe, laat het dan zaken zijn. Als jij religie bedrijft, laat het dan religie zijn. Maar heb je ooit de kans? Je kunt niet in een stadsbus of een treinwagon stappen, maar je kunt wel iets voor Jezus Christus zeggen. Ik heb het zo ervaren en ik geloof niet dat ik anders ben dan andere mensen. *Kun je niets doen?* Kun je geen traktaat in je hoed stoppen en laten vallen waar je gaat? Kun je geen woord tegen een kind spreken? Waar komt deze man vandaan die niets kan doen? Er zit een spin op de muur, maar hij maakt zich meester van koningspaleizen en spint zijn web om de wereld te bevrijden van schadelijke vliegen. Er staat een brandnetel in de hoek van het kerkhof, maar de arts vertelt me dat het zijn deugden heeft. Er staat een kleine ster aan de hemel, maar die staat op de kaart en de zeevaarder kijkt ernaar. Er is een insect onder water, maar het bouwt een rots.
God maakte al deze dingen voor iets, maar hier is een mens die God maakte en hem helemaal niets te doen gaf? Dat geloof ik niet.
God maakt nooit nutteloze dingen. Hij heeft geen overbodig werk. Het kan me niet schelen wat je bent. Je hebt iets te doen. En oh! moge God je tonen wat het is en het je dan laten doen, door de wonderlijke dwang van Zijn voorzienigheid en Zijn genade.
3. Maar in de derde plaats moeten we *de ontwikkeling van de zegen van het Evangelie* opmerken. ‘Ik zal hen tot een zegen maken,’ maar daar eindigt het niet. ‘En de plaatsen rondom mijn heuvel.’ Religie is een uitgebreid iets. Als het in het hart begint, is het eerst als een klein mosterdzaadje, maar het groeit geleidelijk en wordt een grote boom, zodat de vogels van de lucht in zijn takken nestelen.
Een mens kan niet godsdienstig zijn voor zichzelf: ‘Niemand leeft voor zichzelf en niemand sterft voor zichzelf.’ Je hebt vaak gehoord dat als je een kiezelsteen in een beek laat vallen, deze eerst een kleine ring veroorzaakt, dan nog een daarbuiten, en dan nog een, en nog een, totdat de in-

vloed van de kiezelsteen merkbaar is over de hele boezem van het water. Zo is het ook wanneer God Zijn mensen tot een zegen maakt. 'Ik zal een voorganger tot een zegen maken voor één of twee. Dan zal Ik hem tot een zegen maken voor honderd. Dan zal Ik hem tot een zegen maken voor duizenden en dan zal Ik die duizenden tot een zegen maken. Ik zal ieder afzonderlijk tot een zegen maken en wanneer Ik dat gedaan heb, zal Ik alle plaatsen rondom tot een zegen maken. Ik zal ze tot een zegen maken.'

Ik hoop dat we als leden van Park Street nooit tevreden zullen zijn totdat we niet alleen voor onszelf een zegen zijn, maar voor alle plaatsen rondom onze heuvel. Wat zijn de plaatsen rondom onze heuvel? Ik denk dat het ten eerste onze instanties zijn, ten tweede onze buurt en ten derde de kerken die aan ons grenzen.

Ten eerste zijn er onze instanties. Er is onze sabbatschool - hoe dicht is dat bij onze heuvel? Ik spreek hier veel over, omdat ik wil dat het onder de aandacht gebracht wordt. Ik ben van plan om vanmorgen een praktische preek te houden, om sommigen van jullie te bewegen om op de Sabbatschool te komen onderwijzen, want daar hebben we geschikte mannen nodig om 'op te komen tot de hulp van de HEERE, tot de hulp van de HEERE tegen de machtigen.' Daarom noem ik de sabbatschool als een plaats heel dicht bij de heuvel. Het zou juist aan de voet ervan moeten zijn. Ja, het zou zo dicht bij de heuvel moeten zijn dat zeer velen er vandaan naar de kerk kunnen gaan.

Dan is er nog onze Bezoek- en Christelijke Instructievereniging die we hebben voor het bezoeken van deze buurt. Ik vertrouw erop dat dit tot zegen is geweest. God heeft een man onder ons gezonden die ijverig en ernstig werkt in het bezoeken van de zieken. Ik heb, als opzichter van mijn geliefde broeder de zendeling, een regelmatig verslag van zijn werk. Zijn verslag heeft mij zeer tevreden gesteld en ik kan getuigen dat hij zeer efficiënt om ons heen werkt.

Ik wil dat het Genootschap al jullie sympathie en kracht krijgt. Ik beschouw hem als een Jozua, met wie jullie met honderden op weg gaan naar de mensen die in de buurt wonen. Weet je niet wat voor donkere plekken er zijn? Loop door een straat een beetje naar rechts. Kijk naar de winkels die op zondag open zijn. Sommigen, God zij dank, die ze vroeger openden, komen nu bij ons aanbidden. We zullen er nog meer krijgen, want 'de aarde is van de Heere en haar volheid,' en waarom zouden we die niet hebben?

Broeders en zusters, als u de zieken bezoekt of van deur tot deur traktaten uitdeelt, maak dit dan tot uw gebed - dat deze Sociëteit, die een van de plaatsen is rondom onze heuvel, tot een zegen mag worden! Laat me geen enkele instantie vergeten die met deze kerk verbonden is. Er zijn verschillende andere plaatsen rondom onze heuvel en de Heere heeft het zojuist in mijn hart gelegd om andere genootschappen op te richten die tot zegen zullen zijn voor deze heuvel, en over een tijdje zult u daarvan horen.

We hebben verschillende broeders in deze gemeente aan wie God een mond heeft gegeven om uit te spreken. Deze staan op het punt om zich te vormen tot een genootschap om het Woord van God te verkondigen. Waar God Zijn kerk zo gezegend heeft, en ons zo heeft doen opmerken en benoemen onder de mensen, waarom zouden we dan niet doorgaan? We zijn opgevoed tot een hoog niveau van ijver en liefde. Nu is het tijd om iets te doen. Terwijl het ijzer heet is, waarom slaan we niet toe en bewerken we het?

Ik geloof dat we de materialen hebben, niet alleen om hier een kerk te maken die de glorie zal zijn van de baptistengemeenten in Londen, maar om overal in de metropool kerken te maken. En we hebben nog meer plannen klaarliggen, die gerijpt door een nuchter oordeel en gesteund door voorzichtigheid, deze metropool nog meer vereerd zullen maken dan ze tot nu toe is geweest door het geluid van het zuivere Evangelie en de verkondiging van het zuivere Woord van God. Moge God al onze organisaties - de plaatsen rondom onze heuvel - tot een zegen maken.

Maar daarnaast is er de buurt. Ik ben soms verlamd als ik eraan denk dat we de buurt zo weinig van dienst zijn, hoewel dit een groene oase is te midden van een grote geestelijke woestijn. Vlak achter ons vind je honderden roomskatholieken en mannen met het allerergste karakter. En het is triest om te bedenken dat we deze plek niet tot een zegen voor hen kunnen maken.

Het is een grote zegen voor jullie, mijn toehoorders, maar jullie komen niet uit dit district. Jullie komen van overal en nergens, sommigen van jullie, neem ik aan. Mensen zeggen: ‘Er is iets te doen in die kapel, kijk naar de menigte, maar we kunnen er niet in!’ Dit is wat ik vraag - kom hier nooit om je nieuwsgierigheid te bevredigen. Jullie die lid zijn van andere gemeenten, beschouw het als jullie plicht om thuis te blijven.

Er lopen veel verdwaalde schapen rond. Ik heb ze liever dan jou. Blijf op je eigen plaats. Ik wil geen andere predikanten beroven. Kom hier niet uit

liefdadigheid. We zijn u zeer dankbaar voor uw vriendelijke bedoelingen, maar we hebben liever uw kamer dan uw gezelschap, als u lid bent van andere kerken.
We willen dat zondaars komen - zondaars van elke soort. Maar laat ons niet dat soort mensen hebben wiens oren eeuwig jeuken voor een nieuwe prediker - die zeggen: ‘Ik wil iets anders, ik wil iets anders.’ O, ik smeek u, om Gods wil, wees van enig nut, en als u van de ene plaats naar de andere rent, kunt u nooit verwachten dat te zijn. Weet je wat er gezegd wordt over rollende stenen? Daar heb je van gehoord. Ze ‘vergaren geen mos’. Wees nu geen rollende stenen, maar blijf thuis.
Maar God, help ons zo dat we een zegen zijn voor de buurt! Ik verlang ernaar dat er iets gedaan wordt voor de mensen in de buurt. We moeten onze armen voor hen openen. We moeten naar hen toe gaan in de open lucht. We moeten en zullen Gods Evangelie aan hen verkondigen. Laat de mensen in de omgeving dan luisteren naar het woord van het Evangelie, en moge er gezegd worden: ‘Die plaats is de kathedraal van Southwark!’ Zo is het nu. Er gaat een zegen van uit. God giet er een zegen over uit.
Wat bedoelen we nog meer met de plaatsen rondom onze heuvel? We bedoelen de aangrenzende kerken. Ik kan me alleen maar verheugen over de voorspoed van veel kerken om ons heen, maar zoals onze geliefde broeder Mr. Sherman afgelopen donderdagmorgen zei: ‘Het is niet onredelijk om te zeggen dat er maar heel weinig kerken zijn die in een voorspoedige staat verkeren, en dat als we de kerken in het algemeen nemen, ze in een droevige staat verkeren. Het is slechts hier en daar,’ zei hij, ‘dat God Zijn Geest uitstort. Maar de meeste kerken liggen als schuiten bij Black Friars Bridge als het eb is - recht in de modder - en alle paarden en mannen van de koning kunnen ze er niet uit trekken, totdat het vloed wordt en ze weer vlot trekt.’
Wie kan dan zeggen wat voor goeds deze kerk kan doen? Als er een licht is in deze kandelaar, laat anderen dan komen en hun kaarsen aansteken. Als er hier een vlam is, laat de vlam zich dan verspreiden totdat alle naburige kerken verlicht zullen zijn met de heerlijkheid. Dan zullen wij inderdaad tot de vreugde van de aarde gemaakt worden, want er is nooit een opwekking op één plek, maar het zal anderen beïnvloeden. Wie zal dan zeggen waar het zal eindigen?

> ***'Vlieg naar het buitenland, gij machtig Evangelie;***
> ***Win en overwin, nooit ophouden.'***

En het zal nooit ophouden, als God eenmaal de plaatsen rondom Zijn heuvel tot een zegen maakt.

II. Het tweede punt is dat Gods volk niet alleen een zegen moet zijn, maar ZIJ ZIJN GEZONDEN.

Lees het tweede deel van het vers. 'En Ik zal de regen doen neerdalen op zijn tijd; er zullen regenbuien van zegen zijn.' Het is ietwat vreemd, als een voorspelling van de regens van zegeningen die we hier hopen te ontvangen, dat God ons regens stuurde op de eerste dag van de opening. Als ik in voortekenen zou geloven, zou ik bidden dat zoals het de eerste dag regende, het sindsdien elke dag mag regenen. Als het ophoudt, mogen we de kapel sluiten, want we willen alleen dat ze open is zolang de regens van genade blijven neerdalen.

Ten eerste, hier is soevereine *genade*. Luister naar deze woorden: 'Ik zal hun een regenbui geven op zijn tijd.' Is dit geen soevereine, goddelijke barmhartigheid, want wie kan zeggen: 'Ik zal hun regens geven', behalve God? Kan de valse profeet die tussen de verlamde Khoikhoi wandelt dat? Hij zegt dat hij een regenmaker is en hen regens kan geven, maar kan hij dat ook?

Is er een keizerlijk vorst, of de meest geleerde man op aarde, die kan zeggen: 'Ik zal hun de buien op hun tijd geven?' Nee. Er is maar één vuist waarin alle wolken worden vastgehouden. Er is maar één hand waarin alle kanalen van de machtige oceaan boven het uitspansel zich bevinden. Er is maar één stem die tot de wolken kan spreken en hen de regen kan laten voortbrengen. 'Uit wiens schoot kwam het ijs? En de rijp van de hemel, wie heeft het gemaakt? 'Wie zendt de regen neer op de aarde? Wie strooit de buien over het groene kruid? Ik niet, de HEERE?' Wie anders zou dat kunnen doen?

Is regen niet in Gods macht? En wie kan het sturen behalve Hij? We weten dat katholieken doen alsof ze genade kunnen krijgen zonder het rechtstreeks van God te krijgen, want zij geloven dat God al Zijn genade in de paus stopt en dat die dan naar beneden loopt in kleinere leidingen, kardinalen en bisschoppen genaamd, waardoor het naar de priesters loopt. En door met een shilling aan de kraan te draaien kun je zoveel genade krijgen als je wilt. Maar zo is het niet met Gods genade. Hij zegt:

‘Ik zal ze regens geven.’ Genade is de gave van God en kan niet door mensen geschapen worden.
Merk vervolgens op dat het *genade is die nodig is.* ‘Ik zal ze regens geven.’ Wat zou de grond doen zonder regen? Je kunt de kluiten breken, je kunt je zaden zaaien, maar wat kun je doen zonder regen? Ah! Je kunt je schuur klaarmaken en je sikkels slijpen, maar je sikkels zullen verroest zijn voordat je tarwe hebt, tenzij er regens zijn. Die zijn nodig. Zo is de goddelijke zegen.

‘Tevergeefs zaait Apollos het zaad, tevergeefs plant Paulus het.’

Tevergeefs kom je hier, tevergeefs werk je, tevergeefs geef je je geld...

‘Tot God de overvloedige regen schenkt, en verlossing neerzendt.’

Vervolgens is het *overvloedige genade*. ‘Ik zal ze regens sturen.’ Er staat niet: ‘Ik zal ze druppels sturen’, maar ‘Ik zal ze regens sturen’. ‘Het regent zelden, maar het giet.’ Zo is het ook met genade. Als God een zegen geeft, dan geeft Hij die meestal in zo’n mate dat er niet genoeg ruimte is om hem te ontvangen. Waar moeten we Gods zegen, die we al verkregen hebben, bewaren? Ik vertelde de mensen op donderdag dat God ons beloofd had dat als we de tienden in het magazijn zouden brengen, Hij ons zo’n zegen zou sturen dat we geen ruimte zouden hebben om het vast te houden. We hebben het geprobeerd en de belofte is vervuld, zoals het altijd zal zijn zolang we erop vertrouwen.
Overvloedige genade! We zullen overvloedige genade nodig hebben, mijn vrienden. Overvloedige genade om ons nederig te houden, overvloedige genade om ons biddend te maken, overvloedige genade om ons heilig te maken, overvloedige genade om ons ijverig te maken, overvloedige genade om ons waarheidsgetrouw te maken, overvloedige genade om ons door dit leven heen te helpen en ons uiteindelijk in de hemel te laten landen.
We kunnen niet zonder regens van genade. Hoeveel zijn er hier die droog hebben gestaan in een regen van genade? Waarom, er is hier een regen van genade, maar hoe komt het dat het niet op sommige mensen valt? Omdat ze de paraplu van hun vooroordelen opzetten. En hoewel ze hier zitten, zelfs als Gods volk zit, zelfs als het regent, hebben ze zo’n vooroordeel tegen Gods Woord, ze willen het niet horen, ze willen het niet

liefhebben, en het loopt weer weg. Toch zijn de buien er en we zullen God ervoor danken als ze vallen.
Nogmaals, het is *seizoensgebonden genade*. ‘Ik zal hun de regen op zijn tijd geven.’ Er is niets zoals seizoensgebonden genade. Er zijn vruchten, weet je, die het best zijn in hun seizoen en die op geen enkel ander moment goed zijn. En er zijn genaden die goed zijn in hun seizoen, maar we hebben ze niet altijd nodig. Een persoon ergert en irriteert me. Ik wil juist op dat moment genade om geduldig te zijn. Ik heb het niet en ik word boos. Tien minuten later ben ik weer zo geduldig, maar ik heb geen genade gehad in haar seizoen.
De belofte is: ‘Ik zal hen de regen geven in zijn seizoen.’ Ach arme wachtende ziel, wat is jouw seizoen deze morgen? Is het het seizoen van droogte? Dan is dat het seizoen voor regens. Is het een seizoen van grote zwaarte en zwarte wolken? Dan is dat het seizoen voor buien. Wat is jouw seizoen vanmorgen, zakenman? Heb je de hele week geld verloren? Nu is het seizoen om regens te vragen. Het is nacht. Nu valt de dauw. De dauw valt niet overdag, maar in de nacht, de nacht van beproeving en moeilijkheden. Daar staat de belofte - ga er heen en smeek erom.
‘Ik zal hun de regen op zijn tijd geven.’
We hebben nog één gedachte en dan zijn we klaar. Hier is een *gevarieerde* zegen. ‘Ik zal jullie *regens* van zegen geven.’ Het woord is in het *meervoud*. Allerlei soorten zegeningen zal God sturen. De regen is allemaal van één soort wanneer het komt, maar genade is niet allemaal van één soort of het produceert niet hetzelfde effect. Wanneer God regen op Zijn kerk zendt, ‘zendt Hij zegenende regens’.
Er zijn predikanten die denken dat als er een regenbui over hun kerk komt, God een regen van werk zal sturen. Ja, maar als Hij dat doet, zal Hij een regen van troost sturen. Anderen denken dat God een regen van evangeliewaarheid zal sturen. Ja, maar als Hij dat doet, zal Hij ook een regen van evangelische heiligheid sturen. Want al Gods zegeningen gaan samen. Ze zijn als de zoete zustergenaden die hand in hand dansen.
God stuurt regens van zegeningen. Als Hij troostende genade geeft, geeft Hij ook bekerende genade. Als Hij de bazuin laat blazen voor de failliete zondaar, dan zal Hij ook een vreugdekreet laten klinken voor de zondaar die vergeven is. Hij zal ‘regens van zegen’ zenden.
Er staat dus een belofte in die Bijbel. We hebben geprobeerd die uit te leggen en uit te breiden. Wat zullen we ermee doen?
‘In dat boek ligt verborgen een parel van onbekende prijs.’

We hebben deze rijke belofte onderzocht. Wij als kerk kijken ernaar. We zeggen: 'Is dat van ons?'
Ik denk dat de meeste leden zullen zeggen: 'Dat is zo, want God heeft op hun tijd zegen over ons uitgestort.'
Welnu, als de belofte van ons is, dan is het voorschrift net zo goed van ons als de belofte. Moeten we God niet vragen om ons tot zegen te blijven zijn? Sommigen zeggen dat ik dat zo en zo deed toen ik jong was.
Maar stel dat je vijftig bent, dan ben je nog geen oude man. Is er niet iets wat je kunt doen? Het is allemaal goed en wel om te praten over wat je gedaan hebt, maar wat doe je nu? Ik weet hoe het met sommigen van jullie is, je hebt ooit helder geschenen, maar je kaars is de laatste tijd niet bijgeknipt en dus schijnt hij niet zo goed meer. Moge God wat van de wereldse zorgen wegnemen en de kaarsen een beetje laten schijnen!
Je weet dat er in de tempel voor alle kaarsen snuivers en snuiftrommels waren, maar geen brandblussers. En als er hier vanmorgen een arme kaars staat, met een geweldige snuif, die al een hele tijd geen licht meer heeft gegeven, dan krijg je van mij geen doofpot, maar ik hoop dat je altijd een snuif krijgt. Toen ik vanmorgen voor het eerst bij de lampen kwam, dacht ik dat het zou zijn om ze te laten schijnen. Dat is de bedoeling van mijn preek - om jullie een beetje te laten schijnen - om jullie aan het werk te zetten voor Jezus Christus.
O Sion, schud jezelf uit het stof! O christen, sta op uit je sluimering! Krijger, trek je wapenrusting aan! Soldaat, grijp je zwaard! De kapitein luidt het oorlogsalarm. O luiaard, waarom slaap je? O erfgenaam van de hemel, heeft Jezus niet zoveel voor u gedaan dat u voor Hem moet leven? O geliefde broeders, gekocht met verlossende barmhartigheden, omgord met liefdevolle vriendelijkheid en tederheid, nu een schreeuw van heilige vreugde, en daarna naar de strijd!
Het kleine zaadje is uitgegroeid tot dit, wie weet wat het zal worden? Laat ons alleen samen streven, zonder onderscheid. Laten we werken voor Jezus. Nog nooit hebben mensen zo'n eerlijke kans gehad, in de laatste honderd jaar: 'Er is een getij dat, bij de vloed genomen, naar fortuin leidt.' Zal je het bij de vloed nemen? Over die bank, bij de monding van de haven! O schip van de hemel, laat uw zeilen uit. Laat je doek niet oprollen en de wind zal ons over de zee van moeilijkheden blazen die voor ons ligt.
O, dat de laatste dag zelfs in deze verachte woonplaats zou aanbreken! O mijn God! Laat vanaf deze plaats de eerste golf ontspringen die een

volgende zal voortbewegen, en dan nog een, tot de laatste grote golf over het zand van de tijd zal vegen en tegen de rotsen van de eeuwigheid zal slaan, met als echo

> ***'Halleluja! Halleluja! Halleluja!***
> ***de Heere God Almachtig regeert!'***

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

CHRISTUS DIE ZICH AAN ZIJN VOLK OPENBAART

NO. 29

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
10 JUNI 1855
DOOR DE REV. C.H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Judas zeide tot Hem, niet tot Iskariot: Heere, hoe komt het dat Gij U aan ons openbaart en niet aan de wereld?'
Johannes 14:22

Wat een gezegende Meester was Jezus Christus! Hoe vertrouwd liet Hij Zijn discipelen zich met Hem maken! Hoewel Hij de Heere van leven en heerlijkheid was, de grote en machtige, en ook de man van Nazareth, zie toch hoe Hij met Zijn arme discipelen, de vissers, praat alsof Hij tot dezelfde klasse en orde behoorde als zijzelf!

Hij was niet een van jullie hoogwaardigheidsbekleders die trots zijn op die waardigheid - niet een van die kerkelijken die graag veel formaliteit om zich heen dragen en boven andere mensen lopen, alsof ze niet echt hun medemensen zijn. Maar Hij praat met Zijn discipelen zoals een vader met zijn kinderen zou praten - zelfs vriendelijker dan een meester met zijn leerlingen zou doen. Hij laat hen de eenvoudigste vragen aan Hem stellen en in plaats van hen te berispen voor hun kennis, is Hij geneigd om alles te beantwoorden wat ze Hem willen vragen.

Filippus sprak een zin uit waarvan je zou denken dat geen enkele verstandige man, die zo lang bij Jezus was geweest, Hem daar ooit mee had kunnen lastigvallen. Hij zei: 'Toon ons de Vader en het is voldoende.' Een dom idee! Alsof Jezus Christus de Vader kon laten zien, dat wil zeggen, God aan Filippus kon laten zien! En Jezus antwoordde vriendelijk: 'Zijt gij al zo lang bij Mij en kent gij Mij nog niet, Filippus? Gelooft gij niet dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien.'

En nu komt Judas (niet Iskariot) en ook hij stelt een heel eenvoudige en gemakkelijke vraag - een vraag die hij niet had hoeven stellen. Maar Jezus Christus, in plaats van hem te berispen, gaat eenvoudigweg over

op een ander onderwerp en onthoudt zich van het beantwoorden van de vraag, omdat Hij hem meer zou leren door te zwijgen dan Hij zou kunnen doen door een uitleg.
We moeten hier ook opmerken hoe bijzonder de Heilige Geest is dat een goede man niet met een slechte mag worden verward. Hij zegt: 'Judas, niet Iscariot.' Er waren er twee met de naam Judas. De ene die onze Heere verraadde en de andere die de brief van Judas schreef, die eigenlijk Judas genoemd had moeten worden.
Sommigen van ons zouden bij het lezen van de naam Judas gezegd kunnen hebben: 'Ah! het was die verrader Judas Iskariot die de vraag stelde.' Maar de Heilige Geest zou deze vergissing niet toestaan. Dit zou ons weer moeten leren dat het geen ijdele wens voor ons is om te verlangen dat onze naam aan het nageslacht wordt doorgegeven. We zouden allemaal een onberispelijk karakter moeten willen hebben. We zouden ernaar moeten verlangen dat de belofte vervuld wordt: 'De nagedachtenis van de rechtvaardige is gezegend.'
Ik zou niet willen dat mijn naam wordt verward met die van een crimineel die is opgehangen. Ik zou niet willen dat mijn naam zelfs maar per ongeluk op de kalender van schande wordt geschreven. Hoezeer ik nu ook in een verkeerd daglicht wordt gesteld, op een dag zal bekend worden dat ik eerlijk heb gestreden voor de glorie van mijn Meester en God zal zeggen: 'Judas, niet Iskariot.' De man was toch geen bedrieger.
Maar we zullen Judas nu helemaal links laten liggen en verder gaan met het bekijken van onze tekst. Er staan twee dingen in.
Ten eerste, *een belangrijk feit*. Ten tweede, *een interessant onderzoek*. 'Heer, hoe komt het dat Gij U aan ons openbaart en niet aan de wereld?' Hier is een feit en een onderzoek ernaar.

I. Ten eerste is hier een GROOT FEIT dat Jezus Christus Zich wel aan Zijn volk openbaart, maar niet aan de wereld.
Het feit ligt besloten in de vraag, en zelfs als de Schrift het niet als de waarheid zou verklaren, zijn er velen van ons die een Schrift in hun hart geschreven hebben - de ervaringsbijbel - die ons leert dat het waar is. Vraag christenen of zij geen openbaringen van hun Heere en Heiland Jezus Christus hebben gehad, op een bijzondere en wonderbaarlijke manier, zoals zij nooit gevoeld hebben toen zij in hun onherboren staat waren.
Kijk naar de biografieën van eminente heiligen en je zult daar gevallen

aantreffen waarin het Jezus behaagde om op een heel speciale manier tot hun zielen te spreken, de wonderen van Zijn persoon te ontvouwen en hen de weergaloze heerlijkheden van Zijn ambt te laten onderscheiden. Ja, hun zielen waren zo doordrenkt van geluk, dat ze dachten dat ze in de hemel waren, terwijl ze daar niet waren, hoewel ze er bijna aankwamen - want als Jezus Zichzelf aan Zijn mensen openbaart, is het een jonge hemel op aarde, het is een paradijs in embryo, het is het begin van de gelukzaligheid van de verheerlijkten, ja, en het zal de voltooiing van die gelukzaligheid zijn wanneer Jezus Christus Zichzelf volkomen zal onthullen voor de bewonderende ogen van al Zijn mensen, en zij op Hem zullen lijken en Hem zullen zien zoals Hij is.

We gaan het vanmorgen dus enigszins hebben over die speciale openbaring die Jezus Christus aan Zijn volk geeft, en alleen aan Zijn volk. We zullen hier vier opmerkingen maken. Ten eerste zullen we iets opmerken over de bevoorrechte personen, 'voor *ons*,' 'niet voor de wereld.' Ten tweede, met betrekking tot speciale seizoenen: 'Hoe is het dat Gij *wilt*?' Hij deed het niet op dat moment, maar 'Gij wilt'. Er zijn speciale seizoenen. Ten derde, enkele opmerkingen over de wonderbaarlijke vertoning: 'Gij zult *U* aan ons openbaren, zoals Gij niet aan de wereld doet.' Ten vierde zullen we een beetje stilstaan bij *de gevolgen die* deze openbaring voor onze zielen zal hebben.

1. Ten eerste, wie zijn de bevoorrechte mensen aan wie Jezus Christus Zich openbaart? 'Hoe komt het dat Gij U aan *ons* openbaart en niet aan de wereld?' Uit de tekst blijkt dat de personen aan wie Jezus Christus Zich op deze wonderbaarlijke manier openbaart, niet tot de wereld behoren. Wie zijn deze mensen dan? Ik weet zeker dat het moeilijk voor jou of mij zou zijn om ze te ontdekken.

Daarom zal ik vanmorgen een fictie gebruiken en een geest uit een onbekende wereld vragen om deze voorname personen aan te wijzen. O geest! Ik geef je een opdracht. Er zijn een aantal mensen *in* deze wereld die er niet *van zijn* - ga heen, zoek ze op en kom terug en vertel me wat je gevonden hebt.

We geven de geest tijd. Hij vliegt de wereld rond en keert terug. 'Ik heb,' zegt hij, 'een menigte mensen gezien. Ze volgen allemaal hetzelfde pad, met één doel. Ik heb ze elkaar zien vertrappen in de razernij van hun hete achtervolging. Ik heb ze iets zien najagen wat ieder voor zich begeerde, maar temidden van de menigte zag ik er een paar in tegengestelde richting marcheren, die met veel ellebogen en sterke tegenwerking precies te-

gen de stroom in gingen. Ik zag op de voorhoofden van degenen die met de menigte optrokken het woord 'Zelf' geschreven staan, maar ik merkte degenen op die de andere kant opgingen, en zie, op hun voorhoofden stond 'Christus' geschreven.
'En terwijl ik vaak naar hen luisterde, hoorde ik hen zeggen: 'Voor ons is leven Christus, voor ons is sterven gewin'. Ik markeerde deze mannen. Ik zag ze voortdurend hun weg vervolgen, tegen alle weerstand in. Ik vroeg me af waar ze naartoe gingen. En ik zag dat er voor hen een poort was met de woorden: 'Genade voor de voornaamste zondaar. Ik zag ze daar naar binnen gaan. Ik markeerde hen terwijl ze langs de muren van verlossing renden, en terwijl ik hen volgde naar hun bestemming, zag ik hen uiteindelijk hun armen in de dood vouwen, hun ogen in rust sluiten. Terwijl ik engelen hun requiem hoorde zingen en een stem riep: 'Zalig zijn de doden die sterven in de Heer.' Dat moeten toch de mensen zijn die niet van deze wereld zijn.'
U hebt juist gesproken, o geest. Dit zijn de individuen. Wat heb je van hen gezien, o geest? Kwamen zij bijeen of vermengden zij zich met de rest van de mensheid? 'Wel,' zegt hij, 'het viel mij op dat zij zich eens in de week naar een bepaalde plaats verdrongen die zij het huis van God noemden. Ik hoorde hun lofliederen. Ik zag ze hun knie buigen in eerbied, niet alleen in dat huis, maar ook privé. Ik was getuige van hun gekerm, hun worstelingen en hun kwellingen. Ik wist dat zij mannen van gebed waren en mannen die God liefhadden. Ik zag hen samenkomen in geheime bijeenkomsten om te vertellen wat de Heere voor hun zielen had gedaan. Ik merkte dat ze niet met de goddelozen gevonden wilden worden. Ik zag huizen waar ze niet naar binnen gingen. Op de hoek van de straat stond een huis, goed verlicht met vele lampen, en er waren op de voorkant enkele mystieke kabbalistische tekens, de tekens van wee en slechte daden. Ik zag daar de goddelozen heen en weer zwalken. Ik zag ze in hun dronkenschap. Maar ik zag hoe de christen zijn hand voor zijn ogen ophief en aan die plaats voorbijging.
'Ik zag ook een andere plaats in de hel, waar zich taferelen afspeelden die het oog niet had mogen aanschouwen - waar geschreeuw van feestvreugde en vrolijkheid werd gehoord, maar geen liederen van heiligheid. Ik keek rond in dat theater en ik ontwaarde niet één van deze gezegende personen.
Zij liepen niet in de wegen der goddelozen, noch zaten zij op de stoel der hoonlijders, noch stonden zij in de raad der onrechtvaardigen. Ik merkte

dat zij als ‘vogelen van een veer samenzwermden’ - dat zij hun partners vonden en daarheen gingen - dat zij hun nest in dezelfde boom bouwden en hun woonplaats onder hetzelfde dak hadden.’
‘Ja,’ zei de geest, ‘ik hoorde een van hen uitroepen: ‘Wie leugens vertelt, zal in mijn ogen niet blijven.’ Ik zag hem de leugenaar uit zijn huis verjagen en de losbandige uit zijn huis verjagen. Ik herkende hen. Zij waren een select en apart volk, en ik zei: ‘Dit zijn toch de mensen van wie geschreven staat: ‘Zij zullen alleen wonen, zij zullen niet tot het volk gerekend worden.’’
Nou, geest, je hebt ze goed beschreven. Ik vraag me af hoeveel er hier zijn? De mannen aan wie God Zich wil openbaren en niet aan de wereld. Het zijn mannen die niet werelds zijn in principe, in actie, in gesprek, in verlangens, in doel of in einde. Dit zijn de personen. Vertel me niets over universele genade of universele openbaringen, zolang ik de macht heb, zal ik vrije genade verkondigen aan eigenaardige karakters, zolang ik vind dat er geschreven staat: ‘Gij openbaart U aan *ons*, maar niet aan de wereld.’
2. Onze volgende opmerking gaat over *speciale seizoenen*. Deze hooggeplaatste mannen zien Jezus Christus niet altijd op dezelfde manier. Ze duiken niet altijd in de zonneschijn van Zijn aangezicht.
Er zijn speciale tijden waarin het God behaagt Zichzelf aan Zijn volk te openbaren. En deze tijden zijn over het algemeen van tweeërlei aard: tijden van plicht en tijden van beproeving.
Ik heb nooit een luie of onverschillige christen een manifestatie van Jezus Christus zien hebben. Ik heb nooit iemand die zich volledig aan zaken wijdde over geestelijke manifestaties horen praten. Nee, arme ziel, hij had godsdienst genoeg om hem te redden, maar niet genoeg om hem de geestelijke en bijzondere zegeningen van een christen te laten beseffen. Zij die maar weinig voor Christus doen, Christus doet maar weinig voor hen in de vorm van bijzondere gunsten. Zij die neerzitten, hun armen vouwen, eten, drinken en tevreden zijn, zijn niet de mensen die de geheime kamer van de Allerhoogste binnengaan en genieten van de aanwezigheid van de Almachtige.
De mensen die het meest ijverig zijn voor hun Meester zien het meest van Zijn goedertierenheid en genieten de rijkste zegeningen van de Heer. Vraag een christen wanneer hij het gelukkigst is en hij zal zeggen wanneer hij het meest werkt. Ik weet dat *ik* dat ben. Ik heb rust nog niet geprobeerd en ik twijfel er niet aan dat ik het allesbehalve rust zal vinden

als ik het heb. Als ik een dag voorbij laat gaan zonder de naam van mijn Meester te prediken, heb ik het gevoel dat ik niet gedaan heb wat ik had moeten doen en ik ben pas tevreden als ik weer binnen de vier muren van een preekstoel ben.

Als we het hardst werken, voelen we genade het meest overvloedig. Als we het diepst graven, krijgen we het zoetste water. Wie het hardst werkt, krijgt het zoetste brood. En reken er maar op dat zweetdruppels gezegende dingen zijn om droog brood op te eten. We zullen altijd meer geluk hebben naarmate we meer voor Christus werken.

Wat Issaschar betreft, die een sterke ezel is, neergehurkt tussen twee lasten - de man die weinig doet - de belofte is: ‘Een zweep voor het paard, een hoofdstel voor de ezel en een roede voor de rug van de dwaas.’ De man die niets doet moet gestraft worden, maar hij die zijn God dient mag zich verheugen, want God zal hem met lekkernijen behandelen. Hij zal hem zijn portie met honing vermengd geven. Hij zal zeggen: ‘Ik heb uw brood genomen en het in Mijn eigen schotel gedoopt. Neem het en eet ervan, want jij bent iemand die in Mijn eigen wijngaard werkt.’

Het zal in seizoenen van plicht zijn, of zoals ik heb gezegd, in seizoenen van beproeving, want je moet niet veronderstellen dat wanneer een christen van zijn plicht wordt ontheven, hij niets doet. Denk niet dat de tijd van jullie ziekte voor jullie verloren is gegaan. Je hebt niet alleen jezelf geprofiteerd, maar eigenlijk God gediend door je lijden, als je het geduldig hebt verdragen. Ken je de tekst niet: ‘Wij vullen wat achterblijft aan van het lijden van Christus, omwille van zijn lichaam, dat de gemeente is.’

Het mystieke lichaam van Christus bestaat, zoals jullie weten, uit het Hoofd en alle leden. Het Hoofd had een bepaalde hoeveelheid te lijden - dat is allemaal voorbij. Maar het lichaam heeft ook een afgemeten deel te verduren, en hoe meer *jij* lijdt, des te minder lijden is er voor iemand anders. Er is een bepaalde hoeveelheid beproeving die de hele kerk moet doorstaan voordat ze in de hemel komt.

Want zoals Jezus Christus verdrukt werd, zo moet heel Zijn volk gemeenschap hebben met Zijn lijden. Er is een beker die vol is van vermenging en de rechtvaardigen moeten ervan drinken. We moeten er allemaal een slokje van nemen, maar als één van ons een diepe teug kan nemen en dat geduldig doet, dan is dat zoveel minder voor onze medemensen. Laten we dus niet klagen, want in moeilijke tijden zien we Jezus het meest.

Voordat Israël met Amalek vocht, gaf God hen water uit de rots en zond

Hij hen manna uit de hemel. En voordat Jakob Ezau ontmoette, worstelde de engel van God met hem bij de beek Jabbok en engelenverzamelingen ontmoetten hem bij Mahanaim. Voorafgaand aan beproeving kun je over het algemeen een tijd van vreugde verwachten, en wanneer die tijd van vreugde voorbij is, kun je zeggen: 'We moeten nu enig gevaar verwachten, want we hebben te veel vreugde ontvangen.'
Maar als de beproeving komt, verwacht dan dat je er vreugde aan beleeft. Want onze zorgen zijn meestal evenredig met onze vreugden en onze vreugden zijn meestal evenredig met onze zorgen. Hoe bitterder de beker van verdriet, hoe zoeter de beker van troost. Hoe zwaarder het gewicht van de beproeving hier, hoe helderder de kroon van heerlijkheid hierna. In feite betekent hetzelfde woord in het Hebreeuws 'gewicht' en 'heerlijkheid'. Een gewicht aan moeilijkheden is een heerlijkheid voor een christen, want het is een eer voor hem. En glorie is een gewicht, omdat het hem vaak neerbuigt en hem laag doet liggen aan de voeten van zijn Meester. Ik doe een beroep op mijn broeders en zusters en vraag hen wanneer zij het meest van Jezus hebben gezien - wanneer zij in de tuin der verrukkingen hebben gewandeld of wanneer het bittere medicijn in hun mond is geweest?
Heb jij geen betere visioenen van Jezus gehad toen je gekweld werd door pijn, dan wanneer je verheven was door voorspoed? Als de schuur vol is, het olievat barst en de wijn overstroomt, dan is het heiligdom van God vaak verlaten en het kabinet van Gods goedertierenheid bijna veronachtzaamd. Maar als de vijgenboom niet bloeit en als er geen kuddes in de stallen zijn, dan komt God vaak het dichtst bij Zijn kinderen en openbaart Hij Zich het meest aan hen.
3. De volgende gedachte is *de wonderbaarlijke vertoning zelf*. Jezus Christus openbaart *Zichzelf*. Er zijn vele manifestaties van God aan Zijn kinderen, maar dit is de meest kostbare van allemaal. Sommige manifestaties willen we nooit meer hebben. We willen die ontdekking van onze zondigheid niet meer hebben, toen we voor het eerst ontwaakten - we laten het aan God over, maar we zullen er nooit om bidden.
Maar hier is een manifestatie die we elke dag zouden willen hebben. 'Ik zal Mijzelf aan hem openbaren.' Hij doet dit op verschillende manieren. Ik heb lange tijd een manifestatie gehad van Zijn lijden in Getsemane. Ik heb maandenlang over Zijn lijdensweg nagedacht. Ik denk dat ik zelfs de bittere kruiden heb gegeten die daar groeien en van die zwarte beek Kidron heb gedronken.

Ik ben soms alleen de trap op gegaan om mezelf in de houding te plaatsen waarin Jezus Christus zich bevond en ik dacht dat ik met Hem kon meeleven in Zijn lijden. Ik dacht dat ik bloedzweet op de grond zag vallen. Ik had zo'n mooi uitzicht op mijn Verlosser in Zijn lijdensweg, dat ik hoop dat ik op een dag in staat zal zijn om Hem nog verder te vergezellen en Hem op Golgotha te zien en Zijn dood te horen schreeuwen: 'Eli, Eli, lama sabachthani?'
Ik weet dat sommigen van jullie Jezus met het oog van het geloof net zo duidelijk hebben gezien als met hun natuurlijke ogen. Je kon je Heiland aan het kruis zien hangen. Je dacht dat je de doornenkroon op Zijn hoofd zag en de bloeddruppels die over Zijn gezicht stroomden. Je hoorde Zijn geschreeuw. Je zag Zijn bloedende zijde. Je zag de spijkers en al snel had je ze eruit kunnen trekken en Hem in linnen en kruiden kunnen wikkelen en Zijn lichaam kunnen dragen en het met tranen kunnen wassen en met kostbare zalf kunnen zalven.
Op andere momenten heb je een manifestatie van Christus in Zijn gaven gezien. Je hebt dat machtige offer gezien dat Hij bracht, de stapel die naar de hemel rookte en al je zonden die daarmee werden verbrand. Jullie hebben duidelijk de rechtvaardigende gerechtigheid gezien die Hij op jullie heeft gelegd. En terwijl jullie naar jezelf keken, zeiden jullie...

'Vreemd, mijn ziel, bent gij gekleed.
Door de grote heilige Drie;
In de zoetste harmonie van lof,
Laat al mijn krachten overeenkomen.'

Er zijn momenten waarop je veel vreugde hebt gevoeld over de verheffing van Jezus Christus zoals die wordt weergegeven in Zijn gaven.
Dan weer zul je Hem in Zijn triomf zien, met één voet op Satan en de andere op de dood. Je zult in staat zijn Hem te zien marcheren langs de hemel, met alle glinsterende heerscharen achter Hem. En te zijner tijd zul je een manifestatie van Hem aan je ziel hebben, zittend op de troon van Zijn Vader totdat Zijn vijanden tot Zijn voetbank zijn gemaakt.
En geloof zal soms de vleugels van de tijd zo uitslaan dat we de toekomst naar het heden kunnen brengen en die grote en pompeuze verschijning kunnen zien, wanneer op de grote witte troon de Koning zal zitten en zijn scepter zal grijpen, en wanneer zijn heiligen voor hem zijn lof zullen schreeuwen. Als ik veel verder zou gaan, zou ik beschuldigd worden van

fanatisme en zo kan het ook zijn. Maar toch wil en moet ik geloven dat er seizoenen zijn waarin de Christen naast de hemel woont. Als ik binnen een centimeter van de hemelpoort ben geweest, dan ben ik hier niet. Als ik soms de wierook uit de wierookvaten van de verheerlijkten heb gesnoven en de muziek van hun harpen heb gehoord, dan denk ik dat ik geen levend mens ben. Er zijn seizoenen van extatische vreugde geweest, waarin ik de hoogste bergen heb beklommen en een zoet gefluister van de troon heb opgevangen.

Heb jij zulke manifestaties gehad? Ik veroordeel je niet als je ze niet hebt, maar ik geloof dat de meeste christenen ze hebben, en als ze veel plichten hebben en veel lijden, zullen ze ze hebben. Het is niet aan iedereen gegeven om dat deel te hebben, maar aan sommigen wel en zulke mensen weten wat religie betekent.

Kort geleden las ik over een meneer Tennant. Hij stond op het punt om op een avond te preken en dacht dat hij een wandeling zou maken. Terwijl hij door het bos wandelde, voelde hij zo overweldigend de aanwezigheid van Christus en zo'n manifestatie van Hem, dat hij neerknielde en men hem niet kon vinden op het uur waarop hij had moeten preken. Hij bleef daar urenlang liggen, zonder te weten of hij in of uit het lichaam was. En toen ze hem wakker maakten, zag hij eruit als een man die bij Jezus was geweest en wiens gezicht straalde. Hij zou die tijd van gemeenschap nooit vergeten, zei hij, tot op zijn sterfdag, toen hij, hoewel hij Christus niet kon zien, Christus daar was en op de zoetste manier gemeenschap met hem had, hart tegen hart.

Het moet een wonderlijke vertoning zijn geweest. Je moet er iets van weten, zo niet veel, anders ben je niet ver gekomen op je spirituele weg. God leert je meer en leidt je dieper! 'Dan zult gij het weten, wanneer gij de Heere leert kennen.'

4. *Wat zullen* dan *de natuurlijke gevolgen zijn van deze geestelijke manifestatie?* Het eerste effect zal *nederigheid* zijn. Als iemand zegt: 'Ik heb zulke en zulke geestelijke communicaties gehad, ik ben een groot man,' dan heeft hij helemaal nooit communicaties gehad. Want 'God heeft eerbied voor de nederigen, maar de hoogmoedigen kent Hij *van verre.'* Hij wil niet bij hen in de buurt komen om hen te leren kennen en zal hen nooit bezoeken van liefde geven.

Het zal een mens *geluk* geven, want hij moet gelukkig zijn als hij dicht bij God leeft. Nogmaals, het zal een mens *heiligheid geven*. Een man die geen heiligheid heeft, heeft deze manifestatie nooit gehad. Sommige mensen

belijden veel, maar geloof niemand tenzij je ziet dat zijn daden beantwoorden aan wat hij zegt. 'Laat je niet misleiden, God spot niet.' Hij zal de goddelozen Zijn gunsten niet schenken, want hoewel Hij een volmaakt mens niet zal verstoten, zal Hij ook een boosdoener niet respecteren.
Zo zullen er drie gevolgen zijn van de nabijheid van Jezus, *nederigheid*, geluk en heiligheid. Moge God ze ons geven!

II. Nu het tweede punt: EEN INTERESSANT ONDERZOEK.
Judas zei: 'Hoe komt het dat Gij U aan ons openbaart en niet aan de wereld?' Hoe werd deze vraag gesteld en hoe werd hij beantwoord?
Ten eerste werd het gesuggereerd door *onwetendheid*. Arme Judas dacht: 'Hoe kan Jezus Zich aan ons openbaren en niet aan de wereld? Waarom, als Hij weer naar beneden komt, zal de wereld Hem net zo goed zien als wij. Hoe kan Hij dat doen? Stel dat Hij verschijnt in een wagen van vuur of neerdaalt in een wolkenzuil - als wij Hem zien, moet de wereld Hem ook zien.' Dus, arm ding, zei hij heel onwetend: 'Hoe kan dat, Heer?'
Misschien werd de vraag ook gesteld vanwege zijn *grote vriendelijkheid*. 'Ah! Heer,' zei hij, 'hoe kan het dat U zich aan ons wilt openbaren en niet aan de wereld?' Hij was een beetje een Arminiaan - hij wilde dat alles aan iedereen gegeven zou worden, en hij zei: 'Hoe kan het dat U zich aan ons wilt openbaren en niet aan de wereld?' 'O Heer!' zei hij, 'ik wou dat het voor iedereen was. Ik wou dat het zo was - mijn welwillendheid gebiedt me dat te wensen.'
Ach, mijn geliefden, we hoeven nooit welwillender te zijn dan God is. Sommigen zeggen: 'Als alle zondaars gered zouden worden, zou dat God meer verheerlijken.' God weet zeker beter dan wij hoeveel zondaars Hem zullen verheerlijken en we kunnen het aantal maar beter aan Hem overlaten en ons niet bemoeien met zaken waar we niets mee te maken hebben. Er staat in de Schrift: 'Dwazen zullen zich ermee bemoeien,' en dwazen zijn het die zich gaan bemoeien met wat hen niet aangaat. Maar hoe dit ook was, Judas zei: 'Heer, hoe komt het dat Gij U aan ons openbaart en niet aan de wereld?'
Misschien was het opnieuw *de liefde voor Zijn Meester* die hem de vraag deed stellen. 'O Heer, ik dacht dat U zou komen en koning over de hele wereld zou zijn, en nu blijkt dat U slechts koning over enkelen zult zijn.' Hij wenste dat de heerschappij van Christus universeel zou zijn. Hij wilde dat elk hart de troon van de Heiland zou zijn. Hij wenste dat iedereen voor Hem zou buigen, en dat was een heel rechtvaardige en prijzens-

waardige wens. En dus vroeg hij aan Christus: 'Hoe kan het, Heer, dat U niet alles overwint?' Jezus beantwoordde de vraag nooit. Het was goed om hem te stellen, maar we zullen de oplossing ervan nooit krijgen totdat we daarboven zijn. Misschien niet daar.
Nogmaals, misschien werd de vraag gesteld door *bewondering*. 'Oh!' zei hij, 'hoe komt het dat U zich aan *ons* openbaart en niet aan de wereld?' Misschien zei hij wel over zichzelf: 'Wat ben ik? Wat is mijn broer Petrus hier? Niets anders dan een visser. Wat is Johannes? Niets anders dan een visser. En Mattheüs, hij was een tollenaar en bedroog honderden mensen. En Zacheüs, hoeveel huizen van weduwen heeft hij niet verslonden! En toch zegt U dat U zich aan ons wilt openbaren en niet aan de wereld? Daar staat Maria de zondares - wat heeft zij gedaan dat U zich aan haar zou openbaren? En daar is Maria Magdalena - zij had zeven duivels. Heer, hoe komt het dat U zich aan ons openbaart en niet aan de wereld?' Is dit niet een vraag die we vaak aan onze eigen zielen hebben moeten stellen?

'Rust, mijn ziel, aanbid en verwonder;
vraag, o waarom zo'n liefde voor mij?'

En het enige antwoord dat we konden geven was

'Genade heeft mij opgenomen in de familie van de Verlosser.'

Kom naar me toe en vraag me: 'Meneer, waarom ben ik een christen? Waarom houdt God van mij?' Ik moet antwoorden: 'Omdat Hij van je houdt.' 'Maar waarom houdt Hij van mij?' Het enige antwoord dat ik je weer kan geven is: 'Omdat Hij van je wil houden.' Want er staat geschreven: 'Hij zal Zich ontfermen over wie Zich ontfermen wil.' We zouden hier zeker bewonderend kunnen staan en zeggen: 'Heer, waarom, Heer, waarom openbaart U Zich aan ons en niet aan de wereld?' 'Ja,' maar sommigen zouden zeggen, 'omdat U beter bent dan de wereld. Dat is de reden.'
Van nature zeker een stuk beter! Beter dan de wereld van nature? Sommigen van ons waren nog erger. Er zijn sommigen onder jullie hier die zich ooit overgaven aan elke vorm van ondeugd, die zouden blozen om hier te staan en de zonden te vertellen die je hebt begaan. Maar God heeft zich aan jullie geopenbaard zoals Hij dat niet aan de wereld doet. We zullen

ons zeker blijven verwonderen over de daden van soevereine genade. Maar *wat is het antwoord?* Waarom openbaart Christus Zich aan sommigen, maar niet aan de wereld? De vraag werd niet beantwoord, want ze was onbeantwoordbaar. Onze Heere zei verder: 'Als iemand mij liefheeft, zal hij zich aan mijn woorden houden; en mijn Vader zal hem liefhebben, en wij zullen tot hem komen en bij hem onze woning maken.' Hij vertelde niet waarom Hij Zich aan hen zou openbaren en niet aan de wereld.
Deze vraag is mij zelf vaak gesteld: 'Je zegt dat God Zichzelf aan sommigen manifesteert en niet aan anderen - kun je me vertellen waarom?' Nou, Jezus Christus deed het niet en er kan niet van mij verwacht worden dat ik het net zo doe als Hij. Maar ik zal je vragen of je er bezwaar tegen hebt. Is het niet genoeg dat Hij het doet? Hij heeft verklaard dat Hij 'macht heeft over de klei, om uit dezelfde klomp het ene vat tot eer en het andere tot oneer te maken'. En als iemand een fout vindt, zegt Hij: 'Wie zijt gij, o mens? Zal het gevormde zeggen tot hem die het gevormd heeft: 'Waarom hebt Gij mij zo gemaakt?'
Welk mens zal aan zijn vader vragen: 'Waarom hebt gij mij verwekt?' 'Ben ik niet God en kan ik niet doen wat ik wil met het Mijne?' 'Maar,' zegt de tegenstrever, 'is het dan niet onrechtvaardig dat God zich wel aan de een openbaart en niet aan de ander?' God antwoordt: 'Beschuldig je Mij van onrechtvaardigheid? In welk opzicht? Ben ik jou iets schuldig? Breng de rekening en Ik zal hem betalen. Ben Ik jou genade verschuldigd? Dan zou genade geen genade zijn. Het zou een schuld zijn. Als ik je genade verschuldigd ben, zul je het krijgen.'
'Maar waarom zou mijn broer het krijgen? Hij is net zo slecht als ik.' 'Zeker,' antwoordt de koning, 'ik mag geven wat ik wil.' Je hebt twee bedelaars aan je deur, heb je dan niet het recht om de ene af te wijzen en de andere iets te geven? En mag ik niet doen wat ik wil met de mijne? 'Ik ontferm mij over wie ik ontferm en aan wie ik ontferm, geef ik het.'
'Wel,' zegt de tegenstander, 'stel dat ik erom vraag en smeek, zal ik het dan niet krijgen?' 'Ja, je zult het krijgen,' zegt God, want zo luidt de belofte: 'Ieder die vraagt, ontvangt, en wie zoekt, vindt, en aan wie klopt, zal worden opengedaan.' 'Maar ik kan het niet krijgen, tenzij er geschreven staat dat ik het zal krijgen.' 'Ja, maar als je vraagt, staat er geschreven dat je zult vragen. En de middelen zijn evenzeer voorbestemd als het doel - je zou niet kunnen vragen tenzij Ik je ertoe neigde en spreek nu niet met Mij over onrechtvaardigheid. Ik vraag je om de passage in Mijn Woord te vinden waar Ik ooit beloofd heb om iedereen genade te geven.

Verachtelijke ellendeling! Ben je niet tegen Mij in opstand gekomen? Jouw straf is om voor altijd naar de hel gestuurd te worden. Verdien je dat niet?'

'Ja.' 'Wie bent u dan die Mij van onrechtvaardigheid durft te beschuldigen? Als ik vijftig mannen op een schavot heb om opgehangen te worden, heb Ik dan niet het recht om gratie te verlenen aan wie Ik wil en de rest te straffen? Zult u daar niet aan toegeven?' 'Nee,' zegt de tegenstander, 'ik zal er nooit aan toegeven.' 'Dan, mijn vriend, verwacht geen verlossing totdat je dat wel doet.' Is er hier iemand die tegen goddelijke soevereiniteit schopt? Het is een beproevingsleer. En als hij het niet ontvangt, dan laat dat zien dat zijn trots niet uit hem is. Als we goddelijke soevereiniteit prediken, zullen sommigen zeggen: 'Die man is een antinomiaan en een hyper.' Wij verachten uw laster en herinneren u eraan dat de beschuldiging beter tegen uzelf gericht kan worden. Jij bent de Antinomiaan, door in opstand te komen tegen goddelijke soevereiniteit.

Maar iemand die de leer van de soevereiniteit ontvangt, zal naar de troon van God gaan en zeggen,

> ***'Misschien zal Hij mijn smeekbede toelaten,***
> ***misschien zal Hij mijn gebed verhoren:***
> ***Maar als ik omkom, zal ik bidden,***
> ***en alleen daar omkomen.'***

En wat zeggen jullie hiervan, vrienden? Ik weet wat sommigen zouden zeggen. Ze zouden uitroepen: 'Onzin! Wij geloven dat religie iets heel goeds is om mensen in het gareel te houden. Maar wat betreft deze manifestaties en deze extases, daar geloven we niet in.' Heel goed, geliefden. Ik heb zojuist de waarheid bewezen van wat de tekst zegt. Hij openbaart Zichzelf niet aan de wereld, en jij hebt jezelf bewezen dat je één van de wereld bent, omdat je geen manifestaties hebt.

Maar er zijn hier christenen die zeggen: 'We weten niet veel over deze manifestaties.' Nee, ik weet dat jullie dat niet weten. De kerk is de laatste jaren in een magere, uitgehongerde staat geraakt. God heeft maar heel weinig predikers gestuurd die over deze speciale dingen wilden prediken, en de kerk is steeds lager en lager geworden.

En wat er van ons zou worden, kan ik niet zeggen, als er niet een beetje zout was bewaard, dat God over de rottende massa heeft uitgestrooid. Sommigen van ons hebben op lage grond geleefd, terwijl we op hoge

plaatsen hadden kunnen staan. We hebben in het dal van Baca vertoefd, terwijl we net zo goed op de top van de Karmel hadden kunnen staan. Ik zou er niet voor kiezen om in een dal te wonen, als ik mijn huis op de verrukkelijke bergen kon bouwen. O Christen! Sta deze morgen op! Laat je voeten weer met licht beslagen zijn. Loop licht over de vlakte van problemen - ga naar de kant van Golgota, stijg op naar de top. En vanaf Golgotha, zeg ik je, kun je over de vlakte kijken tot aan de hemel zelf. Als je maar tot de top van Pisgah kunt komen, zul je zingen,

'Lieflijke velden voorbij de aanzwellende vloed,
gehuld in levend groen.'

En uw geest zal worden als de wagens van Amminadib. Zoek, mijn broeders, naar zulke geestelijke manifestaties, als je ze nog nooit hebt ervaren. En als je het voorrecht hebt gehad om ervan te genieten, zoek er dan meer van, want wat is er dat zo zeker het leven gelukkig kan maken en je zo geschikt kan maken voor de hemel, als deze openbaringen van Jezus Christus? O, jullie die verachten wat *wij* genieten, vanuit het diepst van mijn ziel heb ik medelijden met jullie. Pas op, dat de eerste openbaring die je van Christus krijgt niet zal zijn wanneer Hij zal worden geopenbaard in vlammend vuur, wraak nemend op Zijn vijanden, want als Hij niet wordt geopenbaard in barmhartigheid, dan zal Hij dat zijn in gerechtigheid. God geeft je genade om Hem op Golgotha te zien voordat je Hem op de Sinaï ziet, om Hem te zien als de Redder van zondaars, voordat je Hem ziet als de Rechter van levenden en doden.

God zegent je en leidt je voortdurend terug naar deze manifestaties! Amen.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE KRACHT VAN DE HEILIGE GEEST

NO. 30

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
17 JUNI 1855
DOOR DE REV. C.H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'De kracht van de Heilige Geest.'
Romeinen 15:13

Macht is het speciale en bijzondere voorrecht van God, en God alleen. 'Tweemaal heb ik dit gehoord: dat de macht God toebehoort' (Psalm 62:11). God is God en Hem behoort de macht toe. Als Hij een deel ervan aan Zijn schepselen delegeert, is het nog steeds *Zijn* macht. De zon, hoewel hij 'als een bruidegom is die uit zijn kamer komt, en zich verheugt als een sterke man om zijn wedloop te lopen', heeft toch geen macht om zijn bewegingen uit te voeren, behalve zoals God hem leidt.
De sterren, hoewel ze zich in hun banen voortbewegen en niemand ze zou kunnen tegenhouden, hebben toch macht noch kracht, behalve datgene wat God dagelijks in hen inbrengt. De grote aartsengel, dichtbij Zijn troon, die een komeet in zijn gloed overtreft, hoewel hij een van hen is die uitblinken in kracht en luisteren naar de stem van de bevelen van God, toch heeft hij geen kracht behalve die welke zijn Maker hem geeft.
Wat Leviathan betreft, die de zee zo doet koken als een pot, dat men zou denken dat de diepten oud waren. En Behemoth, die de Jordaan in één teug opdrinkt en er prat op gaat dat hij rivieren kan opslurpen. En de majestueuze wezens op aarde danken hun kracht aan Hem die hun botten van staal heeft gemaakt en hun pezen van koper.
En als we aan de mens denken, als hij al macht of kracht heeft, dan is die zo klein en onbeduidend, dat we die nauwelijks zo kunnen noemen. Ja, wanneer die macht het grootst is - wanneer hij met zijn scepter zwaait, wanneer hij heerschappij voert over heerscharen, wanneer hij heerst over naties - dan nog behoort de macht toe aan God. En het is waar: 'Tweemaal heb ik dit gehoord, dat de macht God toebehoort.'
Dit exclusieve voorrecht van God is te vinden in elk van de drie personen

van de heerlijke Drie-eenheid. De Vader heeft macht, want door Zijn woord zijn de hemelen en al hun heerscharen gemaakt. Door Zijn kracht staan alle dingen en door Hem vervullen ze hun bestemming. De Zoon heeft macht, want net als Zijn Vader is Hij de Schepper van alle dingen: 'Zonder Hem is niet gemaakt wat gemaakt is' en 'door Hem bestaan alle dingen'. En de Heilige Geest heeft macht.
Het is over de kracht van de Heilige Geest dat ik vanmorgen zal spreken en moge u een praktisch voorbeeld hebben van die eigenschap in uw eigen harten, wanneer u zult voelen dat de invloed van de Heilige Geest over mij wordt uitgestort, zodat ik de woorden van de levende God tot uw zielen spreek, en over u wordt uitgestort wanneer u de effecten ervan in uw eigen geesten voelt. We zullen vanmorgen op drie manieren naar de kracht van de Heilige Geest kijken. Ten eerste, *de uiterlijke en zichtbare manifestaties ervan.* Ten tweede, *de innerlijke en geestelijke manifestaties ervan.* En ten derde, *de toekomstige en verwachte werken ervan*. Ik vertrouw erop dat de kracht van de Geest zo duidelijk aan uw zielen zal worden gepresenteerd.

I. Ten eerste moeten we de KRACHT VAN DE GEEST ZIEN IN DE UITERLIJKE EN ZICHTBARE UITINGEN ERVAN.
De kracht van de Geest heeft niet stilgezeten. Hij heeft zichzelf uitgeoefend. De Geest van God heeft al veel gedaan, meer dan enig ander wezen had kunnen doen, behalve de oneindige, eeuwige, almachtige JEHOVAH, van wie de Heilige Geest één persoon is. Er zijn vier werken die de uiterlijke en duidelijke tekenen zijn van de kracht van de Geest - scheppingswerken, opstandingswerken, getuigenis- of getuigeniswerken en genadewerken. Over elk van deze werken zal ik heel kort spreken.
1. Ten eerste heeft de Geest de almacht van Zijn kracht geopenbaard in *scheppingswerken*. Want hoewel niet zo vaak in de Schrift, wordt de schepping soms toegeschreven aan de Heilige Geest, evenals aan de Vader en Zoon. Van de schepping van de hemelen boven ons wordt gezegd dat het het werk van Gods Geest is. Dit zul je meteen zien door te verwijzen naar de heilige Schriftteksten, Job 26:13, 'Door Zijn Geest heeft Hij de hemelen versierd; Zijn hand heeft de kromme slang gevormd.'
Van alle sterren in de hemel wordt gezegd dat ze door de Geest in de lucht zijn geplaatst en één bepaald sterrenbeeld dat de 'kromme slang' wordt genoemd, wordt speciaal aangewezen als Zijn handwerk. Hij maakt de banden van Orion los. Hij bindt de zoete invloeden van de Plejaden en

leidt Acturus met zijn zonen. Hij maakte al die sterren die in de hemel schijnen. De hemelen werden door Zijn handen gecreëerd en Hij vormde de kromme slang door Zijn macht.
Zo ook in die voortdurende scheppingsdaden die nog steeds in de wereld worden verricht, zoals het voortbrengen van mensen en dieren, hun geboorte en opwekking. Deze worden ook toegeschreven aan de Heilige Geest. Als je kijkt naar de 104e Psalm, naar het negenentwintigste vers, dan lees je: 'Gij verbergt Uw aangezicht, zij zijn onrustig; Gij neemt hun adem weg, zij sterven en keren terug tot hun stof. Gij zendt Uw Geest uit, zij worden geschapen en Gij vernieuwt het aanschijn der aarde.'
Dus de schepping van ieder mens is het werk van de Geest, en de schepping van alle leven en alle vlees en bloed in deze wereld moet evenzeer worden toegeschreven aan de kracht van de Geest als de eerste creatie van de hemelen of de vorming van de kromme slang. Maar als je in het eerste hoofdstuk van Genesis kijkt, zul je daar meer in het bijzonder die bijzondere machtswerking op het universum zien die door de Heilige Geest werd uitgeoefend. Je zult dan ontdekken wat Zijn speciale werk was.
In het tweede vers van het eerste hoofdstuk van Genesis lezen we: 'En de aarde was zonder vorm en ledig en duisternis lag op de bodem. En de Geest van God bewoog zich over de wateren.' We weten niet hoe ver weg de periode van de schepping van deze aarde kan zijn - zeker vele miljoenen jaren vóór de tijd van Adam. Onze planeet heeft verschillende stadia van bestaan doorlopen en er hebben verschillende soorten wezens op geleefd, die allemaal door God zijn gevormd.
Maar voordat dat tijdperk aanbrak, waarin de mens de voornaamste bewoner en vorst zou zijn, gaf de Schepper de wereld over aan verwarring. Hij stond toe dat de innerlijke vuren van onderaf oplaaiden en alle vaste materie smolten, zodat alle soorten substanties samenkwamen in één grote massa van wanorde. De enige naam die je toen aan de wereld kon geven was dat het een chaotische massa materie was. Wat het zou moeten zijn, kon je niet raden of definiëren. Ze was geheel zonder vorm en leegte en duisternis lag op de bodem.
De Geest kwam en strekte Zijn brede vleugels uit en liet de duisternis uiteenvallen en terwijl Hij er overheen bewoog, kwamen alle verschillende delen van de materie op hun plaats en het was niet langer 'zonder vorm en leegte', maar het werd rond zoals zijn zusterplaneten en bewoog, terwijl het de hoge lof van God zong - niet disharmonisch zoals het eerder

had gedaan, maar als één grote noot in de enorme schaal van de schepping.
Milton beschrijft heel mooi dit werk van de Geest in het scheppen van orde uit verwarring, toen de Koning der heerlijkheid, in Zijn machtige Woord en Geest, kwam om nieuwe werelden te scheppen...

'Op hemelse grond stonden zij;
en vanaf de oever zagen zij
de onmetelijke afgrond
Huiveringwekkend als een zee,
donker, woest, van de bodem
opgestuwd door woedende winden
En golven, als bergen, om de hoogte
van de hemel aan te vallen, en
met het centrum de pool te vermengen.

'Stilte gij onrustige golven, en gij diepe, vrede,'
Zei toen het Alwetende Woord;
uw tweedracht eindigt. Dan op de
waterige kalmte Zijn broedende vleugels
de Geest van God uitgespreid,
En vitale deugd geïnfundeerd, en vitale warmte,
Door de vloeibare massa.'

Dit is dus de kracht van de Geest. Als we die aarde helemaal in verwarring hadden gezien, hadden we moeten zeggen: 'Wie kan hier een wereld van maken?' Het antwoord zou zijn geweest: 'De kracht van de Geest kan het doen.
Door de eenvoudige spreiding van Zijn duifachtige vleugels kan Hij alle dingen doen samenkomen. Daarop zal er orde zijn waar er niets dan verwarring was.'
Dit is ook niet alle kracht van de Geest. We hebben enkele van Zijn werken in de schepping gezien. Maar er was één bijzonder geval van schepping waarbij de Heilige Geest meer in het bijzonder betrokken was, namelijk de vorming van het lichaam van onze Heere Jezus Christus.
Hoewel onze Heere Jezus Christus uit een vrouw werd geboren en naar de gelijkenis van zondig vlees werd gemaakt, was de kracht die Hem verwekte geheel en al in God de Heilige Geest - zoals de Schrift het uitdrukt:

‘De kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen.’ Hij werd verwekt, zoals de Geloofsbelijdenis van de Apostelen zegt, uit de Heilige Geest. ‘Het heilige dat uit u geboren wordt, zal de Zoon van de Allerhoogste genoemd worden.

Het lichamelijke gestel van de Heere Jezus Christus was een meesterwerk van de Heilige Geest. Ik veronderstel dat Zijn lichaam alle andere in schoonheid heeft overtroffen, dat het als dat van de eerste mens was, het patroon van wat het lichaam in de hemel zal zijn, wanneer het in al zijn heerlijkheid zal stralen. Dat weefsel was in al zijn schoonheid en volmaaktheid gemodelleerd door de Geest. In Zijn boek stonden alle leden geschreven toen er nog geen waren. Hij boetseerde en vormde Hem, en ook hier hebben we weer een voorbeeld van de scheppende kracht van de Geest.

2. Een tweede manifestatie van de kracht van de Heilige Geest is te vinden in de *opstanding van de Heere Jezus Christus*. Als je dit onderwerp ooit hebt bestudeerd, ben je misschien nogal verbijsterd dat de opstanding van Christus soms aan Hemzelf wordt toegeschreven. Door Zijn eigen kracht en Goddelijkheid kon Hij niet door de band van de dood worden vastgehouden, maar omdat Hij Zijn leven vrijwillig opgaf, had Hij de macht om het weer op te nemen. In een ander gedeelte van de Schrift vind je het toegeschreven aan God de Vader: ‘Hij heeft Hem opgewekt uit de doden.’ ‘Hem heeft God de Vader verhoogd.’ En vele andere passages van vergelijkbare betekenis.

Maar nogmaals, in de Schrift staat dat Jezus Christus werd opgewekt door de Heilige Geest. Al deze dingen waren waar. Hij werd opgewekt door de Vader, omdat de Vader zei: ‘Laat de gevangene gaan. Het recht is tevreden. Mijn wet vereist geen voldoening meer - wraak heeft zijn verdiende loon gehad - laat Hem gaan.’ Hier gaf Hij een officiële boodschap die Jezus uit het graf verloste.

Hij werd door Zijn eigen majesteit en macht opgewekt omdat Hij het recht had om eruit te komen, en Hij voelde dat Hij dat had, en daarom ‘brak Hij de banden van de dood’. Hij kon niet langer door hen worden vastgehouden.’

Maar Hij werd opgewekt door de Geest wat betreft de energie die Zijn sterfelijke gestel ontving, waardoor het weer opstond uit het graf nadat het daar drie dagen en nachten had gelegen. Als je hier bewijzen van wilt, moet je je Bijbels weer openslaan, 1 Petrus 3:18, ‘Want ook Christus heeft eenmaal voor de zonden geleden, de rechtvaardige voor de onrecht-

vaardige, opdat Hij ons tot God zou brengen, in het vlees gedood, maar door de Geest levend gemaakt.'
En een verder bewijs kun je vinden in Romeinen, 8:11-(ik hou ervan om soms tekstueel te zijn, want ik geloof dat de grote fout van christenen is dat ze de Schriften niet genoeg onderzoeken, en ik zal ze ze laten onderzoeken als ze hier zijn als ze dat nergens anders doen)-'Maar als de Geest van Hem die Jezus uit de doden heeft opgewekt in u woont, zal Hij die Christus uit de doden heeft opgewekt ook uw sterfelijke lichamen levend maken door zijn Geest die in u woont.'
De opstanding van Christus werd dus bewerkstelligd door toedoen van de Geest en hier hebben we een nobele illustratie van Zijn almacht. Als je, zoals engelen deden, in het graf van Jezus was gestapt en Zijn slapende lichaam had gezien, zou je het koud hebben gevonden als elk ander lijk. Til de hand op en hij valt naast je neer. Kijk naar het oog - het is glazig. En er is een doodssteek die het leven moet hebben vernietigd.
Zie Zijn handen. Het bloed druipt er niet vanaf. Ze zijn koud en onbeweeglijk. Kan dat lichaam leven? Kan het opstaan? Ja, en een illustratie zijn van de macht van de Geest. Want toen de kracht van de Geest op Hem kwam, zoals toen die op de dorre doodsbeenderen in het dal viel, 'stond Hij op in de majesteit van Zijn goddelijkheid, en helder en stralend verbaasde Hij de wachters, zodat zij wegvluchtten. Ja, Hij stond niet meer op om te sterven, maar om eeuwig te leven, Koning der koningen en Vorst der koningen der aarde.'
3. De derde van de werken van de Heilige Geest, die Zijn macht zo wonderbaarlijk hebben gedemonstreerd, zijn *getuigeniswerken*. Ik bedoel hiermee getuigeniswerken. Toen Jezus Christus de doopstroom in de Jordaan inging, daalde de Heilige Geest als een duif op Hem neer en riep Hem uit tot Gods geliefde Zoon. Dat is wat ik een getuigeniswerk noem. En toen Jezus Christus daarna de doden opwekte, toen Hij de melaatse genas, toen Hij tot ziekten sprak en ze wegvluchtten, toen demonen met duizenden tegelijk wegsprongen van hen die van hen bezeten waren, gebeurde dat door de kracht van de Geest. De Geest woonde in Jezus zonder maat en door die kracht werden al die wonderen gedaan. Dit waren getuigeniswerken.
En toen Jezus Christus weg was, zul je je die meesterlijke bevestiging van de Geest herinneren, toen Hij als een ruisende, machtige wind over de verzamelde apostelen kwam en er gespleten tongen op hen neerkwamen. En je zult je herinneren hoe Hij hun bediening bevestigde door hen te

geven om met tongen te spreken terwijl Hij hen uitsprak. En ook hoe wonderbaarlijke daden door hen werden verricht, hoe zij onderwezen, hoe Petrus Dorcas opwekte, hoe hij Eutychus het leven inblies, hoe grote daden door de apostelen en hun Meester werden verricht, zodat 'machtige tekenen en wonderen door de Heilige Geest werden gedaan en velen daardoor geloofden'.
Wie zal daarna nog twijfelen aan de kracht van de Heilige Geest? Ah! Die Socinianen die het bestaan van de Heilige Geest en Zijn absolute persoonlijkheid ontkennen, wat zullen zij doen als we hen op schepping, opstanding en attestatie krijgen? Zij zullen de Schrift met voeten treden. Maar let op, het is een steen waarop iemand die valt, gekneusd zal worden, maar als hij op hem valt, wat hij zal doen als hij zich ertegen verzet, zal hij hem tot poeder vermalen. De Heilige Geest heeft almachtige kracht, zelfs de kracht van God.
4. Nogmaals, als we een ander uiterlijk en zichtbaar teken van de kracht van de Geest willen, kunnen we kijken naar *de werken van genade*. Kijk naar een stad waar een waarzegger de macht heeft, die zichzelf heeft voorgedaan als een groot man. Als Filippus er binnenkomt en het Woord van God predikt, verliest Simon Magus zijn macht en zoekt hij zelf de macht van de Geest om hem te geven, in de veronderstelling dat die met geld kan worden gekocht.
Zie in de moderne tijd een land waar de inwoners in ellendige wigwams wonen en zich voeden met reptielen en de verachtelijkste wezens. Zie hoe ze zich neerbuigen voor hun afgoden en hun valse goden aanbidden en zo ondergedompeld zijn in bijgeloof, zo vernederd en veracht, dat het de vraag is of ze wel een ziel hebben of niet.
Zie een zendeling met het Woord van God in zijn hand. Hoor hem prediken terwijl de Geest hem woorden geeft en dat Woord met kracht vergezelt. Zij werpen hun afgoden af - zij haten en verafschuwen hun vroegere begeerten. Ze bouwen huizen waarin ze wonen. Ze kleden zich aan en worden gezond van geest. Ze breken de boog en snijden de speer in stukken. De onbeschaafden worden beschaafd. De wilde wordt beleefd. Hij die niets wist, begint de Schriften te lezen. Zo getuigt God uit de monden van de Khoikhoi de kracht van Zijn machtige Geest.
Neem een huishouden in deze stad - en we kunnen je er veel noemen - en de vader is een dronkaard. Hij is de meest wanhopige figuur. Als je hem in zijn waanzin ziet, kun je net zo goed een ontketende tijger tegenkomen als zo'n man. Hij lijkt wel iemand in stukken te kunnen scheuren die

hem beledigt. Let op zijn vrouw. Ook zij heeft een geest in zich en als hij haar slecht behandelt, kan ze hem weerstaan. In dat huis zijn veel ruzies geweest en de buurt is vaak verstoord door het lawaai dat daar wordt gemaakt. En de arme kleine kinderen - zie ze in hun vodden en naaktheid, arme onopgevoede dingen.
Ononderwezen, zei ik? Ze worden onderwezen en goed onderwezen in de school van de duivel en groeien op tot erfgenamen van de verdoemenis. Maar iemand die God door Zijn Geest gezegend heeft, wordt naar het huis geleid. Hij is misschien maar een nederige stadszendeling, maar hij spreekt tot zo iemand. O, zegt hij, kom en luister naar de stem van God.
Of het nu door zijn eigen toedoen is of door de prediking van een predikant, het Woord, dat snel en krachtig is, snijdt in het hart van de zondaar. De tranen lopen over zijn wangen, zoals ze nog nooit eerder zijn gezien. Hij beeft en beeft. De sterke man buigt - de machtige man beeft - en de knieën die nooit beefden, beginnen tegen elkaar te kloppen. Dat hart dat nooit eerder beefde, begint nu te beven voor de kracht van de Geest.
Hij gaat zitten op een nederig bankje bij de boeteling. Hij laat zijn knieën buigen, terwijl zijn lippen een kindergebed uitspreken, maar dan wel een kindergebed, een gebed van een kind van God. Hij verandert van karakter. Let op de reformatie in zijn huis! Zijn vrouw wordt een fatsoenlijke dame. Die kinderen zijn de verdienste van het huis en te zijner tijd groeien ze op als olijftakken rond zijn tafel en sieren zijn huis als gepolijste stenen.
Ga langs het huis - geen lawaai of strubbelingen, maar liederen van Sion. Zie hem - geen dronken feestvreugde. Hij heeft zijn laatste beker leeggedronken en nu zweert hij die af, hij komt tot God en is Zijn dienaar. Nu zul je om middernacht geen betoverend geschreeuw horen, maar mocht er een geluid zijn, dan zal dat het geluid zijn van de plechtige lofzang op God. En is er niet zoiets als de kracht van de Geest? Ja! En deze moeten er getuige van zijn geweest en het gezien hebben.
Ik ken een dorp, ooit misschien wel het meest godslasterlijke in Engeland - een dorp overspoeld door dronkenschap en losbandigheid van de ergste soort, waar het bijna onmogelijk was voor een eerlijke reiziger om in het café te stoppen zonder lastig gevallen te worden door godslastering. Een plaats die bekend stond om brandstichters en rovers. Eén man, de aanvoerder van allen, luisterde naar de stem van God. Het hart van die man was gebroken. De hele bende kwam om het evangelie te horen verkondi-

gen, en ze zaten en leken de prediker te vereren, alsof hij een God was en geen mens. Deze mannen werden veranderd en hervormd, en iedereen die de plaats kent, bevestigt dat zo'n verandering nooit had plaatsgevonden zonder de kracht van de Heilige Geest.
Laat het Evangelie gepredikt worden en de Geest uitgestort, en u zult zien dat het zo'n kracht heeft om het geweten te veranderen, het gedrag te verbeteren, de vernederden op te voeden, de slechtheid van het ras te kastijden en te beteugelen, dat u er wel in moet roemen. Ik zeg: er gaat niets boven de kracht van de Geest. Laat die maar komen, en inderdaad, alles kan worden volbracht**.**

II. Nu het tweede punt: DE INWENDIGE EN SPIRITUELE KRACHT VAN DE HEILIGE GEEST.
Waar ik al over gesproken heb, kan gezien worden. Wat ik nu ga zeggen moet gevoeld worden en niemand zal wat ik zeg met waarheid begrijpen tenzij hij het gevoeld heeft. De ander, zelfs de ongelovige, moet bekennen. De ander, de grootste godslasteraar, kan niet ontkennen dat hij de waarheid spreekt. Maar dit is wat de één zal uitlachen als enthousiasme en wat de ander zal zeggen is slechts de uitvinding van onze koortsige fantasieën.
Maar wij hebben een zekerder woord van getuigenis dan alles wat zij zeggen. Wij hebben een innerlijke getuige. We weten dat het de waarheid is en we zijn niet bang om te spreken over de innerlijke geestelijke kracht van de Heilige Geest. Laten we twee of drie dingen opmerken waarin de innerlijke en geestelijke kracht van de Heilige Geest zeer groot is om gezien en geprezen te worden.
1. Ten eerste heeft de Heilige Geest *macht over de harten van mensen*. De harten van mensen zijn erg moeilijk te beïnvloeden. Als je ze wilt pakken voor welk werelds voorwerp dan ook, dan lukt je dat. Een bedrieglijke wereld kan het hart van de mens winnen, een beetje goud kan het hart van de mens winnen, een troef van roem en een beetje applaus kan het hart van de mens winnen. Maar er ademt geen dienaar die zelf het hart van de mens kan winnen. Hij kan zijn oren winnen en ze laten luisteren. Hij kan zijn ogen winnen en die ogen op hem vestigen. Hij kan de aandacht winnen, maar het hart is erg glad.
Ja, het hart is een vis die alle evangelievissers moeilijk kunnen vasthouden. Je kunt het soms bijna helemaal uit het water trekken, maar slijmerig als een paling glipt het tussen je vingers door en dan heb je het toch

niet gevangen. Menigeen heeft gedacht dat hij het hart gevangen had, maar werd teleurgesteld. Er is een sterke jager voor nodig om het hart op de bergen in te halen. Het is te lichtvoetig om met menselijke voeten te benaderen. Alleen de Geest heeft macht over het hart van de mens.
Probeer jij ooit je kracht uit op een hart? Als iemand denkt dat een dominee een ziel kan bekeren, zou ik willen dat hij het probeerde. Laat hem een Sabbatschool leraar worden. Hij zal zijn klas nemen, hij zal de beste boeken hebben die er te krijgen zijn, hij zal de beste regels hebben, hij zal zijn omtrekkende lijnen trekken rond zijn geestelijk Sebastopol, hij zal de beste jongen in zijn klas nemen, en als hij binnen een week niet moe is, zal ik me heel erg vergissen.
Laat hem vier of vijf sabbats doorbrengen met proberen, maar hij zal zeggen: 'De jongeman is onverbeterlijk.' Laat hem een ander proberen. En hij zal er nog één moeten proberen, en nog één, en nog één, voordat het hem zal lukken er één te bekeren. Hij zal spoedig ondervinden: 'Het is niet door macht of kracht, maar door mijn Geest, zegt de HEERE.'
Kan een dominee bekeren? Kan hij het hart raken? David zei: 'Jullie harten zijn zo vet als vet.' Ja, dat is helemaal waar en we komen helemaal niet door zoveel vet heen. Ons zwaard kan niet bij het hart komen, het is omhuld met zoveel vet. Het is harder dan een molensteen. Menig goed oud Jeruzalem zwaard is afgestompt tegen het harde hart. Van een stuk van het ware staal dat God in de handen van Zijn dienaren heeft gelegd, is de scherpte afgekeerd doordat het tegen het hart van de zondaar is opgezet. Wij kunnen de ziel niet bereiken, maar de Heilige Geest wel. 'Mijn geliefde kan zijn hand door het gat in de deur steken en mijn ingewanden zullen bewegen vanwege de zonde.' Hij kan een gevoel van bloedgekochte vergeving geven dat een hart van steen zal oplossen. Hij kan

> ***'Spreken met de stem***
> ***die de doden wekt en***
> ***de zondaar doet opstaan:***
> ***En doet het schuldige***
> ***geweten vrezen voor de***
> ***dood die nooit sterft.'***

Hij kan de donderslagen van de Sinaï hoorbaar maken. Ja, en Hij kan de zoete fluisteringen van Golgotha tot in de ziel laten doordringen. Hij heeft macht over het hart van de mens. En hier is een heerlijk bewijs van

de almacht van de Geest dat Hij heerschappij heeft over het hart.
2. Maar als er iets koppiger is dan het hart, dan is het wel *de wil*.
'Mijn Heere Vrije Wil', zoals Bunyan hem noemt in zijn 'Heilige Oorlog', is een kerel die zich niet gemakkelijk laat buigen. De wil is, vooral bij sommige mensen, een zeer koppig iets, en bij alle mensen geldt dat als de wil eenmaal tot verzet is aangezet, er niets mee gedaan kan worden. *Vrije wil* waar iemand in gelooft. *Vrijheid* waar velen van dromen. Vrije wil! Waar is die te vinden? Ooit was er vrije wil in het paradijs en die vrije wil maakte er een vreselijke puinhoop van, want het bedierf het hele paradijs en het verdreef Adam uit de tuin. Ooit was er vrije wil in de hemel, maar het keerde de glorieuze aartsengel uit en een derde deel van de sterren van de hemel viel in de afgrond.
Ik wil niets te maken hebben met vrije wil, maar ik zal proberen te zien of ik van binnen een vrije wil heb. En ik merk dat ik die heb. Een heel vrije wil tot het kwade, maar een heel slechte wil tot het goede. Vrije wil genoeg wanneer ik zondig, maar wanneer ik het goede wil doen, is het kwade bij mij aanwezig, en hoe ik datgene kan doen wat ik wil, vind ik niet. Toch beroemen sommigen zich op vrije wil. Ik vraag me af of zij die erin geloven meer macht hebben over de wil van mensen dan ik. Ik weet dat ik die niet heb.
Ik vind het oude spreekwoord heel waar: 'Eén man kan een paard naar het water brengen, maar honderd kunnen hem niet laten drinken.' Ik vind dat ik jullie allemaal naar het water kan brengen, en veel meer dan er in deze kapel kunnen komen, maar ik kan jullie niet laten drinken. En ik denk niet dat honderd predikanten jullie kunnen laten drinken.
Ik heb de oude Rowland Hill, en Whitfield, en verscheidene anderen gelezen om te zien wat zij deden, maar ik kan geen plan ontdekken om jullie testamenten om te draaien. Ik kan u niet overhalen. En u zult op geen enkele manier toegeven. Ik denk niet dat een mens macht heeft over de wil van zijn medemens, maar de Geest van God heeft die. 'Ik zal hen gewillig maken op de dag van mijn macht.'
Hij maakt de onwillige zondaar zo gewillig dat hij onstuimig achter het evangelie aangaat. Hij die koppig was, haast zich nu naar het kruis. Wie Jezus uitlachte, hangt nu aan Zijn genade. En wie niet wilde geloven, wordt nu door de Heilige Geest bereid gevonden om het te doen, niet alleen gewillig, maar gretig. Hij is blij, doet het graag, verheugt zich in de klank van Jezus' naam en loopt graag op de weg van Gods geboden. De Heilige Geest heeft macht over de wil.

3. En er is nog één ding dat volgens mij erger is dan de wil. Je zult wel raden wat ik bedoel. De wil is iets erger dan het hart om te buigen, maar er is één ding dat de wil overtreft in zijn ondeugendheid, en dat is de *verbeelding*. Ik hoop dat mijn wil gestuurd wordt door goddelijke genade. Maar ik ben bang dat mijn verbeelding dat soms niet is.
Degenen die een behoorlijke portie verbeelding hebben, weten hoe moeilijk het is om het onder controle te houden. Je kunt het niet beteugelen. Het zal de teugels breken. Je zult het nooit kunnen beheersen. De verbeelding vliegt soms met zo'n kracht naar God dat de vleugels van adelaars er niet tegenop kunnen. Soms heeft het zo'n kracht dat het bijna de Koning in Zijn schoonheid kan zien en het land dat heel ver weg is.
Wat mijzelf betreft, mijn verbeelding brengt me soms over de ijzeren poorten, over dat oneindige onbekende, naar de poorten van parelmoer, en ontdekt de gezegende verheerlijkte. Maar als het op de ene manier krachtig is, dan is het op de andere manier, want mijn verbeelding heeft me meegenomen naar de smerigste kennels en riolen van de aarde. Ze heeft me gedachten gegeven die zo vreselijk waren dat ik ze weliswaar niet kon vermijden, maar er toch vreselijk van gruwde.
Deze gedachten komen en als ik me in de heiligste stemming voel, het meest toegewijd aan God en het meest ernstig in gebed, gebeurt het vaak dat juist dan de plagen het ergst uitbreken. Maar ik verheug me en denk aan één ding, dat ik kan uitroepen als deze verbeelding over me komt. Ik weet dat er in het boek Leviticus staat dat wanneer een slechte daad werd begaan, als het meisje ertegen schreeuwde, haar leven gespaard zou worden. Zo is het ook met de christen. Als hij het uitschreeuwt, is er hoop. Kun je je verbeelding aan de ketting leggen? Nee, maar de kracht van de Heilige Geest wel. Ah, het zal het doen en het doet het uiteindelijk. Het doet het zelfs op aarde.

III. Maar het laatste was: DE TOEKOMST EN DE VERWACHTE EFFECTEN, want per slot van rekening, al heeft de Heilige Geest zoveel gedaan, Hij kan niet zeggen: 'Het is volbracht.'
Jezus Christus kon over Zijn eigen werk uitroepen: 'Het is volbracht.' Maar de Heilige Geest kan dat niet zeggen. Hij heeft nog meer te doen, en tot aan de voleinding van alle dingen, wanneer de Zoon zelf onderworpen wordt aan de Vader, zal de Heilige Geest niet zeggen: 'Het is volbracht.' Wat heeft de Heilige Geest dan te doen?
1. Ten eerste moet Hij *ons vervolmaken in heiligheid*. Er zijn twee soor-

ten volmaaktheid die een Christen nodig heeft - de ene is de volmaaktheid van rechtvaardiging in de persoon van Jezus, en de andere is de volmaaktheid van heiliging die in hem gewerkt wordt door de Heilige Geest. Op dit moment rust er nog steeds verderf, zelfs in de borsten van de wedergeborenen. Op dit moment is het hart gedeeltelijk onzuiver. Op dit moment zijn er nog steeds begeerten en boze verbeeldingen. Maar, o, mijn ziel verheugt zich om te weten dat de dag komt waarop God het werk zal voleindigen dat Hij begonnen is en Hij mijn ziel zal presenteren, niet alleen volmaakt in Christus, maar volmaakt in de Geest, zonder vlek of smet, of iets dergelijks.

En is het waar dat dit arme verdorven hart zo heilig wordt als dat van God? En is het waar dat deze arme geest, die vaak roept: 'O ellendige mens die ik ben, wie zal mij verlossen van het lichaam van deze zonde en dood!' verlost zal worden van zonde en dood - dat ik geen slechte dingen meer zal hebben die mijn oren irriteren en geen onheilige gedachten die mijn vrede verstoren? Oh! Gelukkig uur! Moge het worden bespoedigd!

Vlak voordat ik sterf, zal de heiliging voltooid zijn. Maar niet tot dat moment zal ik ooit aanspraak maken op volmaaktheid in mijzelf. Maar op dat moment, wanneer ik vertrek, zal mijn geest zijn laatste doop ondergaan in het vuur van de Heilige Geest. Hij zal in de smeltkroes gelegd worden voor zijn laatste beproeving in de oven, en dan, vrij van alle gruis en fijn als een wig van zuiver goud, zal hij aan de voeten van God gepresenteerd worden zonder de minste mate van gruis of vermenging. O glorieus uur! O gezegend moment!

Ik denk dat ik ernaar verlang te sterven, ook al is er geen hemel, als ik maar die laatste reiniging krijg en wit van het wassen uit de Jordaan kom. O, om wit gewassen te worden, schoon, zuiver, volmaakt! Geen engel zal zuiverder zijn dan ik - ja, God zelf niet heiliger! En ik zal in een dubbele zin kunnen zeggen: 'Grote God, ik ben rein - door Jezus' bloed ben ik rein, door het werk van de Geest ben ik ook rein.' Moeten we de kracht van de Heilige Geest niet prijzen door ons zo geschikt te maken om voor onze Vader in de hemel te staan?

2. Een ander groot werk van de Heilige Geest dat nog niet volbracht is, is *het brengen van de heerlijkheid van de laatste dag*. Over een paar jaar - ik weet niet wanneer, ik weet niet hoe - zal de Heilige Geest op een heel andere manier worden uitgestort dan nu. Er zijn verschillende werkingen. En gedurende de laatste paar jaar is het zo geweest dat de gediversifieerde operaties bestonden uit heel weinig uitstorting van de Geest.

Dienaren zijn doorgegaan in een saaie routine, voortdurend preken, preken, preken en er is weinig goeds gedaan. Ik hoop dat er misschien een nieuw tijdperk is aangebroken en dat er zelfs nu een betere uitstorting van de Geest is. Want het uur komt eraan, en het kan zelfs nu al zijn, dat de Heilige Geest opnieuw zal worden uitgestort op zo'n wonderbaarlijke manier dat velen heen en weer zullen rennen en de kennis zal toenemen - de kennis van de Heere zal de aarde bedekken zoals de wateren de oppervlakte van de grote diepte bedekken, wanneer Zijn koninkrijk zal komen en Zijn wil zal geschieden op aarde zoals in de hemel.

We zullen ons niet eeuwig voortslepen zoals Farao met de raderen van zijn wagen. Mijn hart verheugt zich en mijn ogen knipperen bij de gedachte dat ik zeer waarschijnlijk de uitstorting van de Geest zal meemaken, wanneer 'de zonen en dochters Gods weer zullen profeteren, en de jongeren visioenen zullen zien en de ouden dromen'.

Misschien zullen er geen wonderbaarlijke gaven zijn, want die zijn niet nodig. Maar toch zal er zo'n wonderbaarlijke hoeveelheid heiligheid zijn, zo'n buitengewone vurigheid van gebed, zo'n echte gemeenschap met God, en zo veel vitale godsdienst, en zo'n verspreiding van de doctrines van het kruis, dat iedereen zal zien dat waarlijk de Geest is uitgestort als water en de regens neerdalen van boven. Laten we daarvoor bidden. Laten we er voortdurend naar streven en het van God zoeken.

3. Nog één werk van de Geest dat Zijn kracht in het bijzonder zal openbaren - de *algemene opstanding*. We hebben reden om op grond van de Schrift te geloven dat de opstanding van de doden weliswaar door de stem van God en Zijn Woord (de Zoon) tot stand zal worden gebracht, maar ook door de Geest.

Dezelfde kracht die Jezus Christus uit de dood heeft opgewekt, zal ook jullie sterfelijke lichamen levend maken.

De kracht van de opstanding is misschien wel een van de mooiste bewijzen van de werken van de Geest. Ach vrienden, als deze aarde maar even van haar mantel zou worden ontdaan, als de groene zode ervan zou worden afgesneden en we een meter diep in haar ingewanden zouden kunnen kijken, wat een wereld zou het dan lijken!

Wat zouden we moeten zien? Beenderen, karkassen, verrotting, wormen, corruptie. En jij zou zeggen: 'Kunnen deze dorre beenderen leven? Kunnen zij opstaan?' 'Ja, in een oogwenk! In een oogwenk, bij de laatste bazuin, zullen de doden worden opgewekt.' Hij spreekt, ze leven! Zie ze verstrooid, botten komen tot zijn botten! Zie ze naakt, vlees komt op hen!

Zie hen nog levenloos, 'Kom van de vier winden, o adem, en adem op deze doden!' Wanneer de wind van de Heilige Geest komt, leven ze en staan ze op hun voeten als een buitengewoon groot leger.
Ik heb dus geprobeerd om te spreken over de kracht van de Geest en ik vertrouw erop dat ik je die heb laten zien. We moeten nu een moment nemen voor praktische gevolgtrekkingen. De Geest is heel krachtig, christen! Wat leid je daaruit af? Wel, dat je de kracht van God om je naar de hemel te dragen nooit hoeft te wantrouwen. O, hoe dat zoete vers gisteren in mijn ziel werd gelegd!

> ***'Zijn beproefde, almachtige arm***
> ***is opgeheven voor jouw verdediging;***
> ***Waar is de kracht die je daar kan bereiken?***
> ***Of wat kan je daar van plukken?'***

De kracht van de Heilige Geest is je bolwerk en al Zijn almacht verdedigt je. Kunnen je vijanden almacht overwinnen? Dan kunnen ze jou overwinnen. Kunnen ze met de godheid worstelen en Hem ter aarde werpen? Dan kunnen ze jou overwinnen. Want de kracht van de Geest is onze kracht, de macht van de Geest is onze macht.
Nogmaals, christenen, als dit de kracht van de Geest is, *waarom zouden jullie dan ergens aan twijfelen*? Er is uw zoon. Er is die vrouw van u voor wie u zo vaak hebt gesmeekt, twijfel niet aan de kracht van de Geest. 'Al duurt het nog zo lang, wacht op Hem.' Daar is je man, o heilige vrouw! En je hebt geworsteld voor zijn ziel. En al is hij nog zo'n verharde en wanhopige ellendeling en behandelt hij je slecht, er is kracht in de Geest. En o jullie die uit dorre kerken komen met nauwelijks een blad aan de boom.
Twijfel niet aan de kracht van de Geest om u op te wekken. Want het zal een 'kuddeweide, een hol van wilde ezels' zijn, open, maar verlaten, totdat de Geest van boven wordt uitgestort. En dan zal de verdorde grond tot een poel worden, en het dorstige land tot bronnen van water, en in de woonplaatsen van draken, waar elk lag, zal gras zijn met riet en biezen.
En jullie, leden van Park Street! Jullie die vooral niet vergeten wat jullie God voor jullie heeft gedaan, wantrouw nooit de kracht van de Geest. Jullie hebben de wildernis zien bloeien als de Karmel, jullie hebben de woestijn zien bloeien als de roos. Vertrouw op Hem voor de toekomst. Ga dan naar buiten en werk met deze overtuiging dat de kracht van de

Heilige Geest tot alles in staat is. Ga naar je zondagsschool, ga naar je rubriekverspreiding, ga naar je zendingsonderneming! Ga naar je prediking in je kamers, met de overtuiging dat de kracht van de Geest onze grote hulp is.
En nu, ten slotte, tot u, zondaars: wat valt er tot u te zeggen over deze kracht van de Geest? Voor mij is er enige hoop voor sommigen van jullie. Ik kan u niet redden. Ik kan u niet bereiken. Ik maak je soms aan het huilen - je veegt je ogen af en dan is het allemaal voorbij. Maar ik weet dat mijn Meester dat wel kan. Dat is mijn troost. Hoofd der zondaars, er is hoop voor jou! Deze kracht kan jou net zo goed redden als ieder ander. Hij is in staat om je hart te breken, ook al is het van ijzer, om je ogen vol tranen te laten lopen, ook al waren ze eerder als stenen.
Zijn kracht is in staat om vanmorgen, als Hij dat wil, je hart te veranderen, de stroom van al je ideeën om te keren, om je meteen een kind van God te maken, om je in Christus te rechtvaardigen. Er is kracht genoeg in de Heilige Geest. Je wordt niet in Hem rechtgezet, maar in je eigen hart. Hij is in staat om zondaars tot Jezus te brengen. Hij is in staat om jou gewillig te maken op de dag van Zijn kracht. Ben jij gewillig vanmorgen? Is Hij zo ver gegaan dat Hij je naar Zijn naam doet verlangen, dat je Jezus wenst?
Zeg dan, o zondaar, terwijl Hij je trekt: 'Trek mij, ik ben ellendig zonder U.' Volg Hem, volg Hem, en terwijl Hij leidt, treed in Zijn voetstappen en verheug je dat Hij een goed werk in je begonnen is, want er is een bewijs dat Hij het zelfs tot het einde zal voortzetten.
En o wanhopige! Stel je vertrouwen in de kracht van de Geest. Rust op het bloed van Jezus en je ziel is veilig, niet alleen nu, maar in alle eeuwigheid. God zegene u, mijn toehoorders.

Amen.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.